

HANDICAP

piesă în două părți

de

ECATERINA
OPROIU

Personajele

(în ordinea apariției)

Reportera

Reporterul

Secundul

Tuți de la pupitru

Tanti

Sudorița

Nuțica

Cateluța

O femeie la fin

Avocata

Doamna din pachet

Primărița

Stingaciu





Protagoniștii spectacolului, în pregătire la Teatrul „Bulandra“ : Gina Patrichi (Reportera) și Octavian Cotescu (Reporterul). În planul doi, Aurel Cioranu (Secundul)

PARTEA I

Acțiunea piesei se petrece într-unul din studiourile televiziunii și în mai multe „puncte de pe teren“. Așa cum se va vedea, locurile se interferează frecvent, revenind de fiecare dată în studio. Propun scenografului să nu cedeze ispitei din text, dar nu și din subtext. Adică impresia să nu fie de televiziune care aduce lumea în interiorul ei, ci invers. Dominantă să fie „ideea de lume“ — o lume cărnoasă, mustoasă, mirosind a porumb, a lapte, a broboadă udă, a autobuze la ora de vîrf, a bocanci încălziți la gura sobei sau sub calorifer, deci o lume concret-istorică, în același timp robustă și suavă, în care hazul e ceva ereditar și patetic.

secvența 1

Platou de televiziune. În curînd se va aprinde becul roșu, adică „se înregistrează“. El, băiat simpatic, ea, sufragetă combatantă. Primele secunde: forțota, emoția, enervarea dinainte de lansarea rachetelor la NASA.

TUȚI DE LA PUPITRU: Alo, M.G.S.-ule! Megheseule! M-auzi, Megheseule!

SECUNDUL: Gavrițoiu, aprinde, dom'le, rivaltele! Stînge, dom'le, bețele!

TUȚI DE LA PUPITRU: Megheseule, te atenționez! La minutul trei și 15...

SECUNDUL: Doi! Fii atent, doi, că te bag!

TUȚI DE LA PUPITRU (ton de telefonistă): Megheseule! Alo, M.G.S.-ule! (Alt ton.)

Gavrițoiule, bagă tunu' pe-albastru!
SECUNDUL: Alo! Grila! Care ești, mă, la grilă?

TUȚI DE LA PUPITRU: Vă avertizez că purtați cămașă albă!

SECUNDUL: Vă avertizez că vă costă un pepsu cinci stele!

TUȚI DE LA PUPITRU: Vă avertizez că înregistrarea durează numai două ore.

SECUNDUL: Vă avertizez că e ora cinci!

TUȚI DE LA PUPITRU: Vă avertizez că la șapte fix, la ora 19 fix, eu plec!

TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?
SECUNDUL (autoritar) : Gata ? Gata ? Gata ?
TUȚI DE LA PUPITRU (comunicare telefonică) : Alo, M.G.S.-ule ! Megheseule !
Sintem gata ! Sintem pe emisie ! Sintem în pom !
SECUNDUL (căpitan de oști) : Pe cai, copii !
TUȚI DE LA PUPITRU (reculegere. Tensiune marcată de tic-tac-ul metronomului) :
Atenție ! Atenție ! 10. 9. 8. 7. 6. 5...
REPORTERA (spărgînd reculegerea brusc, strident) : Monitorul ! Fără monitor eu nu încep ! (Zăpăceală generală.)
REPORTERUL (calmul furibundului, cu privirea spre cer) : I love you !

★

TUȚI DE LA PUPITRU (glas de telefonistă) : Comutez monitorul !
TANTI (cătrec Secund) : Comutează monitorul, turturelu' lu' tanti...
SECUNDUL (șef de stat major) : Comutează, dom'le, monitorul !
TUȚI DE LA PUPITRU : Doiul ! Doiule, taie-i lufatul !
SECUNDUL : Gavriiloiele, Gavriiloiele, trage-n jos girafa !
TUȚI DE LA PUPITRU : Aduceți cutia cu maimuțe !
SECUNDUL : Un antinevralgie !
TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez să vă exprimați civilizată !
SECUNDUL : Nu ! Nu ! Nu !... Panoramezi, panoramezi și treci pe vorbăreț...
TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?
SECUNDUL (autoritar și oarecum amenințător) : Gata ? Gata ? Gata ?
TUȚI DE LA PUPITRU (comunicare tehnică) : Alo, M.G.S.-ule ! Megheseule, sintem gata ! Sintem în emisie ! Sintem în pom !
SECUNDUL : Pe cai, copii !
TUȚI DE LA PUPITRU (reculegere. Tensiune marcată de tic-tac-ul metronomului) :
Atenție ! ...8. 7. 6. 5. 4...
REPORTERA (sparge reculegerea, brusc, strident) : Girafa ! Dacă nu-mi scoateți girafa, eu nu încep...
(Zăpăceală generală.)
REPORTERUL (cu tonul furibundului calm) :
I love you !

★

TUȚI DE LA PUPITRU : Scoateți girafa !
Gavriiloiele, scoate girafa !
SECUNDUL : Un antinevralgie !
TANTI : Scoate-i girafa, turturelu' lu' tanti !
SECUNDUL : Scoateți girafele, aduceți antinevralgicele !
TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că n-a sosit cutia cu maimuțe !
SECUNDUL : Care ești, mă, la grilă ?
TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?
TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că la șapte fix eu plec !
SECUNDUL (autoritar și exasperat) : Gata ?
Gata ? Gata ?

TUȚI DE LA PUPITRU (ton sec) : Alo, M.G.S.-ule ! Megheseule, sintem gata !
Sintem în emisie ! Sintem în pom ! In pom ! In pom !
SECUNDUL (ca la cucerirea redutei) : Pe cai, copii ! Pe cai, copii !
TUȚI DE LA PUPITRU (reculegere. Tensiune marcată din ce în ce mai înfrigorat de tic-tac-ul metronomului) : ...6. 5. 4. 3. 2. 1...
REPORTERA (sparge reculegerea brusc, strident) : Fărașul ! Băgați-mi un făraș !
Fără făraș, vă avertizez, eu nu încep !
(Zăpăceală generală.)

TUȚI DE LA PUPITRU : Gavriiloiele, bagă-i domnule, fărașu' !
TANTI : Bagă-i fărașu', turturelu' lu' tanti !
SECUNDUL (autoritar și furibund) : Fărașul ! Fărașul ! Fărașul ! Gavriiloiele, bagă fărașul !
REPORTERUL (stringînd pumnii, dar „calm“) : Fărașule, I love you ! I love you !

(Intuneric.)

secvența 2

„Se înregistrează“.

REPORTERUL : Bună seara, stimați telespectatori și stimate telespectatoare !
REPORTERA : Invers ! Bună seara, stimate telespectatoare și stimați telespectatori !
REPORTERUL : Vă rog să mă scuzați ! Puterea obișnuinței...
REPORTERA : O obișnuință milenară !
REPORTERUL : Exagerați ! Emisiunea aceea a intrat în program abia de trei săptămîni, de aceea, noi, ca reporteri...
REPORTERA : Eu nu sînt reporter. Eu sînt reporteră. Familiar : reporteriță !
REPORTERUL : O, da ! Iertați-mă. Uitasem că emisiunea aceasta este dedicată zilei de 8 Martie. Deci : noi, ca reporterițe...
REPORTERA : V-aș fi extrem de îndatorată dacă, o dată pe an, înainte de echinoxul de primăvară, ne-ați scuti de ironia dv. seculară...
REPORTERUL : Milenară !
REPORTERA : O, nu ! Acum o mie de ani dumneavoastră nu erați ironic. Erați cel mult ghidus. Șugubăț. Hîtru.
REPORTERUL : Mă speriați... Mi-e frică...
REPORTERA : De ce ? Sinteți cu mine...
Sintem între bărbați !
REPORTERUL : Mă supraestimați !
REPORTERA : Se poate ! Eu sînt încă în curs de dezvoltare. La noi nimic nu e „supra“. La noi totul e „sub“. Pe noi chiar și gramatica ne subestimează. E misogină ! Ne obligă să spunem : „Ieri, la Bombay, doamna prim-ministru, Indira

Gandhi...". Inchipuți-vă! Substantivul „prim-ministru“ nu poate fi pronunțat la feminin!

REPORTERUL: Dar cite, cite prim-ministre...?

REPORTERA: Vedeți? Tocmai asta-i! Cite? Femeile reprezintă 51% din populația globului, dar numai zero-virgulă-zero, zero, zero...

REPORTERUL: Vă cred! Vă cred!

REPORTERA: ...din numărul prim-miniștrilor. Vă spune ceva acest coeficient?

REPORTERUL: Eu cred că...

REPORTERA: Partea nostimă — nostimă? — a acestei situații este că și în profesii eminamente feminine, tot genul masculin inspiră mai multă încredere. Luați profesiunea cea mai feminină din lume: bucătăria! Gîndiți-vă la reclama unui restaurant. Întotdeauna în vitrină se va scrie: „aici lucrează celebrul bucătar Cutare“ și niciodată „aici lucrează vestita bucătăreasă“... Pentru că bărbații — e clar! — nu se mulțumesc să hotărască războiul, pacea, blocurile militare, campaniile electorale, zborurile interplanetare, Hiroșima, Austerlitz, NASA, Baia porcilor, cursa inarmărilor, dezastrul nuclear, șocul viitorului, „omenirea la răspîntic“, catastrofa ecologică, gripa spaniolă...

REPORTERUL: Doriți un pahar cu apă?

REPORTERA: Doresc să spun, să înfierez, că ei vor să decidă tot. Și pe Miss Univers și soarta poporului zimbawe. Adică absolut tot! Pină și moda! (*Alt ton.*) Sper că ați văzut ce oribilă a devenit moda feminină în ultimii ani? Cămeșoaie, barișuri, papornite, fuste „spoi-tingiri“, petece la la „Avaramu-Avaramu“... Misoginism! Sexism! Șovinism masculin! Politica de înfeudare, de colonizare, de monopolizare, a sexului tare!

REPORTERUL: Poate că...

REPORTERA: Nu! Nici un poate. Din paleolitic, din mezolitic, din epoca megalitică, de pe vremea pietrelor rupestre și a locuințelor lacustre, arta culinară a fost fieful femeii, dar campionul artei culinare — nota bene! — a fost întotdeauna bărbatul. În istorie a rămas domnul Savarin, iar nu — iertăți-mi calamurul — doamna Savarină.

REPORTERUL (*șarm profesional, încercare de evaziune*): În legătură cu domnul Brillat-Savarin! Așa cum știți și dumneavoastră, el a reprezentat în istorie culmea guranului. Ei bine, acest geniu al mirodeniilor, acest Romeo al budincii, acest Michelangelo al catedralelor de zahăr ars, se spune că a fost foarte gelos pe cuvintele pe care sora sa, în vîrstă de 99 de ani, le-ar fi pronunțat cînd a simțit că i se apropie sfîrșitul. Se povestește că, adunîndu-și ultimele puteri,

sora a spus menajerei: „Simt că mor! Repede! Adu-mi repede desertul...“

REPORTERA: Sînteți erudit și sarcastic, dar nu știu dacă știți că brînză Camembert (dealtfel, ca și periscopul), brînză Camembert, zic, a fost inventată tot de o femeie.

REPORTERUL: Camembert-ul!

REPORTERA: De o femeie! Marie Harel!

REPORTERUL: Harel cu H de la ha-ha-ha?

REPORTERA: Harel cu H de la hemion. Nu știu dacă știți ce e hemionul? Hemionul e un măgar sălbatic, care trăiește în Asia apuseană. Dar, firește, nu numai acolo. (*Alt ton.*) A inventat-o în 1791.

REPORTERUL („bonne mine aux...“): În legătură cu 1791... Maria-Antoaneta, care — așa cum știți și dumneavoastră — a reprezentat în istorie culmea politetii — se spune că Maria-Antoaneta, cînd a urcat pe eșafod, ar fi spus...

REPORTERA: Nu știu ce-a spus Maria-Antoaneta, dar știu că domnul Savarin și-a botezat prăjitura savarină, iar doamna Harel — cred că sesizați diferența! — Maria Harel nu și-a botezat brînză Harel. Ea a numit-o Camembert, pentru că ea nu a vrut să-și imortalizeze numele propriu. Ea a vrut să-și imortalizeze satul natal. Dealtfel, dumneavoastră știți că în spaniolește părinții se numesc „los padres“? Adică „tați“. Ca și cum și mama ar fi tată, ca și cum...

TUȚI DE LA PUPITRU: Stop! Stop! Vă rog să mă scuzați. Nu, nu sînteți dumneavoastră de vină. A căzut un microfon. (*Voce de telefonistă.*) Alo, M.G.S.-ule! Alo, M.G.S.-ule! „Ca și cum mama ar fi tată“. Alo, treile! Treile, taie lufatul la tata! Nu la mama! La tata!

secvența 3

Atmosferă de pauză. Agitație pe platou. Se „pun“ luminile. Se rearanjează decorul.

REPORTERUL: Eu le-am spus că refuz să fac emisiunea asta!

REPORTERA (*către El*): Și eu le-am spus că refuz să fac emisiunea asta! (*Ducindu-se la microfon. Cu un calm prevestitor de rele.*) Tuți dragă, Tuți, iubito, eu te-am implorat să-mi bagi un fîraș, iar tu mi-ai băgat un gros-plan pe stînga.

REPORTERUL (*către Ea*): Te-am rugat eu să vii în emisiunea mea?

REPORTERA : Nu știu dacă știi, dar emisiunea nu este a ta. A ta, proprietatea ta personală, este pălăria, e nevasta. Se zice „nevasta mea“, dar se zice „emisiunea noastră“. (Fără trecere, către Tuți de la pupitru.) Mi-ai băgat, Tuți dragă, un gros-plan pe stînga ! Eram oribilă, oribilă !

TUȚI DE LA PUPITRU (scuzîndu-se) : Tu, pe cuvînt de onoare...

REPORTERUL (către Ea) : Am venit eu să-ți spun : vă rog să-mi faceți cîntea și onoarea să fiți invitata „Caleidoscopului“ ? !...

REPORTERA : Cîntea și onoarea să ți le păstrezi știi tu pentru cine. Eu n-am nevoie de cîntea și onoarea ta. Eu, ca să nu ajung, repet — ca să nu ajung — în emisiunea asta am cerut audiență știi tu la cine... (Alt ton, către Tuți de la pupitru.) Mi-ai pus, Tuți dragă, mi-ai pus gros-planul pe falcă, pentru că știai că n-am contur pe stînga.

TUȚI DE LA PUPITRU (apărîndu-se) : Nu știam, tu... Pe cuvînt de onoare...

SECUNDUL : Tanti ! șterge, tanti, semnele ! (Alt ton, către ei.) Aducem gladiole sau garoafe ?

REPORTERUL (către Ea) : Dacă vrei să știi, eu propusesem altă invitată. O femeie care știe lecția. O femeie cumsecade... Merge la Clubul „Femina“... explică fetelor cum se fac clătitele... Una care... mă rog... armonia căminului... amenajarea spațiilor verzi... cum să ne hrănim sugarul... Una care se ocupă de semipreparate. Nu de soarta poporului zimbawe.

REPORTERA (către El) : Dacă vrei să știi, eu am refuzat categoric. Am spus „categoric ! Categoric, nu pierd eu ocazia asta !“

REPORTERUL (către Ea) : Ai spus : „categoric ! Categoric nu pierd eu ocazia asta !“ (Alt ton.) Care ești, mă, la grilă ?

REPORTERA : Ocaziile, dacă nu mă înșel, dacă-ți mai aduci aminte bine, ocaziile sînt specialitatea ta. Tu ai fost cinci ani recordman la ocazii. (Către Tuți de la pupitru.) Trebuia să mă aștept, Tuți dragă. Eu ți-am dat ție două calificative „foarte bine“, iar tu-mi dai mie zece ani pe profilul stîng.

TUȚI DE LA PUPITRU : ...dar pe cuvînt de onoare, tu...

REPORTERUL (către Tuți de la pupitru) : Nu-ți mai da, dragă, cuvîntul de onoare ! Uite, îți dau eu zece ani de la mine... vă dau eu un deceniu din viața mea ! Luați-l, parceleți-l, jucați-l la loz în plie, numai să nu mai aud de emisiunea asta. Numai să mă văd la... cit e ceasul ? (Se uită.) Cinci și zece. Numai să mă văd la ora 19. După ! Pentru că eu

am o presimțire, și pe mine presimțirile nu mă înșală. Înregistrarea asta o să fie un coșmar. (Alt ton.) Care ești, mă, la grilă ?

SECUNDUL : Tanti, șterge, tanti, semnele ! (Alt ton, către ei.) Aducem gladiole sau garoafe ?

(Reporteră a rămas într-un colț al platoului și își refăce machiajul. Reporterul a rămas în alt colț și răsfoiește notițele. Tanti intră cu găleata, bombănînd. Se așază cu greutate în genunchi. Incepe să ștergă semnele creței de pe linoleum. Secundul se apropie de ea. În șoaptă. Conspirativ.)

SECUNDUL : Dar cînd a plecat, aseară, ce-a zis ?

TANTI : A zis c-o să-ți dea dumneaei un telefon.

SECUNDUL : Cînd ?

TANTI : A zis c-o să vadă dumneaei.

SECUNDUL (glas oficial. Tare. Furios) : Mai repede ! Mai repede, tanti ! (Comandant de oști.) Șterge semnul la girafă ! Șterge semnul la cocean !

TANTI (ștergînd podeaua) : Ce ți-or trebui, turturelu' lu' tanti, atîtea semne ?... Că nu ajută la nimic nici un semn. Că Ionel s-a dus la vecină în magazie, și-n magazie nu era nimeni, și-a văzut și el un borean acolo și a crezut și el că e vișinată, că madam Constantinescu n-a pus nici un semn și Ionel a luat și el o ceașcă și-a băgat-o repede în borean și-a dat-o și el, vorba moldoveanului, peste cap... Of, of, of, madam Constantinescu ! N-ai mai avea parte, că ți-a trebuit sodă caustică, și-a trebuit să faci săpun de casă, că ăla de la Alimentara nu era bun... că zicea că de ce să dea ea zece cînd ei îi iese eu șase...

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că n-a sosit cutia cu maimuțe !

SECUNDUL : Gavrioliule, stînge dreapta ! Aprinde stînga ! Gavrioliu, încearcă, dom'le. Irisul ! (Către ei.) Aducem gladiole sau garoafe ?

TUȚI DE LA PUPITRU : Megheseule. Alo, M.G.S.-ule ! (Glas de telefonistă.)ca și cum mama ar fi tata“.

SECUNDUL (autoritar) : Sub girafă, tanti ! Sub girafă ! (Se apropie de Tanti. În șoaptă, conspirativ.) Poate a sunat, dar n-a sunat soneria ?

TANTI (văzîndu-și de treabă) : Sună, turturelu' lu' tanti ! Sună mai tare decît clopotele de la Sfîntul Gheorghe Progresul.

SECUNDUL : Da' dacă n-ai auzit telefonul ? O fi curs apa în baie...

TANTI : De ce să curgă, turturelule ? Ce, era simbătă ?

SECUNDUL : Te-ai uitat la ușă, sub preș ? N-o fi pus...

TANTI : N-a pus nimic ! Acum nimeni nu-ți mai pune nimic, turturelu' lu' tanti... că, acum dacă s-a dus Ionel... că toată lumea a zis să-l duc la ars, dar eu n-am vrut. Of ! Doamne, cum nu m-am gândit eu când era acolo pe masă ? Ce dacă-l duceam să ardă ? Doar nu era singur. Arde pe atâția. Plăteam 1500. Asta-i prețul ! E destul de convenabil !

SECUNDUL (*s-a depărtat. S-a cătrănit. Către ci*) : Aducem gladiole sau garoafe ?

TANTI (*către Secund*) : Poate vorbești cu cineva, turturelu' lu' tanti. Că portarul e turbat. Nu și nu și nu. Nu mă lasă să intru cu gardu'. Zice că-i de fier. Zice că acum de fier nu se mai poate, iar eu... iar el... of, of, of, turturelu' lu' tanti ! Dacă n-ai pe nimeni la capelă...

SECUNDUL (*enervat*) : Aducem gladiole sau garoafe ?

REPORTERUL (*către Ea*) : Vrei gladiole sau garoafe ?

REPORTERA : Ce să fac cu gladiolele ?

REPORTERUL : Să ți le dau. Să ți le ofer. Să ți le înmînez...

REPORTERA : De ce ?

REPORTERUL : C-așa se obișnuiește !

REPORTERA : Și ce să fac eu cu ele ?

REPORTERUL : Le ie. Le miroși. Exclami : „O ! dar de ce ?” La sfîrșit le predai la magazie, că nu sînt în deviz.

REPORTERA : Mie să nu îndrăznești să-mi pui în brațe gladiole de la magazie ! Cu mine nu se prinde ! Atenția de polistiren să dai Penelopei tale, că ea ți-a pus perdeluțe de năilon la Dacia 1300...

REPORTERUL : Îți interzic să te legi de ea !

REPORTERA : Cine ești tu, să-mi interzici ?

REPORTERUL : Să nu mă provoc !

REPORTERA : S-ar putea... Știi tu bine ce s-ar putea...

REPORTERUL : Și tu, cred, știi bine ce s-ar putea...

SECUNDUL : Aducem gladiole sau garoafe ?

REPORTERUL (*exasperat, în microfon*) : Aduceți-i un iatagan ! Aduceți-i o flintă ! Aduceți-i un satîr ! Aduceți-i tunurile de pe Dealul Spirii !

REPORTERA : Cabotinule !

REPORTERUL : Amazoano !

secvența 4

Lumina se stinge brusc și se reaprinde repede. Tot pe platou. Becul roșu arde, adică „se înregistrează”. Cei doi, față-n față.

REPORTERUL (*afabil, extrem de afabil*) : Mai întîi, vreau să vă mulțumesc cu recunoștință că ați acceptat să fiți invitata emisiunii noastre. Este, pentru mine, o

mare cinste și onoare să prezint împreună cu dumneavoastră „Caleidoscopul” din această scară. Bineînțeles, este inutil să vă prezint. Dumneavoastră sînteți pentru publicul nostru o veche cunoștință...

REPORTERA : Veche ? ! Adjectivul, să știți, nu e tocmai culmea politetiei...

REPORTERUL : Vă rog să mă scuzați... N-am vrut să ating o susceptibilitate... seculară...

REPORTERA : Milenară ! Pentru că, dacă o pereche se desparte, despre el se spune : iată un bărbat liber ! Dar despre ea se spune : iată o femeie abandonată !

REPORTERUL : Azi, lucrurile s-au schimbat. Azi nu mai există femei abandonate. Există femei curajoase, egale... deși, dacă mi-e permisă o părere personală, eu aș îndrăzni să spun că există... există chiar pericolul unui exces... al unei egalități prost înțelese... în sensul...

REPORTERA : În sensul că toate popoarele sînt egale. Numai că unele sînt mai egale decît altele. Dacă nu mă-nșel, asta a spus-o Roosevelt.

REPORTERUL : Vă înșelați ! Asta a spus-o Churchill. Dar nu face nimic. Dumneavoastră, femeile, nu alecătuiți — deocamdată ! — un popor. O egalitate deplină, trebuie să recunoașteți, este exclusă, pentru că însăși biologia... însăși natura... însuși tipul somatic...

REPORTERA (*brusc*) : Dumneavoastră ați citit Larousse-ul ?

REPORTERUL : Parțial, numai parțial. Numai pînă la Ciuboțica cucului. Aș fi ajuns pînă la z-meoai, z-gripturoaică, z-banț, dar vedeți... viața... Știi și dumneavoastră : „cea mai cruntă boală e viața, pentru că numai aici se realizează o mortalitate de 100%”. Deci, timpul. Media vieții pe pămînt este de 68 de ani ! La bărbăți ! La Ulise ! Dumneavoastră, penelopele, trăiți în medie 71 de ani. Fără îndoială că acești trei ani în plus îi datorați sclaviei seculare.

REPORTERA : Milenare ! Dealțul, dacă veți citi Larousse-ul, veți da peste următoarea frază semnificativă... (*Ea continuă să perzeze, dar cuvintele ei se pierd.*)

REPORTERUL (*afabilitate profesională, către public*) : Trebuie să recunoaștem că discuția noastră debutează bine. „Caleidoscopul” duminical și-a făcut întotdeauna un punct de onoare în a susține un schimb de idei cit mai animat. Tocmai de aceea, avînd în vedere că mîine sărbătorim ziua mamelor, a surorilor, a nepelilor noastre și, bineînțeles, a prețuitelor noastre colege, tocmai de aceea ne-am gândit să dedicăm întreaga emisiune acestui emoționant eveniment și, pe lîngă tradiționalul buchet... (*Se ridică, scoate buchetul de garoafe de plastic și-l oferă, inclînîndu-se cu un aer de cavalier medieval.*)

REPORTERA (*mirosindu-l, exclamă*) : O ! dar de ce ?

REPORTERUL : ...pe lângă tradiționalul „la mulți ani !“, să oferim telespectatoarelor noastre...

REPORTERA : ...și telespectatorilor. (*Didactică.*) Emanciparea femeilor e mai ales o problemă de emancipare a bărbaților !

REPORTERUL (*conciliant*) : ...să vă oferim deci dumneavoastră, tuturor, un fel de — cum să-i spunem ? — de proces literar pe marginea cărții semnate de simpatica noastră colegă. Volumul (*arată cartea*) se numește „Avansați înainte“ și...

★

DIN OFF

TUȚI DE LA PUPITRU (*vorbește la telefon, autoritar-matern*) : ...da' pe mîini ? ...Da' pe genunchi ? ...Da' pe gît ? ...Da' pe urechi ? ...Nu minți, Sandule, pe urechi nu te-ai spălat. Mda... mda... Cunosc eu ce-ți poate pielea... Mda ! Mda ! Mda !... Și Africa ?... De ce să nu se poată ? De ce ? (*Drastică.*) Ascultă, Sandule, tu să nu te mai strîmbi mult cu Africa asta ! Mie să nu-mi vinzi iar gogoșa aia cu „te doare-n gît“ ! Dacă crezi că tragi chiulul la geografie, cu mine ai încurcat-o ! (*Ieșindu-și din pepeni.*) Ce-are Africa asta, să nu se poată ? Se poate foarte bine ! Lacurile cu albastru... munții cu maro... Sahara ? (*Categoric.*) Sahara cu galben !

★

REPORTERUL : ...Cu voia dumneavoastră, să trecem deci în revistă cîteva dintre minunatele noastre contemporane și prin aceasta să aducem un cald și recunoscător omagiu...

REPORTERA : Omagiu ? De ce omagiu ? Omagiul este un gest medieval ! Un om îngenunchează smerit în fața seniorului, îngenunchează și jură : „Voi fi pînă la moarte vasalul tău !“... La ce bun povestea asta cu omagiul, cînd știți foarte bine că nu noi sîntem suzeranii...

REPORTERUL : Dumneavoastră sînteți mult mai mult decît ei !

REPORTERA : De ce nu înțelegeți că „mult mai mult“ e „mult mai puțin“ decît „atît cît trebuie“.

REPORTERUL : Dar noi vrem să vă înălțăm pe un soclu... să vă omagiem...

REPORTERA (*scurt*) : Gata ! Ne-ați omagiat destul. A venit vremea să ne mai și respectați.

REPORTERUL : Respectul nu ne poate împiedica să vă iubim, să vă admirăm. În opera marilor noștri poeți, chipul sfînt al mamei... Amintiți-vă de „Mama lui Ștefan cel Mare“... Amintiți-vă „O, mamă, dulce mamă“... Amintiți-vă personajele

din mitologie. Chipul minunat al Penelopei, care...

REPORTERA : Care, ce ?

REPORTERUL : ...care a fost, așa cum spune poetul, „cea mai înțeleaptă dintre femei“.

REPORTERA : De ce ?

REPORTERUL : Pentru că 20 de ani... 20, nu 1, nu 2, nu 7, ci 20 de ani a rămas credincioasă lui Ulise, bărbatul iubit, bărbatul care...

REPORTERA : Care, ce ?

REPORTERUL : ...care a plecat la război, la Troia... (*Alt ton.*) Știți... Ciclopul... Loto-fagii... sirenele...

REPORTERA : Da ! Da ! El cu sirenele... Dar ea ?

REPORTERUL : Care ea ?

REPORTERA : Penelopa !

REPORTERUL : Ea, ce ? Ea, în Itaca ! Pețitorii i-au invadat palatul. I-au tăiat cirezile... i-au băut vinul... dar ea nu se mișca de la război. Războiul de țesut ! Țesea dimineața, țesea după-masa. Toată ziua țesea și toată noaptea desfăcea.

REPORTERA : De ce ?

REPORTERUL : Pentru că dacă ar fi terminat lîntoliul ar fi obligat-o să se mărite...

REPORTERA : Cine o obliga ?

REPORTERUL : Pețitorii care i-au invadat palatul... care i-au tăiat cirezile...

REPORTERA : Cum ? Cum ar fi obligat-o ?

REPORTERUL : Cu forța ! O șantajau !

REPORTERA : Păi și ea fi șantaja...

REPORTERUL : Îi șantaja și ea. Dar ea, ea era femeie ! Ea nu putea cu forța. Ea zicea că s-au dus ochiurile.

REPORTERA : Și era frumos ? Era fair-play ? (*Brusc, schimbare de ton.*) Dumneavoastră știți cine a inventat-o pe Penelopa, „cea mai înțeleaptă dintre femei“ ?

REPORTERUL (*agatat. Ca școlarii*) : Pe Penelopa, ea și pe Iliada, a inventat-o un poet care n-a primit nici un premiu, el fiind homeric.

REPORTERA : Vă înșelați !

REPORTERUL : Mărturisesc că nu sînt pregătit...sau nu sînt pregătit îndeajuns. În orice caz, pînă la sfîrșitul emisiunii, ochipa noastră de la „Mai aveți o întrebare“ va lua legătura cu... specialiștii... cu... penelopologii... cu penelopofilii... cu... penelopofobii... cu penelopofagii... (*Foarte decis.*) Pînă atunci, vă propunem ca, în sfîrșit, să începem. (*Fără pauză și fără să consulte în realitate pe nimeni.*) Cine e pro ? Mulțumesc ! Cine e contra ? Mulțumesc ! Cine se abține ? Mulțumesc ! (*Către pupitru, autoritar.*) Mulțumesc, taie lufatul !

TUȚI DE LA PUPITRU (*mereu telefonistă*) : Treiule, taie lufatul la cine se abține !

secvența 5

SECUNDUL (voce profesională): „Sudorița, sau o femeie curajoasă“. Atenție! Blanc și heterodină. Banda nr. 2501.

(Lumină. Apare Sudorița. Genul brav: „ce-i în gușă și-n căpușă“.)

SUDORIȚA: Bineînțeles că iau tubul de oxigen în spinare. 80 de kile! Singură! Bineînțeles că singură. Dar cu cine? În '53 mi-a plesnit operația că am luat o ladă cu suruburi... Când mă vedeau că iau fierul în spinare ziceau că fac pe grozava. Dar așa sînt eu. Cu mine nu se prinde să mă iei cu fă sau cu cuvinte urite. Și ce dacă mi-e greu? Sigur că mi-e greu! S-a întîmplat și cazul cu stomacul deplasat. A trebuit să-ntoarcem o traversă, s-o răsucim, s-o ridicăm și să apropiem caprele. Nu știi dacă știți ce sînt caprele... Erau doi băieți și cu mine. I-a scăpat la unu' traversa. I-a scăpat și la celălalt. Am rămas singură. Am propțit-o în șorț. Am avut mare salvare cu șorțul ăla și-am simțit așa, un gol mare. I-am și spus pe urmă lui nea Ionescu că am, așa, un gol mare. M-a durut puțin, dar cînd infierbîntezi corpul nu mai simți... E! am mai avut și o emoragie de sînge... Da' ia uite-te ce vorbim?! Păi altceva nu găsim să vorbim? (Sudorița continuă să vorbească, dar nu se mai aude.)

★

DIN OFF

REPORTERUL: Are dreptate femeia, are dreptate! Alt paragraf fără „emoragie de sînge“ n-ai găsit? Pe cine interesează „condiția femeii cu stomacul deplasat“? Asta-i problema? Asta-i feminitatea? Altceva! Altceva!

(Sudorița încremenește pe un gest. Adică „stop cadru“. Intuieric.)

secvența 6

SECUNDUL: „Nuțica și Cateļuța, sau fetele de la «Bumbacul»“. Atenție! Blanc și heterodină. Banda 2502.

(Lumina se aprinde. Apar Nuțica și Cateļuța. Drăguțele, cochețele, ciripitoare.)

CATELUȚA: Dacă mergeți pe la Balotești, poate treceți și pe la noi. Întrebați de casa cu trei fete...

NUȚICA: Trei fete și nici un băiat.

CATELUȚA: De dragul băiatului, mica-mi zice Cantemiraș.

NUȚICA: Zicea c-ar fi trebuit să fi fost băiat...

CATELUȚA: Sigur, poate era mai bine să fiu băiat.

NUȚICA: Era mai bine fiindcă, nu știi dacă știți, la fete e nevoie de zestre. O fată care a fost cu mine la seral s-a căsătorit și-a trebuit să aibă mobilă. S-a cerut de 15.000.

CATELUȚA: Eh! Se poate și de 13.000.

NUȚICA (documentată): Se poate, dar numai în cazuri extreme.

CATELUȚA: Mica ne-a făcut unele lucruri. A cusut carpete.

NUȚICA: Nu știi dacă știți cum sînt carpetele? Sînt niște covoare mici. Se cos pe pinză de sac cu flori, cu ciobănași, cu căprioare. Dar acum, ați văzut și dumneavoastră, nu se mai poartă căprioare. Fiindcă azi nici un băiat nu se mai însoară fără butelie, fără recamier...

CATELUȚA: Eh! Nici unul!

NUȚICA: Da, tu! Facem pariu că nici unul? (Fetele continuă să ciripească: mimică fără sonor.)

★

DIN OFF

REPORTERUL: Facem pariu că nici astea nu intră?

REPORTERA: De ce? De ce?

(Telefonul sună. Secundul se repede. Tuți decorează.)

SECUNDUL: Dacă e pentru mine, nu sînt aici!

TUȚI DE LA PUPITRU (cu telefonul la ureche. Ton casnic, matern, furios): N-ai nimic, măgarule! Mîni! Mîni! Te-a-nvățat derbedeau ăla de Nichi să mincați de cretă ca să faceți febră, ca să scăpați de geografie, ca să nu desenați Africa. Aoleu, Sandule, la șapte sînt acasă! Da! Da! La șapte fix, și-o să vezi tu cite cucuie îți fac eu în capul Bunei Speranțe. (Inchide brusc.)

★

REPORTERUL (impacientat): Altceva! Altceva!

secvența 7

SECUNDUL: „O femeie la fin“. Blanc și heterodină. Banda 2503.

O FEMEIE LA FIN: Hait! de ce sînt supărată? Păi, cum să nu fiu supărată? Uitați-vă și dumneavoastră! Nu mă ajutați timpul. Nu mă ajutați pentru iarba asta. Aseară cînd am strîns-o era uscată să se rupă și acum, uitați-vă și dumneavoastră.

E mlădie. Adică jilvă. Adică udă. Hait ! Cum de ce-o risipesc ? Păi dumneavoastră nu știți că așa se face finul ? Seara-l stringi, dimineața-l risipești. Cît timp ? Întrebați-l și dumneavoastră pe doamne-doamne, că numai el poate să ne spună... Nu știu, zău, de ce s-au stricat așa verile. Se zice că din cauza bombei atomice, dar eu nu cred... Cum, cît ? Cînd văd că se luminează, îl risipesc. Cînd văd că se întunecă, îl string. Uite așa, toată ziua-l. Stringe-l, Melo ! Risipește-l, Melo ! Păi ce dacă-i duminică ? Păi dumneavoastră credeți că finul știe de duminică ? Cine, bărbatul ? Vasile ? Ia mai lăsați-l și pe el săracul, lăsați-l că m-ajută. Mă ajută cînd e acasă... Nu, săracu ! Nu-i acasă. El nu e niciodată acasă. El e zidar și asta-i meseria : niciodată nu-i acasă.

(Tăranca continuă să vorbească, dar fără sonor.)

★

DIN OFF

REPORTERUL : De ce nu-i niciodată acasă ?

REPORTERA : E o obiecție ?

REPORTERUL : E inadmisibil.

REPORTERA : Ce-i inadmisibil ?

REPORTERUL : E inadmisibil s-o filmezi așa.

REPORTERA : „Așa“ — adică, cum ?

REPORTERUL : Cu basmaua asta... cu rochia asta...

REPORTERA : Nu știu dacă știi, la fin nu se merge în rob-de-șambru.

REPORTERUL : Și burta, burta asta ! De ce n-ai filmat-o în prim-plan ?

REPORTERA : Pentru că burta face parte din conflict !

REPORTERUL : Atunci, de ce-ai lăsat-o descultă ?

REPORTERA : Pentru că așa-i moda pe Coasta de Azur ! *(Alt ton.)* Asta-i problema ?

REPORTERUL *(dezamăgit)* : Asta-i feminitatea ? ! *(Sastisit.)* Alceva ! Alceva !

(Stop-cadru pe țarancă. Intuneric.)

secvența 8

SECUNDUL : „Bună seara, tovarășă avocată“. Blanc și heterodină. Banda 2 504.

(Lumina se aprinde. Apare Avocata.)

AVOCATA : Îmi pare bine că vă place aici la noi. Pe balconul ăsta servim masa. Aici e sufrageria. Nu, nu e colecție. Colecție este mult spus, dar nouă ne plac foarte mult bibelourile. Acesta e Rică fără-

friică. Aceasta e o cămilă de la Gura Humorului. Aceasta e o negresă de la Olenița. Nouă ne place foarte mult arta. Pe unele le-am cumpărat eu, pe altele, tata — tata, adică soțul meu. Da ! Fețița și băiatul sînt la școala de coregrafie. Mă miră că vă mirați ! Sînt o mulțime de concepții greșite despre coregrafie. A fost chiar cineva care mi-a spus : tovarășă avocată, cum se poate, dumneavoastră, un om atît de pudic, să dați fata la școala de coregrafie ? El credea că — virgulă — coregrafia nu este o meserie nobilă.

★

(Telefonul sună. Secundul se repede. Tuji décroșează.)

SECUNDUL : Dacă e pentru mine, mă întorc peste două ore !

TUȚI DE LA PUPITRU *(in receptor)* :

Ascultă, Sandule, tu nu ești în toate mințile ? De ce să nu se poată ? Lacurile cu albastru... Munții cu maro și Sahara cu galben. *(Enervată.)* Cu galben, măgarule, că numai cîmpia-i verde.

★

AVOCATA : Rodica ia lecții de pian. Trebuie să se pregătească s-ajungă un artist-cetățean, dar și o bună gospodină, și cînd o fi cazul o bună mamă. Dragostea pentru meserie trebuie să fie permanent în acțiune. Talentul nu poate să însemne nimic dacă nu depui eforturi multilaterale. Un artist trebuie să știe fizică și economie politică și...

★

TUȚI DE LA PUPITRU : În oala cu flori ! Ciorbă de perișoare ! De ce, măgarule, arunci zeama la chiuveță ? Aaa ! Tu crezi că mă duci ? Tu crezi că eu n-am văzut și-aseară... *(Convorbirea trece într-o zonă mută.)*

★

AVOCATA : Horia își calcă singur lenjeria de pat. Vladimir așază masa. Băieții fac curățenie simbăta. Tata ia aspiratorul și spune : în colțul acela n-ai dat bine... Altfel n-ar fi echitate. În familia noastră noi dezbatem foarte mult aceste probleme. Duminică, aici, în sufragerie, tata — adică soțul meu — organizează mese rotunde. Mama — adică eu — ne vorbește cum să ne comportăm în societate. Tata ține informări. La sărbători deosebite, la revelion, înainte să vină Moș Gerilă, avem și program artistic. Cîntăm împreună. Tata recită poezii despre lupta noastră, face referate despre situația politică externă. Coregrafia e ceva foarte nobil. Nouă ne

place foarte mult arta. Eu sint îndrăgostită de muzica noastră populară. (Gong. Intuneric. Pauză.)

★

DIN OFF

REPORTERA : Aud ? (Pauză.) Aud ? (Pauză.) Nu numai că aud, dar și ascult !

REPORTERUL : Ce anume ?

REPORTERA : Observații !

REPORTERUL : Trecem mai departe !

REPORTERA : Dar pînă aici e just ?

REPORTERUL : Despre asta o să vorbim mai tîrziu. Cred că ți-aduci aminte ce-a fost cu interviul ăsta ! ?

REPORTERA : Nu-mi aduc aminte nimic. Vreau să știu dacă-i just.

REPORTERUL : Aa ! Vrei acoperiri ? Vrei asigurări ?

REPORTERA : Da ! Vreau asigurări. Scrise. Parafate. Cu en-tête. Cu număr de înregistrare. Am încredere în ștampilă, dar n-am încredere într-un bărbat care pleacă să se interneze la Predeal, la sanatoriul de astenici, și îl întâlnești într-o rotiserie, pe litoral, cu o fostă sirenă deghizată în viitoare Penelopă.

REPORTERUL : Îți interzic ! Ți-am mai spus o dată. Îți interzic să-i pomeniști numele !

REPORTERA : Numele ei nu se poate pronunța dacă n-ai la tine bomboane spirtoase.

REPORTERUL : Ascultă ! Bagă-ți bine în cap. Aici eu sint șef ! Eu dacă mă duc mîine și le spun ce-ai făcut tu azi...

REPORTERA : Eu dacă mă duc diseară și le spun ce-ai făcut tu acum cinci ani...

REPORTERUL : Dacă eu mă duc și pun mîna pe telefon...

REPORTERA : Du-te ! Te rog eu să pui mîna pe telefon !

REPORTERUL : Și eu te rog. Te implor să te duci !

TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?

(Intuneric.)

secvența 9

SECUNDUL (strigătură profesională) : „O doamnă din pachet“. Blanc și heterodină. Banda 2 505.

(Lumină. Apare „O doamnă din pachet“. Atmosferă. Magnetofon. Armstrong.)

DOAMNA DIN PACHET (citește „Le Nouvel Observateur“) : „Mai mult decît ieri. Mai puțin decît mîine. Aceasta este deviza doamnei Reyen, care oferă partide frumoase. Trocadero 274 etc.“. (Mic gest de

comentariu defavorabil.) „Lup tînar 27 a. caută lupoaică drăgăstoasă“. (Gest.) „Director general seducător. 45 a. 1,82 m., propune uniune liberă tînară 20 a. Foarte frumoasă. Oferă : seri mari restaurante, toleranță absolută, călătorii, tutti quanti. Discreție indispensabilă“. (Gest.) „Tînar domn, 44 a., caută trochistă intelectuală și tandră“. (Aruncă, dezgustată, revista.) 40 a ! 30 a ! 20 a ! Imbecililor ! Cabotinilor ! Cretinilor ! Goștiți împuții ! Ce contează anii ? E adevărat, am venit aici, la doamna Aslan, dar n-am complexe. Totul e să n-ai complexe. Totul e să nu-ți fie teamă de vîrstă... (Serios.) La 50 de ani începe viața ! (Vesel.) La 50 de ani începe viața ! (Entuziast.) La 50 de ani începe viața ! (Brusc, pe alt ton.) Doamne, dumnezeule sînt, ce v-a venit, dragă, cu egalitatea ? ! Mare prostie ! Co-lo-sa-lă prostie ! Fii egală, cine te împiedică să fii egală ? Fii egală, dar taci ! Taci și zi-i ca el. (Pauză.) Întreținută ? De ce întreținută ? Bărbatul muncește, aduce banii, femeia întreține relații, face atmosferă plăcută... (Tandrete tehnică. Mișcări descrescînde.) Leule ! Ursule ! Lupule ! Iepurașule ! Cocoșelule ! (Alt ton.) El dă ! Tu dai ! Corect, ca la Bruderschaft. În felul ăsta, bărbatul învață cum să trateze femeia. Uite ! eu mergeam cu sora mea — sora mea este o personalitate — mergeam cu mașina. Eu eram la volan. Conduc bine, dar nu fumez niciodată la volan. Nici dumneata să nu fumezi la volan ! E vulgar ! E nefeminil ! Eu, deci, eram la volan. Cumnatu-meu, soțul ei — în dreapta. Sora mea, în spate. Ne-am oprit. Eu m-am dat jos. Cumnatu-meu s-a dat jos. Sora mea a rămas pe canapea. „De ce nu cobori ?“... Nu, să nu scrii numele ei, fiindcă eu n-am încredere în ziariști. Dar, dacă-ți trebuie, scrie alt nume, care-l vrei dumneata. Sora-mea zice : „Nu cobor pentru că aștept ca Jean...“ Numele lui poți să-l scrii ! ...,aștept, zice, ca Jean să-mi deschidă portiera !“ Asta-i sora mea ! Sora mea e o lady ! Dacă vrei ca el să fie lord, trebuie mai întîi tu să fii o lady... Vai, ce păcat că n-ai fost aseară cu noi la „Bucur“ ! Pînă la 12 noaptea tot restaurantul, da' tot, l-am ridicat în picioare. Eram cu niște cunoscuți, niște nemți. Erau niște... (Gest de Madame Sans-Gêne, tractabil prin „scirțani“.) Cînd i-am auzit cu fifty-fifty, m-a apucat greața. Am plătît eu pentru toți. Le-am dat la toți șampanie. Am dansat cu bucătarul. Am jucat „Perinița“. Era acolo un brunet, nu știu dacă-l știi, unul, Nelu. Mă mir că nu-l știi pe Nelu. Am jucat „Chibrituri“. Cum se poate să nu știi nici „Chibrituri“ ? Uite (arată), iei cutia de chibrituri, nu partea cu bețe, cealaltă, capacul, și-ți bagi nasul în ea. Te duci la un musafir, te duci la cel mai mofluz și mai important musafir... (Se duce la Re-

porter. *El se eschivează.*) ...eu m-am dus la the Nelu, pentru că mi se părea că are așa, ceva, în priviri — și-l obligi să-și bage și el nasul în cutie...

★

DIN OFF

REPORTERUL : Ia te uită ! Iei masa cu străini. Va să zică, faci chefuri la „Bucur“ !

★

DOAMNA DIN PACHET : De fapt, eu, cînd m-am dus la „Bucur“, voiam țigani. Voiam să-mi cînte la ureche. Voiam să plîng... Nu cumva să crezi că eu sînt de-adevărat elvețiană. Elvețienele, draga mea, dacă beau un ceai cu rom adorm sub masă. Eu nu sînt elvețiană. Eu, ehe ! (*Alt ton.*) Trebuie neapărat să te duc la „Bucur“. Să jucăm „Perinița“. Să cîntăm. Să uităm. Îl luăm și pe Nelu. Să știi că Nelu ăsta... Nelu ăsta...

★

DIN OFF

REPORTERUL : Va să zică, faci chefuri și cu străini și cu bărbați !

★

DOAMNA DIN PACHET : ...Surorii mele i-ar plăcea Nelu... Cînd l-am văzut așa de singur... de melancolic, m-am infuriat și am comandat un *damen-tango*...

★

DIN OFF

REPORTERUL : Am auzit eu c-a fost un scandal la „Bucur“. Erau niște nebune care au dansat pe masă... Mi s-a spus că pînă la urmă a trebuit să cheme miliția.

★

DOAMNA DIN PACHET : Am dansat și pe urmă le-am luat microfonul și le-am ciuitat eu. Eu știu foarte multe cîntece. Am cîntat. (*Incepe să cînte pasional, cu o voce à la Marlene. Face ochi dulci Reporterului.*) Quand elle me prend dans ses bras... Et me parle tout bas... Je vois la vie en rose... Elle me dit des mots d'amour. Des mots de tous les jours... Et ça me fait quelque chose...

★

REPORTERUL : De ce, cîntecul ăsta ? De ce tocmai cîntecul ăsta ? (*Reportera fredonează și ea, fără să-l audă.*) N-aveai dreptul ! Tu știi bine că n-aveai dreptul să te atingi tocmai de cîntecul ăsta !

REPORTERA : De ce ? Fiindcă o să-l audă ? Fiindcă o să sufere ? Fiindcă o să dea apă la șoareci ? Fiindcă micuța viperă face acum pe Alba ca Zăpada ?...

REPORTERUL : Ascultă, mi-ai promis...

REPORTERA : Ce ți-am promis ?

REPORTERUL : C-ai să ștergi totul cu buretele... C-ai să uiți...

REPORTERA : Nu pot să uit !

REPORTERUL : Trebuie să uiți ! După un număr de ani, orice crimă se prescrie. Chiar și criminalii...

REPORTERA : Dar ea nu era criminală. Ea era ciinele meu credincios. Admiratoarea mea ! Era „Betty Boop — te papă un lup !“...

REPORTERUL : Iart-o ! Are zece ani mai puțin ca tine.

REPORTERA : Tocmai d-asta n-o iert !

REPORTERUL : Era o cutie goală de conserve care plutea pe ape...

REPORTERA : Și tu ce erai ? Un pionier cu cravată roșie care adună fier vechi ?

REPORTERUL : Nu rîde ! Ea venea din ceata femeilor dezarmate...

REPORTERA : Și eu de unde veneam ? Din banda panterelor negre ?

REPORTERUL : Pe ea trebuia s-o ocrotesc. Era o vrăbiuță speriată...

REPORTERA : Știu ! Știu ! Ea era o vrăbiuță speriată, iar eu eram o Siementhal costelivă. Patrupeda muuu-cenică ; zîua la jug, seara la muls. În final se toacă mărunț, se pune sare și se prepară în foi de viță ! (*Alt ton.*) D-asta ți-ai bătut joc de mine ?

REPORTERUL (*schimbînd foaia*) : Tu ți-ai bătut joc de mine ! Din zori și pînă-n noapte. Din noapte pînă-n zori. În fiecare dimineață cînd te sculai...

REPORTERA : Minți ! Tu n-ai de unde să știi ce făceam eu dimineața. Cînd tu te sculai, eu eram de mult pe IRTA, pe curătură, pe arătură, pe tarla, pe parcolă, pe miriște, pe basculantă, pe stratul afinat. Tu — în patul conjugal, eu — pe patul germinativ. Eu plecam la păioase, la hibrizi, la sortare, la însilozare, la Fîntînele, la cartarea agrochimică, la caprine, la tineretul taurin din Gîofliceni, din Izbiceni, din Putinei, iar ea venea piș-piș, venea miau-miau, venea cu cercei Carmencitta la gitana, venea cu dessou-uri de la shop, venea cu parfum de la „Coadă Calului“, venea smiorcînd, venea palpitînd din nări, venea ridicînd sprînceana stîngă, venea zglobie pentru că o mînea palma stîngă și cînd te mîmîncă palma stîngă ciștiği, tu, la loto ; venea să-ți ghicească în Ness-Café, venea să întrebe pe dama de ghindă și pe popa de roșu dacă-ți iese pașaportul ; venea să-ți povestească „Angelica, marchiza îngerilor“, venea să-ți calce cămășile (pe atunci nu se purtau cu dungii), venea ca o pupăză cu virament, ca o mercerie în inventar ; venea ca la praznicul muceniciei Paraschiva și necheza ca la derby, venea...

REPORTERUL : Venea pentru că tu o rugaseși !

REPORTERA : Eu am rugat-o să-ți facă copnodă cu smîntînă, nu copii din flori.

REPORTERUL : Și-acum, ce vrei ? Acum, gata !

REPORTERA : Nu-i gata !

REPORTERUL : Ascultă... tu, dacă vrei să-mi ies din minți...

REPORTERA : Da' de ce să-ți ieși din minți ?

REPORTERUL : Ascultă ! De data asta, să știi, sari în aer pentru totdeauna.

REPORTERA : Nu-mi pasă !...

REPORTERUL : Să știi că dacă mă constrîngi, o fac !

REPORTERA : Ești prea laș ca s-o faci !

REPORTERUL : Ascultă, dacă faci provocări, eu pot să opresc emisiunea. O opresc !

REPORTERA : N-o oprești !

REPORTERUL : Dacă ții cu tot dinadinsul, eu, să știi, sînt în stare...

REPORTERA : Nu ești în stare !

REPORTERUL : Ba da ! Sînt ! Dar să știi c-o să plătești.

REPORTERA : Plătese !

REPORTERUL : Să știi c-o fac !

REPORTERA : Fă-o !

REPORTERUL : Uite acum anunț !

REPORTERA : Anunță !

REPORTERUL (*decis*) : Bineeee !

(*Intuneric.*)

secvența 10

Pe platou. Becul roșu e aprins, adică „se înregistrează“. Cei doi stau din nou față-n față.

REPORTERUL (*afabilitate, volubilitate profesională*) : Stimată telespectatori, înainte de a încerca o aprofundare a acestor biografii, a concepției care stă la baza universului lor, aș vrea s-o întreb pe mult stimata mea colegă dacă nu crede că un lector mai puțin avizat ar putea trage concluzia că lupta pentru anularea inegalității dintre femei și bărbați trebuie să se transforme... cum să spun eu ?... într-un fel de... de... femeia să se facă mecanic pe locomotivă, iar bărbatul educatoare la creșă. Ea mine-riță, în abataj, iar el manichiuristă, la Igiena... Ea macaragiu, el gheșiș... Cu alte cuvinte, aș vrea să înțelegeți că femeia, ca tip biologic... ca tip somatic... Tipul somatic ne cere să ne întrebăm...

REPORTERA : Acum nu mai e timp de întrebări.

REPORTERUL : Eu aș preciza că...

REPORTERA : Prima precizare care trebuie să se facă este aceasta : ca să țină pasul, ziua femeii nu e „3 × 8 fac 24“. Pentru femeie, 3 × 8 nu fac niciodată 24 ! Nu-l credeți pe Pitagora ! Bărbații știu să înmulțească, dar nu știu să adune. Haideți să-i învățăm noi ! (*Ia un obiect de la colțul pompierilor.*) Aici stă norma de femeie-subiect. Iat-o : asta-i femeia modernă, emancipată, egală. Aceasta este Femeia-Ulise. Aici e dreptul de a fi „côt-la cot“. Aici e dreptul la „Zoe, fii bărbat“. Aici e dreptul la „așa vă trebuie, dacă vreți să fiți egale !“ (*Ia o căldare, apoi alte obiecte.*) Aici stă norma de femeie-obiect ! Aceasta-i femeia inegală. Aceasta e Femeia-Penelopă ! Acesta e dreptul tradițional de a ține casa lună. Acesta e dreptul, la fel de tradițional, sacrosanct și imprescriptibil, de a fi moale ca o pisică, veselă ca un cintezo, dragăstoasă ca o cadină, după ce ți-ai exercitat celelalte drepturi. Adică : dreptul de a spăla, dreptul de a clăti, dreptul de a stoarce : cearșafurile de pat, cearșafurile de plapumă, fețele de pernă, pușorile, indispensabili, fețița-băiețelul, maiourile, cirpele de bucătărie, fețița-băiețelul, cada, cimentul, casa scării, perdelele, fețița-băiețelul, șosetele, uniforma, gulerașul, fețița-băiețelul, fețița-băiețelul, fețița-băiețelul. (*Scena geme de obiecte de uz intern.*)

...Acesta este dreptul de a găti — atenție ! — „a găti“, verb intransitiv care se deosebește radical de varianta lui reflexivă „a se găti“. Deci, dreptul de a găti după-masă, seara, chiar noaptea. Noaptea, oricît de tîrziu, chiar după ora 12. Doar nu mai ești femeia-păpușă, ca să-ți fie frică să spargi buturugi, dimineața, cînd e viața mai frumoasă !...

REPORTERUL : Dar...

REPORTERA : Nici un dar ! Idealul dumneavoastră feminin e cît se poate de clar !

Vreți o femeie gingașă ca o libelulă, cu condiția să fie zdravănă ca un tîrnăcop.

REPORTERUL : Mă scuzați, dar...

REPORTERA : Mă scuzați dumneavoastră pe mine, dar îndrăznesc să vă pun o întrebare cu caracter oarecum particular : sinteți căsătorit ?

REPORTERUL (*stingerit*) : Da, sînt căsătorit... mă scuzați, dar nu văd legătura...

REPORTERA : Aveți copii ?

REPORTERUL : Da, am. (*Mindru.*) Băieți ! Doi ! Gemeni !

REPORTERA : Scuzați-mă dumneavoastră pe mine, dar îmi iau îndrăzneala să vă întreb : știți ce-au mîncat azi la prînz băieții dumneavoastră ?

REPORTERUL : Vă rog să mă credeți... nu văd de ce... în sfîrșit, nu știu... soția mea se ocupă cu menu-ul...

REPORTERA : Dar de curățenie, cine se ocupă ?

REPORTERUL : Bineînțeles, soția mea, dar nu văd legătura... nu văd...

REPORTERA : Dar cămașa, cămașa asta frumoasă, cămașa asta în dungi, cine va căleat-o ?

REPORTERUL : Vă rog să nu coborîm...

REPORTERA : Uneori, de jos se vede mai bine.

REPORTERUL : Depinde cât de jos vreți să coboriți...

REPORTERA : La nivelul gulerului dumneavoastră e prea jos ?

REPORTERUL : Mă rog, nu știu în ce măsură telespectatoarele și telespectatorii ar fi interesați să afle că soția mea (*apăsă, cu privirea fixă spre Ea*), că iubita mea soție s-a sculat azi dimineață la cinci fără cinci, ca să calce aceste manșete, acest guler... Dumneavoastră știți să căleți o cămașă în dungi ?

REPORTERA : Dar dumneavoastră știți să căleți un combinezon cu flori ?

REPORTERUL : Din păcate, trebuie să vă mărturisesc că... da, e grav, foarte grav, asta nu poate să rămînă fără urmări (*alt ton*), dar eu n-am căleat niciodată un combinezon cu flori. Și-am să vă mai fac o mărturisire la fel de compromițătoare ! Extrem de compromițătoare ! (*În șoaptă, rar și confidențial.*) Pe băieții mei i-a făcut tot soția mea. S-ar fi cuvenit, desigur, ca ea să facă un geamăn, iar eu, la rînd, echitabil. să-l fac pe-al doilea. Dar eu, retrogradul, și ea, neemancipata, am acceptat ca ea singură să-i facă pe amîndoi. Amîndoi ! Mă credeți ?

REPORTERA : Vă cred, pentru că vă cunosc. Nu personal, firește. Dar vă cunosc opera. Vă urmăresc emisiunile. Aș putea spune că, într-un anumit fel, sînt o admiratoare a dumneavoastră. Tocmai de aceea v-am pus aceste întrebări. N-am făcut-o din indiscreție, ci pentru că am vrut să subliniez că, pentru ca dumneavoastră să faceți carieră, soția dumneavoastră trebuie să facă piață, să facă față, să facă tot posibilul. Cu alte cuvinte, aceste emisiuni nu le faceți numai dumneavoastră, ci și soția dumneavoastră, care vă dă ce e mai prețios, adică, liniștea necesară. Coautorul reportajelor dumneavoastră este deci soția dumneavoastră, și pentru că e un coautor al cărui nume nu e trecut pe generic, vă propun... altădată, la diferite emisiuni, se servea pepsi, dar acum s-a pierdut obiceiul ăsta, deci nu mai putem ridica un pahar... vă propun... nu știu ce să vă propun... tovarășa dumneavoastră de viață, fără îndoială, este acum în fața aparatului... vă ascultă... vă soarbe din priviri... Ce să vă propun ?... Vă propun să păstrăm un moment de reculegere pentru soția, pentru iubita dumneavoastră soție, care...

REPORTERUL (*se ridică brusc. Moment de descumpănire. Apoi revine la tonul de jovialitate profesională*) : Eu v-aș propune,

stimaiți telespectatori, o mică pauză, sau mai bine zis un mic divertisment. Un mic dar pe adresa telespectatoarelor noastre. Acest dar este o foarte îndrăgită melodie. Sîntem siguri că o s-o recunoașteți și că este pe placul dumneavoastră. Dăm legătura cu studioul doi.

(*Scena se umple de „Zîna pădurii, copilărește-te”, cîntată în play-back.*)

secvența 11

Pe platou ; pauză.

REPORTERUL (*somație*) : Ascultă, să știți că, dacă vrei să zbori, pînă mîine dimineață...

REPORTERA : Eu n-am vrut... eu le-am spus că nu fac emisiunea asta... Eu le-am spus că nu vreau să mai am de-a face cu un tip care...

REPORTERUL : Nici eu n-am vrut... Și eu le-am spus că nu vreau să am de-a face cu o individă care...

REPORTERA : Care, ce ?

REPORTERUL : Care-o să facă circ... Care-o să se dea în spectacol... Femeile nu pot să te vadă, bărbații nu pot să te audă...

REPORTERA : Pe mineee ?

REPORTERUL : Da, pe tine ! Pentru că nu lași oamenii să vorbească. Pentru că-i oprești pe stradă, ca să-i întrebi : „știți care e parfumul preferat al soției dumneavoastră ?” Sau poate că nici pînă acum nu știai că le calci la toți pe nervi. Că nu te pot înghiți decît niște instituții ieșite la pensie, care au predat în orașe fără garnizoană...

REPORTERA : Pe mineee ? Pe mine, care-mă cunosc... care mă invită... Un telespectator din Constanța mi-a cerut mîna... (*Sufocată.*) Eu, care primesc scrisori... teancuri de scrisori...

REPORTERUL : Te rog, te rog ! Să nu-mi vorbești mie de scrisori ! (*Alt ton.*) Dumneata știi cîte scrisori de protest primim noi după o emisiune a duminicilor ? Dumneata știi cîte scrisori anonime despre dumneata înghițim noi săptămînal ? (*Alt ton.*) Vrei să spun cine era cetățeanul — mustață pe oală, ochelari rotunzi, dioptrie 2,5 (stînga) — cu care ai călătorit în tramvaiul 16 în după-amiaza zilei de Sfîntul Dumitru — oră 18,20 ! — coborînd la stația Sfînta Vineri ?

REPORTERA (*stupefiată*) : Ce-au, domnule, cu mine ? !

REPORTERUL : Ai tu un du-te-ncolo !

REPORTERA : Dar era o bestie ! Ți-am spus că e o bestie ! A scos-o pe maică-sa din casă. A bătut-o. A învinețit-o. (*Alt ton.*) ...Ce-au, domnule, cu mine ?

REPORTERUL : Tonul riteos...

REPORTERA : Și tu crei ? Suris lan-guroș ? Pardoseala bălțește, copilul tu-șește, taică-său e de astă-vară deplasat la Ciuboiața, și eu să fac ochi dulci gestio-narului ? Să-i spun anecdote despre... Maria-Antoaneta ?

REPORTERUL : Ascultă, tu să nu mă in-sultă !..

REPORTERA : Cum poate fi insultat un bă-iat atît de descurcăreț ? El prinde din zbor, cotește ușor, la stînga-mprejur ! La dreapta-mprejur ! Îți jur ! Îți jur că ni-meni nu știe să cînte ca mine „Pe Mureș și pe Tirnavce”, și pe Guadalquivir, căci mi-s „bon pour l'Occident”, fiindcă „par-lez-vous français ? — O ! yes !” Les pe ușă și mă întore pe fereastră cu avionul de „București—Ploiești prin Calcutta”.

REPORTERA : Gata ! Gata ! Ți-ai bătut joc de mine ațiția ani. Acum, gata ! Gata !

REPORTERA : Și pisicuța cu creierii pe moațe, cadina personală, specialistă în ni-velat cămăși cu dungi nu și-a bătut joc de tine ?

REPORTERUL : Tu să nu te mai legi de ea ! Gata, am spus.

REPORTERA : De ce gata ? Ca să nu mai dea apă la șoareci Penelopa de pe strada Florilor ? A propos ! Tot n-ați reușit să vă mutați ? E greu, e greu, dintr-un singur salariu...

REPORTERUL : Înțelege ! De ce nu vrei să înțelegi ? Trebuie să înțelegi. Acum totul s-a terminat. Gata !

REPORTERA : Nu-i gata ! Nimic nu poate fi gata pe vecie.

REPORTERUL : Ba da !

REPORTERA : Ba nu !

REPORTERUL : Ascultă, trebuie să-ți înt're în cap că sînt situații în care nici dum-nezeu din cer... Situații închise. Ireversi-bile. Intrî-n ele ca în anotimpuri. După toamnă — iarnă. Niciodată viceversa. Niciodată !

REPORTERA : Lașule ! Lașule ! Lașule !

(Cîntecul „Zina pădurii, copilărește-te“ se termină sub privirea noastră.)

secvența 12

REPORTERA : Am venit la dumneavoastră, tocmai la dumneavoastră, pentru că cineva mi-a spus că sînteți cea mai puternică femeie din Capitală.

SUDORIȚA : Ha, ha, ha !

REPORTERA : Nimeni n-o să spună c-am început c-o femeie slabă...

SUDORIȚA : Da, așa sînt eu. Vreau să fiu văzută în muncă.

REPORTERA : Tocmai d-asta am venit la dumneavoastră. Vreau să demonstrăm că

femeile nu sînt de fapt egale cu băr-bații...

SUDORIȚA : La noooi !

REPORTERA : Da, la noi.

SUDORIȚA : Țî ! Zău că asta nu se poate !

Nu se poate cu mine. Poate s-o fi putînd cu alta, dar nu cu mine. Păi eu sînt egală și la muncă și la bani. Am luat categoria șasea republicană. Adică, pe stil nou, categoria patra. Cum să zic că nu-s egală ? Așa ceva eu nu pot să zic !

REPORTERA : Și totuși, e bine să vă spe-țiți așa ? Sînteți femeie...

SUDORIȚA : Sînt femeie, nu zic. Dar dacă dumneata lucrezi la lăcătușerie și eu lu-crez la baros. Și dumneata lucrezi opt ore, eu să lucrez o oră ? Adică să stau de-lemn-Tănase că sînt femeie ? Adică să stau să-mi tragă atenția maistru' Gli-gore ?...

REPORTERA : În alte echipe ar fi totuși mai ușor...

SUDORIȚA : Ușor-neușor, mie nu-mi stă în caracter să mă duc din echipă în echipă. Eu m-am obișnuit cu colegii mei. Ei cunosc dracii mei. Eu cunosc dracii lor.

REPORTERA : Și v-ajută ?

SUDORIȚA : Cine ?

REPORTERA : Bărbații !

SUDORIȚA : Păi dacă eu trec prin fabrică și întîlnesc un bărbat cu o greutate, adică tot el să m-ajute ? Păi sar și-l ajut eu și tip și la altul care-l văd că nu-l ajută. Că pe urmă așa vin și ei să te-ajute...

REPORTERA : Au venit ?

SUDORIȚA : Păi sigur c-au venit. Păi, cum am făcut eu casă ? N-am avut decît un om cu plată... Restul... Restul, ci...

REPORTERA : Care ei ?

SUDORIȚA : Echipa, un vecin cu nevastă-sa și frate-meu. Cu ei am făcut casa...

REPORTERA : Dar soțul ?

SUDORIȚA : Lăsați soțul ! Uite așa s-a în-țimplat. Vineri m-am dus la țară și am venit cu materiale cu IRTA, care am plă-tit-o. Și sîmbătă ne-am apucat de casă. A venit și-o vecină cu un vecin. Omul trasa unde punem parii. Noi veneam în urma lui, cu săpatul, alții cu băgatul pa-rilor, frate-meu venea cu cercuiala din nuiele. Luni era bulgărită și cu ușile montate. În trei zile ! Trece un vecin și zice : Halal de asta ! Asta a avut bani ! Era să stau eu și să-i spun cum am făcut ? Dumneavoastră, însă, pot să vă spun. Am luat mobilă. Mobilă de 10.735 lei. În rate. Am dat 4.000 la început și am rămas cu ratele. Am vîndut aragazul și picupul și două fotolii de birou, am luat și de la reciproc de două ori, o dată 1.700 și o dată 2.000 și ceva... Pe urmă salariu, după orele care le munceam. Dar fără ei tot nu puteam...

REPORTERA : Fără care ei ?

SUDORIȚA : Fără echipă. Veneau azi doi, trei, veneau miine trei, patru. Un elev

îmi făcea piața. Eu mă culcam la 12 și mă sculam la cinci. Mai îmi luam recuperări, dar trebuia să mă duc să lucrez și la plan, că eu înțeleg, nu trebuie să-mi bage-n cap eu pumnu'... Pe urmă, ca femeie ce sînt, mă gîndesc și la bani... Mi-am rupt călcișele jucînd pe pămînt. Aruncam apă pe el, îi puneam paie, și joacă, „joacă bine moș Martine“... Poate nu știți cum se face paianta... Trebuie să joci mult...

REPORTERA : Și dumneavoastră credeți că merită o casă ?

SUDORIȚA : Vai de mine ! Păi, cum să nu merite ? Păi, eu jucam fericită că făceam cuibul meu, că eu la fabrică locuință nu puteam pretinde. Sînt familii cu copii. Eu sînt o singură persoană. M-am gîndit că mă-mbolnăvesc mîine, poimîine și dacă stai la un proprietar îți bate-n ușa și-ți spune să-ți cauți altă cameră, ca să nu-mi aduci mic microbi în casă. Dar din cuibul meu nu mă poate da afară nimeni. Dacă mă demolează statul, să mă demoleze, că tot statul îmi dă altă casă. Și pe urmă te-ajută ei să te muți.

REPORTERA : Care ei ?

SUDORIȚA : Ei ! Că numai dacă mă duc să le spun : „Gică, Radule, veniți, mă !“ — vin. Că și ei dacă m-au rugat m-am dus. Și cînd am fost internată la spital au venit. N-aveam nevoie, dar au venit. Unul a venit cu două borcane de iaurt și două cornuri. Altul cu jumătate de kilogram de zahăr. Altul cu un kilogram de mere. Unul a venit chiar înainte de a pleca la băi și după cîteva zile am și primit o ilustrată : „Dragă Anișoara, vei ști că îți trimit multe salutări din stațiunea Herculeane“...

REPORTERA : Vă rog să-mi spuneți sincer : sînteți mulțumită ?

SUDORIȚA : Sînt foarte mulțumită ! Acum doi ani am fost la stațiune. Am luat-o și pe maică-mea. Pe cont propriu. Pe urmă m-am mutat în casă. Am închis locul. Anul trecut am fost iar la stațiune. Fără mama. Mi-am făcut bucătărie în curte. Am luat lemne, varză, porc. Uite, acum e începutul lui martie și mînînc tot din el. L-am luat în decembrie. Am dat 1000 de lei pe el. M-am întîlnit la Obor cu colegi de-ai mei. Erau cu soțiile lor și-mi spuneau că de ce cumpăr eu, că sînt singură. Păi ce dacă sînt singură ? Poate vreau și eu așa cum nu se găsește la Alimentara. Ce dacă sînt singură, asta e o problemă ? Pentru mine, să știți, hrana a fost pe primul plan. Puteam să bag lumină cu 1000 de lei cit m-a costat porcul. Eu însă mi-am îngrijit sufletul. Nu știu dacă mînînc pe an trei kilograme de fasole. Nici cartofi nu prea mînînc. Nici conserve. Poate din cînd în cînd cite o cutie de pateu, dar altceva nu.

REPORTERA : Vreți să-mi spuneți ce vîrstă aveți ?

SUDORIȚA : Cu plăcere ! 35 !

REPORTERA : E mult ?

SUDORIȚA : Cum să fie mult ! Păi eu tot timpul mă cred tînără și puternică. Păi eu n-am zis niciodată că îmbătrînesc și că nu mai pot. Din ce trec anii eu tot mai rău întineresc. Păi eu ce urmăresc ? Să mă descurajez ? Nu ! Eu nu mă descurajez ! E adevărat că îmi mai albește părul, dar nu mă las deloc. Mai iau și eu Tonal și nu mă las. Dacă merg într-o societate îmi place să nu mă fac de ris. Să fiu și eu atentă. Păi cum, dacă mi-am făcut casă să-mi pun și un țol în cap ?

REPORTERA : Dar soțul ?

SUDORIȚA (*către cineva care nu se vede*) : Gicule, vezi, mă, că dacă întrebă maistru' Gligore...

REPORTERA : Dar soțul ?

SUDORIȚA : Nu vă supărați, dar aș vrea să știu și eu, de ce mă întrebați dumneavoastră toate astea ?

REPORTERA : Știți, sînt reporteră...

SUDORIȚA (*compătimitoare și bună*) : Daaa ? ! Ei, lăsați, se-ntîmplă, se-ntîmplă... și eu am avut un învățător, un cîine ! Un copil din sat a rămas chior dintr-o palmă a lui și pe altul l-a băgat în spital. Cînd eram într-a treia s-au jucat copiii și-au trîntit tabla și-au zis că eu am trîntit-o, și m-a bătut și m-a pus în genunchi. Și era o fată tot în genunchi, lîngă mine. Și aia de frică a făcut pipi pe ea. Și-a curs pipi spre mine și învățătorul m-a luat la bătaie c-a zis că eu am făcut. Dac-am văzut cum mă bate cu mîinile și cu picioarele, am cerut voie la toaletă și-am fugit acasă. Și așa am eu certificat de două clase primare și de două analfabete.

★

(Telefonul țîrîie. Secundul se repede. Tuți decroșează.)

SECUNDUL : Dacă e pentru mine, m-au întors !

TUȚI DE LA PUPITRU (*în receptor*) : Mă Sandule, măi Sănducule, mă măgarule, Jacă mă mai suni în timpul emisiei... (*Alt ton.*) Eu ți-am spus să încalzești ciorba, nu s-o mînînci sleită, că dacă vin și văd că n-ai mîncat zeama fiindcă te iei după derbedeul de Nichi și mînînci cretă, o să-ți rup urechile și îl spun și tovarășei și o să-l dau și în comitetul de părinți... Mă, Sandule, mă Sănducule, mă măgarule, dacă vin acasă și nu găsesc Africa colorată... (*Alt ton.*) Cum nu poți ? De ce nu poți ? Ce-are Africa asta, să nu se poată ? Lacurile cu albastru, munții cu...

★

REPORTERA : Mi s-a spus c-ați fost la Bicăz, c-ați fost șefă de echipă...

SUDORIȚA : Da, am fost cu U.T.C.-ul. Pe urmă am auzit că se face o școală. Hai să mă înscriu și eu ! Eram 120 și am reușit 60. M-a ajutat și norocul să ciștig, că era unul care da o sudură extraordinară, dar ăla n-a reușit. Al naibii și norocul ăsta ! Că eu știam bine că el dă o sudură mai frumoasă ca mine. Dar așa e omul, nu zice stai tu să mă ridic eu ! Așa-i omul !

REPORTERA : Nu vă pare rău că n-aveți copii ?

SUDORIȚA : Păi, dacă n-a fost să-i aducă barza... Așa a fost. La bătrînețe oi găsi eu o vecină, oi găsi un nepot să-mi aducă o cană cu apă. Eh ! Dar nici atunci n-o să mă las eu în grija lor. O să mă aprovizionez eu pentru bătrînețe.

REPORTERA : Cîte ore munciți ?

SUDORIȚA : Muncesc uneori și douăsprezece.

REPORTERA : Și după muncă ?

SUDORIȚA : După muncă mă duc acasă, spăl rufe, fac mîncare. Eu nu pot să sufăr hrana rece. Salam nu mîncine decît de poftă. Eu prefer o ciorbiță de cartof...

REPORTERA : Dumneavoastră lucrați numai printre bărbați. Spuneți-mi sincer, nu vă simțiți stingherită printre ei ?

SUDORIȚA : Păi de ce ? Colegii mă respectă. Bun înțeles că și eu îi respect pe ei. Sint unele femei care au un tupeu destul de urit. Dar eu dacă m-am dus tristă, că m-am dus tristă cînd mi-a pus omul cartonul pe casă, că nu mi l-a pus bine și l-a luat vîntul, și cînd m-au văzut tristă nu m-au lăsat. Eu sint de felul meu zîmbăreată. Eu pot să am lumînarea-n mîină și tot rid, și dacă m-au văzut tristă m-au întrebat : „Tanti, ce-ai pătit ?” „Uite, mă Iordache, ce-am pătit”. Zic, „uite, mi-a luat vîntul cartonul”. Și-a venit Iordache după schimb și s-a suit băiatul pe casă și i-am dat niște șalopete ale mele vechi și pe urmă cînd s-a dat băiatu' jos, am turnat pe el două kile de gaz.

REPORTERA : Dar soțul ?

SUDORIȚA : Ei, hai să vă spun și cu soțul. Eu cu soțul din echipă m-am căsătorit. El era lăcătuș. Și eu am insistat să se facă sudor. Rămîneam după schimb cîte patru ore să-l ajut. Am avut casă împreună. Fundația turnată. Dormitor, sufragerie și verandă. Au fost discuții, neplăceri. El dormea și eu vopream ușa de la magazie. Așa făceam. Mîncam. Beam un păhărel și pe urmă el lua ziarul și adormea. Eu nu puteam să dorm. Că ușa de la WC era jupuită... Mă bătea, mă chinuia...

REPORTERA : Cum, vă bătea ?

SUDORIȚA : Dumneavoastră n-ați văzut cum se bate ? Cu palma !

REPORTERA : Și dumneavoastră stați să vă bată ?

SUDORIȚA : Păi ce era să fac ? Că veneam de la serviciu și găseam pasărea tăiată și fulgi în curte. A luat și căruciorul de la aragaz care-l aveam înainte de nuntă. Butelia, ca să n-o vîndă, am aruncat-o în curte la un vecin. Asta-i ! I-am zis cu frumosul : Ionele, vîd că nu ne mai acomodăm. Păi ce, era un motiv că n-am vrut să iau baticul soră-si în cap ? Eu am baticurile mele. Am pălării. Am căciulițe. Așa a fost. Am mîncat. Am bătut și-am vrut să plecăm în oraș. Ia baticul — mi-a zis. Nu-l iau ! Am și eu baticuri ! Tocmai venise soră-sa și-i făcusem cadou o geantă, imitație de șarpe cu lac. Și dacă n-am vrut să iau baticu', m-a bătut. Și nu m-am mai dus în oraș.

REPORTERA (consternată) : Nu vă supărați, dar cum e cu puțință ca o femeie ca dumneavoastră... o femeie independentă, evoluată... Cum e cu puțință ca-n secolul XX, cînd omul se ridică în cosmos cu racheta...

SUDORIȚA : Da' ce ? El dădea cu racheta ? Dădea cu pumnul !

REPORTERA : Bine, dar de ce nu ?...

SUDORIȚA : De ce nu dam în el ? Aoleu, păi dacă dam în el, mă omora !

REPORTERA : Va să zică, v-a fost frică ?

SUDORIȚA : Mie să-mi fie frică ? ! Păi, mie nu mi-e frică de nimic. Dar eu am muncit. Veneam de la serviciu și făceam mortarul și el mergea pe la localuri prin muniți și făcea fazani la grătar. Și la o discuție m-a lovit în cap și mi-a luat vîzul. Probabil că mi-a atins o arteră. Așa că ne-am despărțit frumos și i-am zis : „Ionele, nu ne mai acomodăm ! Să treci peste un an...”

REPORTERA : Și a trecut ?

SUDORIȚA : Da ! A trecut. A deschis ușa de la dormitor, a văzut mobila care am luat-o, studio, șifonier cu trei uși, masă de 12 persoane cu patru scaune tapisate, toaletă, dulap de bucătărie, masă de bucătărie cu patru tamburele. Am făcut și măsuță pentru plită. M-a felicitat. I-am spus : „Să știi, că felicitarea ta nu-mi aduce nici o fericire. Voi fi fericită cînd mă va felicita cel care mă va aprecia”. Așa e omul. Pui în el pînă se umple, și pe urmă n-ai unde să mai pui.

REPORTERA : Nu-i așa că dac-ați avea un bărbat care v-ar cere să stați acasă, n-ați putea accepta ?

SUDORIȚA : Dac-aș avea un bărbat care-ar munci, i-aș bea și apa cu care se spală pe față. Da. Da ! Eu dac-aș fi o femeie care stă acasă și nu e jîgnită, eu nu i-aș trece bărbatului prin față. Că e cîte o femeie care nu apreciază odihna ei. Am un coleg, care a trăit cu soția lui douăzeci de ani și nu i-a dat o palmă și ea n-a apreciat.

REPORTERA : Nu-mi spuneți asta ! Nu-i bine. Asta nu pot s-o scriu. Gîndiți-vă cum i-ar sta unei femei ca dumneavoastră să stea acasă ?

SUDORIȚA : Mi-ar sta foarte bine. Am mai stat o dată doi ani. Am crescut doi porci. Am avut 60 de păsări. Tot zarzavatul îl luam din curte. Ceapă. Pătlăgele. Pătrunjel. Leuștean. Flori. Și acum sint al doilea an mutată și, cu toate că muncesc, am în curte de toate. Și zambile. Și tufănele. Eu nu pot să stau la poartă. Astă vară am mâncat porumb fiert din curte de la mine. Puseseam și căpșuni, dar le-au răscolit găinile. S-a demolat o casă. Am luat, ca Păcală, un vișin cît mina de gros. S-a prins, domnule, s-a prins ! (*Către cineva din afara cadrului.*) Ia vezi, mă Iordache, să nu-ntrbe de mine maistru' Gligore...

★

(Telefonul firii. Secundul aleargă.)

SECUNDUL : Dacă e pentru mine, m-am întors !

TUȚI DE LA PUPITRU (*în receptor, furi-bundă*) : Măgarule ! Măgarule ! (*Pauză, Ton moale.*) Ce ți-e, mamă ? Unde ? Burta sau stomacul ? Stomacul e sus și burta jos. Mult ? Cît de mult ? Tare ? Cît de tare ? Măi Sandule, eu te cunosc. Tu minți ! Tu vrei să te culci ca să scapi de Africa... Măi, tu de Africa nu scapi ! Nici Nichi, cît e el de derbedeu, nu scapă. Măi Sandule, să-ți între bine în cap, voi de Africa nu scăpați ! Africa colorată !

★

REPORTERA : Îmi dați voie să vă întreb cum vă distrați ?

SUDORIȚA : Mă distrez foarte bine. Mă mai duc la cite un film. Am văzut „O floare și doi grădinari“. Dar la restaurant, nu. Nici la nunți. Cînd eram cu soțul, mergeam. Am fost odată invitați la un coleg. I-am dus nașei un serviciu de compot aurit, plisat și mirilor le-am dat un serviciu frumos de țuică semicristal. Acum nu mai merg. Am avut o invitație la o prietenă de la stațiune, care-și mărta fata, dar nu m-am dus. M-am dus doar de i-am felicitat. Le-am dat 100 de lei ca pentru mine singură. Am stat pînă s-a strigat : „100 de lei din partea lui Anișoara Dumitrescu“. Dar pe urmă n-am mai stat. Au venit la mine nașii, dar eu m-am dus la o vecină la televizor. Am servit o dulceață și-un păhăruț de țuică, dar n-am mai stat.

REPORTERA : De ce, de ce n-ați stat ?

SUDORIȚA : N-am stat, că nu se făcea. La nunță : mai un pahar de vin, mai o periniță. Nu-mi place să creez discuții. Adică să stau să mă distrez, să mă simt bine și pe urmă să-mi aud vorbe fiindcă vine o soție și zice... Nu ! Pentru o femeie singură nu se face !

REPORTERA (*îndignată*) : Dar pentru un bărbat singur, se face ?

SUDORIȚA : Pentru bărbat, da ! Pentru bărbat asta-i lucru ușor. Dacă-uzi c-a intrat un bărbat la mine, pe mine mă jignește, dar el n-are de ce să fie jignit !

REPORTERA : Nu-nțeleg ! Nu-nțeleg ! Dumneavoastră puteți să vă faceți casă singură, dar nu puteți să intrați în restaurant singură ?

SUDORIȚA : Păi cum mi-ar sta mie în caracter să intru eu într-un restaurant și să cer un lichior și să se uite bărbații la mine ? Acasă-i altceva. Am băut un păhăruț, două, mă cule și nu mă discută nimeni. Mai întii situația mea, mai întii onoarea mea și pe urmă distracția. Eu am ținut mult la onoarea mea de femeie.

REPORTERA (*supărată*) : Păi nu ziceați dumneavoastră că sinteți egală ?

SUDORIȚA : Da ! Unele persoane sînt prea egale. Cunosc cazuri. Îi spală soțul. Îi dă cu var soțul. Soțul îi face și mincare. Sînt femei șmechere. Deștepte. Se plimbă și cînd vine soțul zice că-i bolnavă. O femeie d-astea m-a învățat cum să tai mămăliga să nu se cunoască. O tai de dedesubt. Cînd vine soțul e întregă. Nu se cunoaște nimic. Astea sînt femei ferice, dar eu nu le invidiez.

REPORTERA (*inciudată*) : Ba le invidiați ! Le invidiați ! Dacă nu le-ați invidia nu mi-ați fi spus c-ați rămîne acasă. Și dumneavoastră, da, da, și dumneavoastră vă e frică.

SUDORIȚA : Mie, frică... ? !

REPORTERA : Vă e frică de singurătate, de...

SUDORIȚA : Mi-e frică să stau singură ? !

Păi de mine se miră mulți cum stau eu singură în toată casa și nu mi-e urît. Că ei zic că dacă vine cineva... Dăr eu zic : cine să vină noaptea în casa mea, în curtea mea ? Și apoi, să zic, că vine. Păi ce, eu n-am topor, n-am ciomag ? Că s-a-ntîmplat că s-a-mbătut un vecin și a venit noaptea la fereastră. Și mi-a pus lanterna în ochi. Și eu am strigat la el ce vrea. Și el a zis : „ieși afară să stăm de vorbă“. Eu eram în furou și i-am zis : „păi, ce, acum, noaptea ?“ Și i-am făcut eu un revelion ! Auzi dumneata ! În munca mea care am muncit-o eu, mie să-mi fie frică ?

REPORTERA (*dezumflată*) : În încheierea interviului nostru — nu știu, nu pot să vă garantez c-o să apară, dar, în sfîrșit — dacă eu v-aș ruga acum să spuneți o dorință, care-ar fi dorința dumneavoastră ?

SUDORIȚA : Ce fel de dorință ? Cu privire la plan ?

REPORTERA : Ce doriți dumneavoastră. Adică ce v-ați dori mai mult.

SUDORIȚA : Cel mai mult mi-aș dori s-ajut pe cineva ! Am adus doi băieți din comuna mea — știu că nu e bine să minți dar eu i-am dat drept nepoții mei și i-am băgat în fabrică și au venit părinții lor și atît m-au felicitat și eu m-am simțit atît de fericită că... că...

REPORTERA : Dar dumneavoastră, pentru dumneavoastră nu vă doriți nimic? Dumneavoastră ce vă lipsește?

SUDORIȚA : Mie să-mi lipsească ceva? Doamne ferește! Mie nu-mi lipsește nimic. Anul ăsta bag lumină și tencuiesc. O să-mi pun casa la punct și poate o să-mi găsească un soț care voi merita de el. N-am pretenția să mă țină-n palmă, că azi nici soțiile de ministru nu se mai țin în palmă. Nici nu vreau să mă laude c-am făcut și c-am dres. Vreau numai să se gindească el în sinea lui. Numai cu o șalopetă pe el l-aș lua. Ce dacă n-are? Mă duc eu și fac rate și-i iau costum. Of! Of! Doamne. Nu sint eu un bărbat, că dac-aș fi bărbat aș face o femeie să plîngă șapte zile și să vină desculță după mine dincolo de Ploiești. Pînă la capătul lumii...

secvența 13

Lumina se stinge în planul interviului și se reaprinde în studio. Reporterul și Reportera sint din nou „în înregistrare“.

REPORTERUL : Trebuie să vă mărturisesc că, după ce am anunțat în program discuția noastră despre „Avansați înainte!“, pe adresa emisiunii „Caleidoscop“ a sosit un mare număr de scrisori. (Desface servicia. Pune pe masă multe teancuri de plicuri. Vorbind, le aranjează tacticos.) Aș putea să vă citesc opiniile unor telespectatori. Sint și câteva care exprimă... hm... păreri..., hm... favorabile. O anumită prejudecată ar cere să începem cu opiniile pozitive, dar... hm... am impresia că dumneavoastră nu sînteți de acord cu prejudecățile. Sau, poate, de data asta...

REPORTERA (inmuiață) : Nu, nu...

REPORTERUL : Gîndiți-vă bine! Dumneavoastră sînteți totuși femeie. Forța de rezistență a femeii... E un fapt biologic... E un tip somatic...

REPORTERA : Nu! Nu!

REPORTERUL : Știți, chiar și Marx, în testul acela celebru în care e întrebat ce calitate prețuiește cel mai mult la o femeie, a răspuns : „slăbiciunea“. Nota bene! Karl! Marx!

REPORTERA (la limită) : Nu! Nu! Nu! Și mai terminați cu alibiul ăsta! În testul ăla se făceau declarații femeii iubite, nu se dădeau indicații revoluției mondiale...

REPORTERUL (intorcînd foaia) : Bineee! Atunci, dacă doriți să luați adevărul în piept, bîr-bă-teș-te, vă previn că sint câteva plicuri foarte dure... Sint câteva... da, sint câteva care... care ne întrebă în mod foarte grav... da, extrem de grav... cum

a fost cu puțință ca această carte... Sint câteva memorii. Cîneva propune chiar o anchetă... Există... În sfîrșit, rămîne de discutat... (Pregătind plicurile. Desfăcîndu-le.) Trebuie să spunem lucrurilor pe nume... Uneori, n-ai ce-i face, trebuie să tai în carne vie... (Decis.) Iată, deci, ce spune corespondentul nostru de la Calafat...

SECUNDUL : Stop! Stop! Stop! Vă rog să scuzați. Nu e vina dumneavoastră, dar trebuie să vă tăiem picioarele. (Alt ton.) Gavriloiu, taie-le, domnule, picioarele!

TUȚI DE LA PUPITRU : M.G.S.-ule! Alo, M.G.S.-ule! M.G.S.-ule, vă avertizez că eu n-am chef de garaje! Vă avertizez să vă exprimați civilizată...

SECUNDUL (cătore Tanti) : Un antinevralgic!
REPORTERUL (cătore Tanti) : Un algocalmin!

REPORTERA (cătore Tanti) : Un extraverbal!
TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că e ora șase și n-a sosit cutia cu maimuțe!

secvența 14

Atmosferă de pauză. Agitație pe platou.

REPORTERA : Va să zică, asta pregăteai?
REPORTERUL : N-am pregătit nimic. Tu ai căutat-o. Ai căutat-o cu lumina...

TUȚI DE LA PUPITRU : Vreți să schimbați poziția?

SECUNDUL : Tanti, șterge, tanti, semnele la scaun...

REPORTERUL : Dar ce-ai crezut dumnea-ta! C-o să fac pe cicisbeul dumitale? C-o să-ți fac vînt cu evantaiul în timp ce doamna... în timp ce regina ostrogotilor...

TUȚI DE LA PUPITRU : Vreți să schimbați poziția?

SECUNDUL : Nu la ăla, tanti! La scaunul mare!

REPORTERUL : Ce credeați, că mă faci K.O. cu savarina și cu Camembert-ul? Auzi! Savarina falocratică și Camembert-ul sufraget!

TUȚI DE LA PUPITRU : Vreți să schimbați poziția?

REPORTERUL : De ce să schimbăm poziția? Poziția asta ne convine de minune.

REPORTERA (cătore El) : Va să zică, asta pregăteai!

SECUNDUL : Nu acolo, tanti! La balansoar! La scaunul care se clatină!

TANTI (bombănind) : Toate se clatină, turturelu' lu' tanti! Toți se clatină. Numai Ionel nu se mai clatină... că Ionel cînd a intrat în magazine la madam Constantinescu, tot așa se grăbea... că luase patru

roși de la cumnatu' și zicea să-i facă bărbatu' lu' madam Constantinescu un căruț pentru lemne : „Repede ! Dacă nu mi-l faci repede, mă duc la fabricile astea de pe Rahova...”

REPORTERA (*către El*) : Va să zică, asta-mi pregăteai ?

TUȚI DE LA PUPITRU : Dacă nu schimb poziția, să știi că intri cu profilul stâng !

REPORTERA : N-are importanță !

REPORTERUL (*către Ea*) : Are ! La vârsta ta, și-o spun eu, are !

TANTI : ...că aici noi le zicem scaune, dar la ei, acolo, le zice locuri, și când l-am dus pe Ionel erau 1500 de locuri libere și acum au mai rămas doar 30. Și Ionel cât are ? Merge pe nouă luni !

SECUNDUL (*conspirativ și oarecum bătos*) : I-ai comunicat c-am iertat-o ?

TANTI : Da, turturelu' lu' tanti. Vorba moldoveanului, i-am comunicat.

SECUNDUL : Dacă maică-sa vrea nuntă, facem nuntă ! Vînd mag-ul, vînd Mobra. Băgăm actele ! Vorba moldoveanului, ăsta-i laiful !

TANTI : ăsta-i laiful, turturelule ! ăsta-i laiful !

SECUNDUL : Și ea ce-a zis ?

TANTI : Turturelu' lu' tanti, nu-ți mai face atîta sînge rău, că și Ionel cînd...

SECUNDUL (*agasant*) : Ce-a zis ?

TANTI : A zis s-aștepți. A zis c-o să-ți dea dumneaei telefon.

SECUNDUL : Dar cînd ? Cînd ?

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă întreb pentru ultima oară, vreți să schimbați poziția ?

REPORTERA (*și-a revenit, și-a recăpătat aplombul*) : De ce să schimbăm poziția ? Poziția asta ne convine de minune !

REPORTERUL : Bagă de seamă !

REPORTERA (*amenințătoare*) : Eu să bag de seamă ? Eu ? Tu !

REPORTERUL : Mă ameninți ?

REPORTERA : Te ameninț ! Te ameninț fiindcă ți-ai bătut joc de mine ! Fiindcă ai fost laș. Ticălos și laș. Fiindcă mi-ai înfipt cașitul pe la spate. Într-o bună dimineață (*gest*) harșt !

REPORTERUL : De acord ! Sint un tilhar ! Ce mai vrei tu de la un tilhar ?

REPORTERA : Vreau să-ți spun că te-a șantajat !

REPORTERUL : M-a șantajat, de acord. Dar mi-a făcut doi băieți.

REPORTERA : Te-a îmbrobodit !

REPORTERUL : De acord ! Dar mi-a gătit dietetic și m-a vindecat de hepatită.

REPORTERA : Te-a ndopat ! Te-a umflat ! Erai ca un artist de cinema ! Și-acum, uite-te la tine ! Ce fălci ! Doamne, ce fălci !

REPORTERUL : Și-atunci, ce mai vrei tu de la fălcile astea ?

REPORTERA : Dar tu nu înțelegi că te-a mințit ? Te-a mințit ! Te-a mințit !

REPORTERUL : Ascultă-mă pe mine : mai bine o femeie fără caracter care să-ți

șoptească : „adoratul !”, decît una cu caracter care să țiepe în fiecare dimineață : „Lașule !”

REPORTERA (*șipînd*) : Lașule !

REPORTERUL : Credeam că te-ai mai schimbat. O femeie, la vîrsta ta...

REPORTERA : Sint mai tînără decît tine cu trei luni și patru zile.

REPORTERUL : O femeie nu-i „mai tînără” decît dacă o despart de bărbat minimum 25 de ani. Și-atunci, e de discutat. E de numărat. Numărul de cilindri, numărul de cai putere...

REPORTERA : Aici am ajuns ? La numărul de cai putere ?

REPORTERUL (*izbind rar și cu sete*) : Cînd o femeie e mai tînără decît tine cu un anotimp și patru zile trebuie s-o strigi : mamma ! mamma mia ! Mother ! Mutter Courage !

REPORTERA : Ce mirșavi ! Ce mirșavi !

REPORTERUL : Pe ea, te rog, las-o-n pace !

REPORTERA (*cu o nouă intensitate*) : Tu știi bine la ce mirșăvie mă refer eu acum ! Tu știi bine de ce șase luni am stat sub anchetă ! Tu știi chestia asta foarte bine !

REPORTERUL : Acum, gata ! Totul s-a terminat ! Totul s-a clarificat !

REPORTERA : În ce mă privește, s-a clarificat. În ce te privește...

REPORTERUL : De mine n-a fost vorba...

REPORTERA : N-a fost vorba, dar s-ar putea să fie...

REPORTERUL : Nu există nici o probă !

REPORTERA : Și dacă totuși...

REPORTERUL : Excluz ! Nimeni n-are nici o probă !

REPORTERA : De unde știi ? !

REPORTERUL : S-a dovedit... A fost foarte clar...

REPORTERA : Dar dacă între timp...

REPORTERUL : Excluz ! Niciodată...

REPORTERA : Niciodată să nu spui niciodată.

REPORTERUL : Nimeni...

REPORTERA : Nimeni nu știe dacă cineva...

REPORTERUL (*intens*) : Cine ?

REPORTERA (*bumerang*) : De pildă... eu.

REPORTERUL (*aproape blind*) : Vrei să mă distrugi ?

REPORTERA : Tu n-ai vrut să mă distrugi ?

REPORTERUL : Și ce folos ai tu dacă mă distrugi ?

REPORTERA : De ce cred oamenii că tot ce fac trebuie să le aducă un folos ?

REPORTERUL : Ascultă ! Să n-o faci !

REPORTERA : O s-o fac ! Tu mă cunoști. Mă cunoști foarte bine.

REPORTERUL : Da ! Te cunosc. Din păcate, te cunosc.

REPORTERA : O s-o fac ! Eu nu glumesc.

REPORTERUL : Da ! Tu nu glumești niciodată. O s-o faci !

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă-ntreb pentru ultima dată ! Vreți să schimbați poziția ?

secvența 15

Din nou in studio. Emisiune. Acum, pozițiile, într-adevăr, s-au schimbat.

REPORTERA (cu o volubilitate mai puțin agresivă): Se spune că „la donna e mobile“, dar de data asta dumneavoastră v-ați schimbat poziția...

REPORTERUL (și-a pierdut mult din joialitatea de la început): Părerea mea este că trebuie să ne ferim... că nu trebuie să cădem în... în subiectivism... în dispute personale...

REPORTERA: Erați pe punctul de a citi o observație foarte dură...

REPORTERUL (intens, către Ea): Știți, e periculos, e cum nu se poate mai periculos să acționăm sub imperiul stărilor de moment...

REPORTERA: Doriți o aminare?

REPORTERUL: Doresc să nu ne pripim...

Nu, nu e nici o catastrofă dacă eroina dumneavoastră nu este reprezentativă.

REPORTERA: Pentru cine?

REPORTERUL: Pentru o femeie de tip nou!

REPORTERA: Ziceți „o femeie de tip nou“, parc-ați zice „un nou tip de mașină de spălat rufe: Aviz amatorilor! Posedă și paletă!“

REPORTERUL: În definitiv, dumneavoastră ce propuneți? Să scoatem madona cu crinii și să punem în locul ei madona cu barosul?... Barosul ăsta, trebuie să înțelegeți, pentru o femeie nu-i... nu-i caracteristic.

REPORTERA: Caracteristic e curajul...

REPORTERUL: Și totuși, dumneavoastră nu credeți că acest curaj... că această bărbătoșenie... riscă...

REPORTERA: Ce riscă?

REPORTERUL: Riscă să pună femeia în pericol... Riscă s-o facă să piardă tot ce are mai specific... mai grațios... mai cuccitor... Riscă — ce mai în sus în jos — riscă să-și piardă feminitatea!

REPORTERA: Ce să-și piardă?

REPORTERUL: Feminitatea!

REPORTERA (cu elan nou): Fe-mi-ni-ta-tea! Iar feminitatea! Cum ridică una capul, aceeași placă. Când cosește sus pe deal, când se spetește cu finul, când se suie pe IRTA s-aducă pari pentru casă, când își rupe călcăiele, c-așa se face paianța — joacă bine moș Martine! — atunci nu vă e frică să nu-și piardă feminitatea? Ce-aveți, domnilor, cu feminitatea asta? De unde vă vine, domnilor, spaima asta muierască c-o să dispară... Cine? Fe-mi-ni-ta-tea! (Alt ton.) Iertați-mă! Să nu credeți că mă prăpădesc după ele. Nu mă prăpădesc! Știu cite parale fac și ele.

Mai ales alea care... (Alt ton.) Ce-or avea, domnule, femeile cu mine? Și totuși vă întreb: ați auzit dumneavoastră o femeie spunând: iubitule, să nu te duci acolo, iubitule, să nu faci asta, iubitule, să nu te faci horticultor, fiindcă mi-e frică să nu-ți pierzi — scuzați! — masculinitatea?

REPORTERUL: Noi vrem să vă apărăm... Feminitatea este...

REPORTERA: Ce? Ce este?

REPORTERUL: ...e o grație...

REPORTERA: Pe scara tramvaiului, dacă ești prea grațioasă, pierzi condica!

REPORTERUL: ...e delicatețe...

REPORTERA: Cu două sacoșe și-o plasă?

REPORTERUL: Noi credem...

REPORTERA: De ce vorbiți voi pentru noi? De ce nu lăsați feminitatea să vorbească?

REPORTERUL: Eu n-o las să vorbească?

REPORTERA: Dumneata! Dumneata — în numele speciei!

REPORTERUL: În numele speciei? (Solemn.) În numele speciei, vă ordon să vorbiți... Pentru că tot n-ați mai vorbit de mult.

TUȚI DE LA PUPITRU (ton de telefonistă): Alo! Feminitatea! Feminitatea! Alo, M.G.S.-ule! E la tine, dragă, feminitatea?

REPORTERUL: Alo, tehnicul! Comutați, fraților, feminitatea în doi!

SECUNDUL (autoritar): Gavrioliule, ce se-nțimplă, dom'le, cu feminitatea? Unde-ai pus, dom'le, feminitatea?...

TUȚI DE LA PUPITRU (ton de telefonistă): Alo, M.G.S.-ule! Megheseule, te avertizez că n-a sosit feminitatea. Nici feminitatea, nici cutia cu maimuțe!

SECUNDUL (grav și rugător): Măi Gavrioliule, lasă dracu' tablele alea că dac-ai pierdut feminitatea zbori și tu... zbor și eu. Mă Gavrioliule, dac-ai pierdut feminitatea, sărim în aer. Toți, mă! Toți!

secvența 16

Intuneric. Gong.

SECUNDUL (strigătură profesională): „Feminitate!“ Blanc și heterodină. Banda 2506.

(Lumina se aprinde. Apare Primărița.)

REPORTERA (ca la tribunal, cu un dosar în față): V-ați născut la 3 octombrie 1944. În 5 mai 1964 ați promovat școala tehnică agricolă. La 6 mai 1964 ați fost declarată șefă de promoție. Din 110 elevi. PRIMĂRIȚA: 111. Unul s-a retras din motive de poliartrită.

REPORTERA: În 6 iunie 1964 ați fost promovată șefă de fermă la I.A.S. Tot în

1964, la 23 August, ora 10,45, ați promovât în rîndul femeilor căsătorite. V-ați măriat cu colegul dumneavoastră de clasă !

PRIMĂRIȚA : De bancă !

REPORTERA : În dosar scrie „de clasă“.

În 1970, 15 martie, ați promovât în detașamentul mamelor. Aveți o fetiță ! Ileana !

PRIMĂRIȚA : „Ineluş-învirtecuş pe-al cui deget te-am pus ?“

REPORTERA : În 17 septembrie 1972 ați fost promovată și trimisă la școala de partid din Iași. În 13 septembrie...

PRIMĂRIȚA : Ziua pompierilor !

REPORTERA : Da ! La 13 septembrie '73 ați fost promovată primăriță în comuna Deda.

PRIMĂRIȚA : Deda de Jos !

REPORTERA : Mda ! Bine ! Vă rog, tovarășă primar — vedeți că nu se poate spune tovarășă primăreasă ? Vedeți că nu se poate spune primar ? — să-mi spuneți cam ce-ar fi dincolo de această... cum să-i zic eu ?...

PRIMĂRIȚA : Gata ! Înțeleg ! Vă explic ! Uitați, în 1964 lucram la I.A.S., tehnician agronom, cu salariu bruto... Dar, ia să nu mai vorbim de bani ! Ia să mai cădem și noi în idealism ! Deci : ziua la I.A.S.-eu, seara la liceu. Pînă la urmă îl convinsesem și pe soțul meu să se înscrie. La cinci dimineața, pe tarla. La cinci după-masa, la școală. Noi lucram la fermă, la Bodoc. Asta era în nord la cinci km. de reședință. Cu casa ședeam la Moara Grecilor. Asta era tot la cinci km. de reședință. Dar în sud. Ce era să fac ? Să bocesc ? Eu, să știți, nu accept să bocesc, deși la un moment dat, știți dumneavoastră cum cad necazurile pe capul poporului, I.A.S.-ul, așa brusc și deodată, a zis că nu și nu și nu, să nu mă mai duc la școală ! De ce ? Tăia-mă, spînzurați-mă, nu știu ! Uneori cred că le era frică să n-ajung ministru ! Pentru că l-au convins și pe soțul meu. Nici el nu mai voia să meargă, fiindcă și el tot asta spunea : nu vreau, domnule, să mă fac ministru ! Eu nu zic că lui nu-i era greu... Mergea și el la serviciu. După serviciu mai servea un sprîț, o țuică... Știți dumneavoastră, pe la noi sînt vîi multe ! Dar cum o să mă retrag de la liceu cînd eram — vă-nchipuiți și dumneavoastră — în trimestrul trei ?

★

DIN OFF

(Telefonul sună. Secundul se repede. Tuți ridică receptorul.)

TUȚI DE LA PUPITRU (la telefon, Blindă. Mămoasă. Speriată) : Unde, îngerașu' lu' mama?... La ușă ? La broască?... La yale?... Cum o să fie, mamă, Ciungu ? Ciungu a fost sîmbătă seara, la film...

Ciungu e tanti Olteanu, c-am rugat-o eu să vină să-ți dea ceva contra cretei, fiindcă n-ai auzit-o pe mămica ta, pentru că te-ai luat după derbedeau ăla de Nichi... Sănducule, sufletu' lu' mama, ia spune tu lu' mama că mama nu-ți face nimic, cîtă cretă ai mîncat tu ?... Spune, mamă, că nu-i spun lui tata... (Ingrzită.) Cinci ! (Moale.) Te doare ? Te frige ? Se învirtește casa ? Doamne-dumnezeule, îngerașu' lu' mama... sufletu' lu' mama...

SECUNDUL (autoritar, metalic) : Convorbirile particulare în timpul orelor de serviciu...

★

REPORTERA : Vă rog să-mi spuneți sincer, adică să nu-mi dați un răspuns în cinstea lui 8 Martie ; cu cine e mai greu să lucrezi : cu femeile sau cu bărbații ? Sincer !

PRIMĂRIȚA : Vă spun sincer, fiindcă, of, of, of, așa m-a făcut pe mine mama. M-a făcut o greșală tehnică a naturii. Așa sînt eu. Eu trebuie să vorbesc sincer eu indiferent cine este. Adică să spun sincer și cînd e cazul și cînd nu e cazul. Deși uneori, știți dumneavoastră... da, mai e așa, cîte un vice care te tachinează... care... mă rog... știți și dumneavoastră... (Alt ton.) Sincer ! Da ! Cel mai greu e să lucrezi cu femeile !

REPORTERA : De ce ? Sînt nepriecute ?

PRIMĂRIȚA : Nepriecute ! ?

REPORTERA : Flușturatice ?

PRIMĂRIȚA : Flușturatice ! ?

REPORTERA : Leneșe ?

PRIMĂRIȚA : Nu, tovarășă ! Nu ! Nu ! La o femeie nu trebuie să-i faci de două ori observație. La bărbați, dacă le trasezi o sarcină, îi vezi că în loc să-și stoarcă mîntea cum să rezolve ce le-ai dat, îi vezi că uite-așa se perpelesc să inventeze motivări, să-ți explice că de ce nu se poate. Eu nu zic că toți. Dar femeile... Să zicem, la convocări. Avem o adunare generală la ora șase. Bărbatul mai trece pe la bufet, mai dă noroc cu unul, cu altul, mai ia o candelă, și pe la șase și-un sfert ajunge și el pe la sală. Pe femeie, la șase fără zece o găsești înăuntru. Pe bancă !...

REPORTERA : Atunci ? Atunci ?

PRIMĂRIȚA : Atunci, situația e că intervine familia. Soțul ! Ești în ședință. Fierbe piatra, dar se face ora trei și femeia zice că pleacă acasă că e trei și cine-i încălzește lu' Tudorică borșul. Te lasă baltă în cîmp, pe combină și se duce să încălzească borșul, că altfel...

REPORTERA : Altfel, ce ?

PRIMĂRIȚA : ...altfel, eu nu zic c-o bate... Eu zic că-i aplică constituția. Că eram la Casa agronomului. Era în primăvara lui '73. Era și tovarășul prim în sala de mese. Și-a venit un cetățean, soțul unei tovarășe de serviciu. Nu și nu, că să

vină soția acasă. Auziți și dumneavoastră ! Să vină acasă, când la noi era tovarășul prim ! Ce-a fost, prea bine nu știu, dar știu că eu, când am ajuns la fața locului, femeia era pe sub mese. M-am aruncat peste el, că altceva nu mai era de făcut, deși, știți, la noi există un capitol că dacă doi soți, pe stradă sau într-un local, se ceartă, se bat, n-ai voie să intervii. Nici tu cetățean, nici tu milițian. Trebuie să aștepti până la felul trei. Să-i lași acolo, să-i vezi cum își sparg capetele și după ce se omoară să spui : „dumneata, ăsta cu capul spart, ai avut dreptate !” Tovarășa inginer Calomfirescu știe, că a lucrat cu multe femei. Dacă le ținea după orele de program, trebuia să le dea motive : „prin prezenta vă aduc la cunoștință că tovarășa Cutare a stat cu mine până la ora cutare, lucrând pe linie de roșii sau pe linie de coceni”, mă rog, cum se nimerea, și iscălea : „inginer Calomfirescu”.

(O căciulă apare în crăpătura ușii.)



PRIMĂRIȚA : Bine bre, nea Stîngaciule, nu te-am rugat eu pe matale să mă lași o jumătate de ceas că a venit tovarășa de la București ca să se scrie și despre comuna noastră în ziar, că despre Cucuteni s-a scris de trei ori...

STÎNGACIU (afumat, neras, cu tranzistorul în mână și cu un chiștoc lipit în colțul gurii) : Ș-ăpi, d-ăpi ? Ei și ce ? S-o scris pe grindă ? S-or uscat prunii ? Fiecare cu capabilitatea lui !

PRIMĂRIȚA : Ei da ! Mata nu ești din Deda ! Mata ce-ți pasă ?

STÎNGACIU (flegmatic) : Fiecare cu calmitatea lui !

PRIMĂRIȚA (alt ton) : Ascultă, nea Stîngaciule, pe mata nu te cointeresează ?

STÎNGACIU : Ș-ăpi, d-ăpi ! Mă cointeresează, dar nu-mi reentează.

(Primărița îi face semn să iasă. Căciula se retrage.)

PRIMĂRIȚA (imitîndu-l cu năduf) : Ș-ăpi-d-ăpi !

STÎNGACIU (bagă din nou capul pe ușă) : O vinit !

PRIMĂRIȚA (autoritară) : Cine „o vinit” ?

STÎNGACIU : Cementul !

PRIMĂRIȚA (autoritară) : S-aștepte !

STÎNGACIU (retrăgîndu-se) : Ș-ăpi, d-ăpi !



REPORTERA : Haideți să ne întorcem la problema cu promovarea. Aș vrea să-mi explicați cum cre...

PRIMĂRIȚA : Gata ! Înțeleg ! Vă explic. Uitați cum a fost cu venirea mea la Deda. Eram la școala de partid, înainte de examenul de sfîrșit de an. A venit tovarășul Manu, șeful secției organizatorice.

Erau acolo și directorul și dirigintele. Dirigintele e un om cam ca tovarășul prim. Nu chiar așa, dar aproape. Adică serios. Sever. Știți, la tovarășul prim nu se admite în ruptul capului să fii incorect. Imoral, nici nu se mai pune problema. Și tovarășul Manu m-a întrebat cam unde aș vrea eu să muncesc. Dirigintele mi-a spus : „vezi să nu iei muncă de teren !” Fîndcă dirigintele știa că sint cam suferindă cu sănătatea. Sufăr de ficat. Dar nu-i moarte de om. Nu s-a auzit de primari morți de așa ceva. De la reședință eram șase bărbați și cu mine. Fîndcă eram femeie, pe mine m-au întrebat întii și eu le-am spus : „Uite, tovarăși, vreau și eu să văd orientarea dumneavoastră. Dacă mi-e permis, vreau să știu unde vreți dumneavoastră să ne dați”. Ei au spus că ar vrea să ne dea sau la secția organizatorică sau la comună. Eu am mai stat puțin și m-am gîndit, deși n-aveam nevoie să mă gîndesc, că mă gîndisem și mă paragîndisem, dar după ce am stat așa, adică ții fruntea creată, și pumnul la gură, și te uiți așa, peste dealuri, peste vii, adică „stai, domnule, să mă gîndesc și eu !”, am spus : „Uitați ce este ! Ca să nu-l supăr nici pe tovarășul Manu, căci dînsul e la organizatorică, și ca să nu-i supăr nici pe tovarășii de la propagandă că, de, propaganda — mă-nțegeți, nu ? — pe mine, vă rog să mă dați la comună”.

REPORTERA : V-au dat o comună foarte grea. Am auzit că înaintea dumneavoastră, în trei ani, s-au schimbat trei primari, că...

PRIMĂRIȚA : Gata ! Înțeleg ! Vă explic. Aveți dreptate ! Deda e grea. E grea și pentru că e prea aproape de reședință. De-aici pînă-n centrul reședinței — 6 km. Navetiști mulți. Se urcă omul în mașină, dă doi lei, și pleacă pînă la reședință, și cînd se-ntorce crede că e atotștiutor. Mai ales băieții pînă-n 23 de ani. Cînd se-ntore au plete, au...

REPORTERA : Dar dumneavoastră n-aveți pantaloni ?

PRIMĂRIȚA : Și cum ați vrea dumneavoastră să merg ? Că eu toată ziua sint pe docar, pe bicicletă, călare. Înhamă calul, deshama calul ! Ia să mergeți dumneavoastră trei sferturi de oră în șaretă, pe ger ! Dumneavoastră credeți că te poți încălzi cînd tragi de hățuri ? Dealtfel, chestia asta cu pantalonii, adică de ce umbli în pantaloni, mi-a mai zis-o un tovarăș — știți, vicele ! Nu pot să zic că mi-a zis-o cu răutate, dar pentru orice eventualitate eu i-am răspuns că-l rog ca de cîte ori vine în control la Deda, să mă anunțe, ca să mă îmbrac în minijupă...



(Căciula fuguiată se viră din nou în crăpătura ușii.)

PRIMĂRIȚA : Nea Stîngaciule, eu te-am rugat, frumos, eu ți-am explicat că tovarășa n-are timp. Tovarășa a venit să scrie. Nu despre Cucuteni. Despre noi ! Că tovarășa e de la București...

STÎNGACIU (*distanțat brechlian*) : Pe mama dohanului, de la București ! Acum toți s-or făcut de la București !

REPORTERA (*către Stîngaci*) : Eu nu m-am făcut. Eu m-am născut la București.

STÎNGACIU (*sceptic*) : Stai blind, doamnă ! Că nimeni nu-i de la București ! Toți sînteți de la sacul cu sămință. Toți sînteți de după șură.

PRIMĂRIȚA (*înfuriindu-se*) : Nea Stîngaciule, eu te-am rugat pe funcția de om...

STÎNGACIU (*ieșind*) : Ei, asta iaste ! Că dumneavoastră aveți funcție ! La dumneavoastră rentează. (*Iese.*)

PRIMĂRIȚA (*furioasă*) : Rentează ! O să-ți arăt eu dumitale cit rentează !

STÎNGACIU (*bagă din nou capul pe ușă. Insistă*) : O vinit !

PRIMĂRIȚA (*autoritară*) : Cine ?

STÎNGACIU : Cimentul !

PRIMĂRIȚA : S-aștepte !

STÎNGACIU (*ieșind*) : Ș-api, d-api !

★

REPORTERA : Mă gîndesc că e greu să fii femeie și să fii promovată primar într-o comună „cu probleme“, o comu...

PRIMĂRIȚA : Gata ! Înțeleg ! Vă explic ! E greu ! Să încep să bocesc ? La început, tovarășul vice s-a împotrivit, nu că ar avea el ceva cu mine, dar tovarășului vice nu-i plac femeile. Adică îi plac, dar nu-i plac la ședință. Am auzit c-a trebuit să intervină tovarășul prim... să intervină... (*Gest. Adică „sus de tot.“*) Și uite-așa am ajuns să avem și în județ la noi două primărițe și acum toată lumea-i cu ochii pe noi. Noi două sîntem încă „în studiu“. Foarte bine ! Unde serie că trebuie să mori primar ? Că funcția azi o ai, mîine n-o ai. Promovat-rotat, rotat-promovat ! Păi, pentru mine credeți că funcția contează ?

REPORTERA : Dar ce ?

PRIMĂRIȚA : E greu, foarte greu de spus... Acum, statul zice : „Vrei drum ? Fă-ți-l ! Vrei piatră ? Scoate-o !“ Uite, noi am descoperit o rezervă de piatră. O cale ferată. Eu zic : „Hai să scoatem piatra și cu piatra asta să facem cîțiva kilometri de drum“. Dar dumneavoastră cum credeți că se face un drum ? Drumul se face așa : te duci în curte la fiecare om și începi să-i spui : măi bădie, matale ai copii la școală... sau matale ai copii la armată sau, mă rog, pe fiecare trebuie să-l iei în legea lui, că dacă îi spui : mîine să ieși la cutare acțiune, că dacă nu ieși îți dau amendă ! nu te ascultă. Zice : dă-mi amendă ! O plătește cînd poate și după aia chiar că nu-l

mai vezi. (*Sare, urmind jîrul gîndului nespus.*) Nu știu, zău, cine i-o proteja pe ăștia de la Cucuteni, că la concursul pe județ au ieșit primii, cu un punct jumate înaintea noastră. Nu știu de unde o fi apărut punctul ășta jumate, că între noi, adică între Deda și Cucutenii ăștia s-a creat... cum să vă explic ?... s-a creat așa... o concurență. Că ăia de la Cucuteni zic că pe vremea lui Ștefan cel Mare noi eram clăcași și ei erau răzeși. Răzeși ! Sufletul lui Avram Iancu ! Mai știe cineva cum era la Cucuteni pe vremea năvălirii otomane ? Ei însă au reținut chestia asta, nu știu cine le-o fi băgat-o în cap... tovarășul vice e din Cucuteni... dar nu știu cine le-o fi băgat în cap... că ei o țin una și bună că noi eram clăcași, iar ei...

REPORTERA : Dar dumneavoastră... ?

PRIMĂRIȚA : Eu mi-am făcut o metodă !

REPORTERA : Adică, cum ?

PRIMĂRIȚA : Adică, nici o observație în public. Decît dacă se bate. Dacă se bate pun mîna pe el. Altfel, indiferent dacă e șef de atelaj, îngrijitor, intelectual, îl chem alături, între patru ochi ! Cum intră la mine, începe tare : „că — așa-și-așa“. Așa-i omul ! Eu îl las să se descarce și pe urmă îl întreb : Ascultă, bade, am ți-pat eu la mata ? Nu ! Atunci mata de ce ți-pi la mine ? Cînd urlă în gura mare nu poți să-i spui : da, domnule, ai dreptate ! Du-te și dă-i în cap lui Cutare... Dar cînd îi pun întrebarea asta, omul începe să se calmeze...

REPORTERA : Și cînd nu vă reușește ?

PRIMĂRIȚA : Cînd nu-mi reușește pe funcția de om, trec pe funcția de primar. Atunci scot de aici, din agendă, Hotărîrea 7 și 8 a Comitetului județean, să vadă omul negru pe alb. I-o citesc... Dar să știți că e cam greu să nu reușești pe prima funcție, dacă știi să-i spui : „Păi bine, bade, tocmai mata, care ești un gospodar așa și pe dincolo...“ Le vorbesc și eu cum mă pricep mai bine, fiindcă limba oase n-are...

★

(*Căciula țuguiată se trecoară din nou prin crăpătura ușii.*)

PRIMĂRIȚA (*înfuriată*) : Nea Stîngaciule, am ți-pat eu la mata ? (*Tipind.*) Nu ! Dar mata de cînd am venit eu la Deda, mata nu m-ai scos din domnișoară !

STÎNGACIU : No, și cum vreți dumneavoastră să vă spun ? Maria Tereza ?

PRIMĂRIȚA : ...Fiindcă mata ești misogin !

STÎNGACIU : Ba nu ! Eu n-am fost nici-odată cu pocății. La mine poprica-i poprică, ghiperu-ghiper, și aiul-ai !

PRIMĂRIȚA : Aiul, da ! Dar muierea ?

STÎNGACIU (*filozofic și dezabuzat*) : Muierea să știe să-mi boxălească cizmele, să le pună pe șanuri și să le ungă cu unsoare de gîscă...

PRIMĂRIȚA : ...și să-și dea cu funingine pe față!

STÎNGACIU : Ba nu! La față să fie rume-nită. Și cînd iași cu ea pe uliță să fie ca o zîină și batăr șapte să-ntoarcă capul după ea...

PRIMĂRIȚA : Șapte!

STÎNGACIU : Șapte pe uliță! Da' cînd a-ju-njem acasă, își capătă ea porția...

PRIMĂRIȚA : Bravo, nea Stîngaciule! Bravo! Te felicit! Pentru că tovarășa a înregistrat tot și-acum o să se afle și la București. Să știe și Bucureștii că la noi la primărie e unu' care zice că femeile nu-s oameni.

STÎNGACIU (*băgînd-o oarecum pe minecă. Se duce la magnetofon, se apleacă peste el, intimidat, și strigă militărește*): Muierile sînt oameni. Sînt oameni care nasc copii. (*Pleacă înciudat. Pleacă bombănînd.*) Ș-apî, d-apî! (*Trîntește ușa.*)

★

PRIMĂRIȚA : Ș-apî d-apî cu 4600 de oameni în comună! Că pentru 4600 de oameni îți trebuie 4600 de șabloane și nici un ministru, oricît de bun ar fi, nu poate să mă țină primar, dacă eu le spun să vină la șapte și eu apar la zece. Că oamenii nu iartă, și dacă ei nu te iartă, nici un ministru din lume nu te mai salvează. Și eu îi înțeleg, că și eu aș spune: de ce să-mi vorbească mie de pe post de primar cu decretu-n buzunar? De ce? Fiîndcă dumneaei are o hirtie și acum omoară și spinzură și... (*Sună telefonul. Cu telefonul la ureche. Falsă surpriză. Falsă blajinitate.*) Ce, mă Iulică, ai înviat? Cristos a înviat, mă Iulică! (*Falsă jovialitate.*) Ia spune, mă Iulică, cum o mai duci cu sănătatea... (*Brusc, schimbare de ton.*) Tu să nu mă ieși pe mine cu liru-liru crocodilu'... Lasă șoferul, că eu am vorbit cu șoferul... Lasă brigadierul, că eu am analizat situația. Lasă tu magazionerul, că magazionerul e aici, la mine. Uite-l! E aici, pe scaun, cu borderourile... Mie, măi Iulică, să nu-mi raportezi în telefon că la mine la telefon nu s-a pus încă televizor și eu nu mai cred decît ce văd și eu acum mă urc în docar și vreau să văd sacii ăia cu ochii mei... Sacii, nu damigeană. Da! Da! Damigeană aia, pe care o ții tu în putinică, sub cloșcă! (*Inchide telefonul. Continuă fără trecere, către Reporteră.*) Că eu stabilesc așeară că unu' din camioane să transpor-te porumb la bază, că nu pleacă nimeni la meci pînă nu se achită fondul la stat. Așeară stabilesc. Ne înțelegem cu toții frumos și, cînd mă duc azi dimineață. Iulică, nimic. Întreb șoferul: de ce n-ai plecat? Șoferul zice că din cauza magazionerului. Că magazionerul n-a vrut să-i dea sacii. Mă duc la magazie: de ce n-ai dat sacii? Magazionerul zice că din

cauza brigadierului, că n-a vrut să suneze. Mă duc la brigadier... Și ce să vă mai spun? Iulică, nicăieri. Iau 200 de saci. Li pun în docar. Urc brigadierul pe saci, mă duc la magazioner, îl prin! eu mița-n sac; mă duc la Iulică... N-am prezenția că lucrez corect. Corect e foarte mult zis. Încercăm și noi mai multe variante, pînă o găsim p-ai-a cît se poate de optimă.

REPORTERA : Și soțul?

PRIMĂRIȚA : Soțul, ce să faci și el? Eu am ajuns primăriță și el, din cauza mea, a ajuns navetist. Soțul face piața, soțul duce fetița la cămin, soțul... (*Alt ton.*) Soțul... se mai infuriie și el cîteodată, și, cu toate îndatoririle mele față de stat și partid, mai trîntește și el ușa, și mai pleacă și el la un șpriț, că nici lui nu-i vine bine cînd îi strigă colegii la bufet: „hai să-mi trăiești, Nelule, că la început te-ai însurat, iar acum te-ai măritat...”

REPORTERA : Tovarășă Viorica, azi e duminică...

PRIMĂRIȚA : Care, duminică? La noi, duminica e a șaptea zi de lucru! Aici e punctul unde călcăm noi Codul muncii. Deși lumea a cam fost obișnuită altfel.

REPORTERA : Cum, altfel?

PRIMĂRIȚA : Altfel, adică să ardă toată noaptea becul în curte ca să vadă vecinul că are de unde. Tu să ceri și centru' să dea. Dar, uite că acum trebuie să-ți dai singur. Dumnezeu nu mai dă.

REPORTERA : Altădată, da?

PRIMĂRIȚA : Nu știu, că eu n-am prins perioada cînd da dumnezeu. Că eu cînd mergeam la școală, la profesională, făceam șapte km. dus și șapte km. întors și era iarnă și mergeam așa, pe jos, într-un capoțel de monton. Dar eu pe fii-mea cînd am scos-o din maternitate, n-am scos-o fără ghetuțe de lac și costumaș de fiș.

★

(*Căciula tușuită se bagă din nou în crăpătura ușii.*)

PRIMĂRIȚA (*cu binele*): Bine, măi, nea Stîngaciule, acum spune și mata, asta-i viață?

STÎNGACIU (*filozoful deșertăciunilor, jovial*): Viața nu rentează! Stai ce stai la pălincă, stai ce stai la dohan, mai bei un cafe negru și deodată vine așa peste tine blidul zburător... Viața-i scurtă! Poate doamna de la București s-o facă lungă? Nu! (*Bahic și rezoluit.*) Atunci s-o facem lată! (*Iese.*)

PRIMĂRIȚA (*schimbînd foaia, țipă după el*): Nea Stîngaciule!... Tovarășu' Stîngaciule! STÎNGACIU (*băgînd capul pe ușă*): Ș-apî, d-apî?

PRIMĂRIȚA (*o clipă a uitat ce să spună. Își aduce aminte. Autoritar*): S-aștepte!

STINGACIU : Cine ?
 PRIMĂRIȚA : Cimentul !
 STINGACIU : No, că amu s-o dus...
 PRIMĂRIȚA (*înfrunată din nou*) : Cum „s-o dus“ ? De ce „s-o dus“ ? Păi mata nu le-ai spus s-aștepte ? Mata n-ai nici o răspundere ?
 STINGACIU (*învăselit*) : Am răspundere, dar n-am putere !
 PRIMĂRIȚA : Of ! nea Stingaciule, matale n-ai putere, dar eu simt cum crește în mine o putere... Doamne, ce putere ! Că acum o să mă reped la statuia aia și-o iau în brațe cu cal cu tot și într-o jumătate de ceas mă opresc toemai la tovarășul prim, toemai în cabinet la tovarășa Garofița, că de doi ani m-ați omorât, că la Cucuteni au statuie și noi de ce n-avem și-acum când v-am adus statuia, statuia ecvestră, nu ca la Cucuteni, doar cu sulița, acum când a venit cimentul... că așa ați făcut și cu tractoarele, că până nu l-a atins IMS-ul pe al lui Filisica...
 STINGACIU (*retrăgându-se, flegmatic și stoic*) : Ș-apă, d-apă ! (*Telefonul sună.*)

★

PRIMĂRIȚA (*bucuroasă de surpriză*) : Da !... Da !... Eu sint, tovarășe vice... Eu personal și-n mărime naturală ! Nu !... Da !... Nu !... Da !... Ba da, tovarășe vice... A venit ! De la București, direct la noi. (*Scade tonul.*) Păi de unde să știu eu de ce direct ?... Poate vreți s-o întrebați dumneavoastră de ce nu s-a dus la Cucuteni. (*Supărată, crește tonul.*) Păi cum e asta, tovarășe vice ? Când s-a scris despre Cucuteni era propagandă și când se scrie despre Deda e autopropagandă ? Păi cum vine asta ?... (*Scade tonul.*) Da ! Da ! (*Mereu mai scăzut.*) Da !... Da !... Da !... Da !... (*Pune receptorul în furcă. Moment de tăcere.*) Da !

REPORTERA : Știți, există prejudecata că oricât de mult ar munci femeia, oricât s-ar speti, dacă nu rămâne feminină...

PRIMĂRIȚA (*a căzut pe gânduri și se trezește brusc*) : Poftim ?

REPORTERA : Există prejudecata că...

PRIMĂRIȚA (*înțoarsă*) : Știți, poate nu trebuia să veniți direct la Deda.

REPORTERA : De ce ? De ce ?

PRIMĂRIȚA : Poate era mai bine să vă fi dus mai întâi la Cucuteni...

REPORTERA : De ce ?

PRIMĂRIȚA : Poate ei sint mai avansați. Poate...

REPORTERA : De ce ?

PRIMĂRIȚA : Eu v-am spus de la început. Eu sint încă în studiu.

REPORTERA : Și ce dacă ?

PRIMĂRIȚA : Știți... Eu, poate, nu sint reprezentativă...

REPORTERA : De ce ?

PRIMĂRIȚA (*se scoală, vrea să plece*) : Scuzăți... eu trebuie să văd ce-i cu cimentul...

REPORTERA : Numai o întrebare !

PRIMĂRIȚA : Trebuie să mă duc la șpaliere...

REPORTERA : O întrebare ! O simplă întrebare. Despre feminitate.

PRIMĂRIȚA (*cătrânită rău*) : Of, tovarășă ! De feminitate îmi arde mie acum ?

REPORTERA : Vă rog mult. E o problemă importantă. Credeți-mă, e foarte, foarte importantă.

PRIMĂRIȚA (*necrezându-și urechilor*) : Feminitatea ? !

REPORTERA : Da ! Feminitatea !

PRIMĂRIȚA (*uluită*) : Doamne, tovarășă ! Păi dumneavoastră ziceți că sînteți de la București...

REPORTERA (*„de la om la om“*) : Vă rog ! Vă rog mult să-mi spuneți... Dar sincer ! (*„Între noi, femeile“*). Dacă o mai ținem mult așa, o pierdem sau n-o pierdem ?

PRIMĂRIȚA : Pe cine ?

REPORTERA : Feminitatea !

PRIMĂRIȚA (*revenită brusc*) : Feminitatea ? ! Păi feminitatea asta o fi, așa, vreo umbrelă ? Am mers cu ea la țîrg și, ia te uită ! Am uitat la țîrg feminitatea ! N-ai găsit-o mata, nea Stingaciule ?

REPORTERA : Știți... sint unii care cred... care zic, știți, femeia este... e... un anumit tip biologic... un anumit tip somatic...

PRIMĂRIȚA (*izbucind*) : ...care, somatic ? Că sint unii care nu știu că femeia asta, când se zbate, zice : doamne, fă-mă mai puțin feminină ! Fă-mă, doamne, nesomatică, că dacă ești somatică și feminină te-apucă așa... și te apucă des... se revarsă în tine sentimentele... că eu mă uit la unii colegi ai mei care nu-s feminini. Nu-s somatici ! Care-s bărbați. Se-ntimplă la cite o ședință de instructaj, se-ntimplă la cite-un telefon — de te face albie de porci. Eu, femeie, eu, feminină, eu, cu tipul somatic, când o să-l înțitnesc pe tovarășul ăla, indiferent de cine-i el, vice sau mama vice-lui, eu, cu orice rise, nu-mi pot permite să mă fac e-am uitat cum m-a făcut el albie de porci. Dar el, el, bărbatu', el se duce pe coridor și trage o țigară și, când se termină ședința, se duce și ia o candelă și când a ajuns acasă a și uitat. Că eu, dacă sint o femeie din alea care zic că sint feminine, mă duc acasă și m-apuc de bocit. Dar eu nu accept să bolesc. Eu sint o greșeală tehnică a naturii ! Eu când sint supărată mă urc în do-car și-o iau peste deal și stau așa și mă uit la un siloz sau la o șură și pac ! Dar sint situații grave, cînd n-ai ce face și omul bocește. Ce m-aș face dacă m-apuc și eu de bocit cu el ? Că vine cite-o colegă de-a mea, d-astea care ziceți dumneavoastră că sint feminine, astea cu tipul somatic, care imediat cum aude ceva impresionant s-apucă de bocit și-mi spune : „dar dumneavoastră ce-aveți ? Dumneavoastră sînteți invadator ? Dumneavoastră n-aveți

singe ?" Am singe ! Mă impresionează. Că vine câte unul... da, a fost un caz, a venit unul c-a fost dat la ilicit... In interval de două săptămîni îi murise maică-sa și nevastă-sa. Și-a venit omul cu patru copii la mine și-a zis că se-ncuie-n casă și-și dă foc... fiindcă, să știți, era nevinovat. Că de multe ori nevinovații pică. Și eu, dacă aș fi fost feminină, m-apucam de bocit... dar fiindcă n-am fost feminină m-am pus pe alergat, ca să scot omul din beleaua care căzuse pe capul poporului. Fiindcă așa trebuie ! Cînd te doare să stai de lemn și cînd îți vine să rizi să-ți pui fermoar la gură. Să nu te uiți nici la stînga, nici la dreapta. Și cînd îți țipă la telefon că îți faci autopropagandă, să spui : „fac, tovarășu” vice ! Fac, c-așa sînt eu, feminină ! C-ăsta-i tipul meu somatic !” Sînt feminină, că plec de la cinci dimineața, de-a ajuns și tovarășa doctor Vîlcu, chiar tovarășa Vîlcu, care e pîinea lui Dumnezeu, să-i spună lui bărbatu-meu că dacă fetița nu vine și cu mama la policlinică, ea n-o mai consultă. Sînt feminină ! Și somatică ! Vreau să mă fac că-s bine dispusă, dar cînd stau la masă, mînînc, vorbesc cu soțul și mă gîndesc de ce-a murit, domnule, vaca aia ? de ce-au ajuns, domnule, doar două mașini la bază, cînd au plecat trei ? de ce-o fi plecat, domnule, omul ăla supărat de la mine, că eu... Sînt feminină ! Că primarul de la Cucuteni, cînd vine acasă, găsește totul de-a gata. Pe el, nesomaticul, nu-l interesează dacă soția are cămașua curată sau dacă copilul a mîncat. El cînd vine acasă mînîncă, se schimbă la pijama, se uită la televizor și iese cu soția rîzînd. Și-atunci, ce să fac ? Rîd și eu ! De la primărie, zdup în mașina de spălat și rîd. Și de la autobază, zdup la jumulit găina și rîd. Rîd... rîd... rîd... așa, mereu... Pentru că așa sînt eu, rîzăcioasă și feminină și somatică... (cu lacrimi în ochi)... pentru că eu nu accept să bocesc. Nu v-am spus că eu, ha, ha, eu sînt o greșeală tehnică a naturii ?

★

(Interviul cu Primărița s-a încheiat. Pe platou, un moment ceva mai lung de tăcere reculeasă. Liniște, liniște, apoi...)

★

REPORTERUL (izbucînd către Ea) : Și tu ești o greșeală tehnică a naturii !

REPORTERA : De ce ? De ce sînt o greșeală tehnică ? Pentru că nu accept să bocesc ? Pentru că nu vreau să șterg cu buretele ?

SECUNDUL : Vă avertizez că e ultima prelungire de spațiu !

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că nu admit să-mi sacrificie viața personală ! (Telefonul sună. Secundul se repede la telefon. Tuți de la pupitru ridică. Bună, rugătoare, speriată.) De ce te sperii tu, Sănducule ? De ce plîngi tu, sufletu' mamei ? (Alt ton.) Vin, mamă ! Vin repede ! La nouă fix sînt acasă... (Alt ton.) De ce nu vrei tu, mamă, să deschizi lu' tanti Olteanu, că tanti Olteanu a venit să-ți dea o doctorie, ca să-ți scadă febra... (Cloșcă dezolată. Țipă, îngrozită.) Nu vine, mamă, Ciungu. Ciungu e la film. Ciungu vine sîmbătă seara ! (Țipă îngrozită.) De pe balcon ? Cum o să sari, mamă, de la etajul șase ?

SECUNDUL (autoritar, foarte autoritar) : Convorbirile particulare în timpul orelor de serviciu... (Către Tanti, confidențial și denunțădui.) Dar cînd, cînd telefonează ? Azi ? Mîine ? În ce an ? La ce oră ? La ce oră ? Cînd ?

TANTI : Nu știu, turturelu' lu' tanti...

REPORTERA (către El, bătaioasă și sleită) : Mă duc să le spun ! Mă duc !

REPORTERUL (sleit și el) : Du-te ! Odată și odată trebuie să se termine. Du-te !

SECUNDUL (către Tanti) : Cînd ? Cînd ? Cînd ?

TANTI (istovită și ea. La un pas de smiorcălal) : Nu mă mai decima, turturelule, că nu știu. Nu știu !

TUȚI DE LA PUPITRU (imploratoare, la telefon) : Mamă, îngerașu' lui mama... Cum o să vină, mamă, bandiții ? Cum o să treacă Ciungu peste tanti Olteanu ?...

SECUNDUL (dur) : Încetați, vă rog, convorbirile particulare ! Noi așteptăm comunicări importante ! Extrem de importante. Încetați ! Încetați !

REPORTERA : Mă duc să le spun !

REPORTERUL : Ba nu ! Mai întîi o să mă duc eu !

SECUNDUL : Încetați ! Încetați !

REPORTERA : Eu nu glumesc ! Te distrug !

REPORTERUL : Eu te distrug !

SECUNDUL : Încetați ! Încetați !

REPORTERA : ...Pentru că eu știu totul ! Totul ! Totul...

TANTI (coborînd brusc tonul la nivelul sufletului în palmă) : Dar eu nu știu nimic, turturelule... nimic... nimic...

TUȚI DE LA PUPITRU : Sănducule, sufletu' lu' mama...

SECUNDUL : Încetați convorbirile particulare ! Încetați ! Încetați ! Încetați !

(Sfîrșitul primei părți)



Imagine de la una dintre primele lecturi. Regia aparține Cătălinei Buzoianu.

PARTEA a II-a

secvența 17

Sugestie de odaie de periferie. Tonul fetelor nu are nimic flușturistic. Dimpotrivă, e foarte serios.

REPORTERA (intrînd): Vă rog să mă scuzați. Vă cam iau cu noaptea-n cap...

CATELUȚA: Eu sînt obișnuită cu noaptea.

De trei ani n-am făcut decît de noapte...

NUTICA: De noapte e mai avantajos. Intrî la zece fără un sfert scara și ieși la șase fără un sfert dimineața. Dimineața — nu știu dacă știți dumneavoastră cîntecul lui Massimo Ranieri — dimineața e mai bine. Ai capul mai limpede și tramvaiul mai gol. Adică nu mai e chestia aia cu „dacă nu-ți place, ia-ți mașină mică”. Vii acasă, bei o cafea, ascuți un „Ciao caro, come stai”, ieși în mină o trigonometrie...

REPORTERA: Cum, după lucru, așa, deodată, la trigonometrie?

CATELUȚA: Nu deodată! Mai întîi mai facem și noi un scrob, mai servim un nes.

NUTICA: Ne mai relaxăm la un yupi-yupi-

yupi-du. Nu știu dacă știți yupi-yupi...

REPORTERA: Nu... sau poate... nu-mi aduc bine aminte... s-ar putea... s-ar putea...

CATELUȚA: Nuțica îl simpatizează foarte mult pe Adriano Celentano... Știți, Nuțica e tot la „Bumbacul”. Eu sînt la vîrsta întrebărilor, iar ea are trei ani în plus, deși seralul l-am făcut împreună, fiindcă ea cînd a fost să intre la seral, nu s-a putut... Ticu tocmăi se pensionase... Mica era la CAP... Eu tocmăi...

REPORTERA: Știți de ce-am venit eu la dumneavoastră?

CATELUȚA: Ne-au spus de la sector...

REPORTERA: Da! V-am căutat prin sector.

I-am spus secretarului cu propaganda că aș vrea să vorbesc cu o muncitoare tînără, inteligentă, capabilă. Mă rog, știți și dumneavoastră cam ce vrem noi, reporterii. Voiam să văd cum se vede condiția femeii și de la dumneavoastră...

NUTICA: De la nooi?

REPORTERA: Ia spuneți-mi, fetelor, ce credeți: e mai greu să fii femeie decît bărbat?

CATELUȚA: Mai greu? Nu știu... Nu cred...

NUTICA: Eu cred că e mai ușor. Celentano cîntă cu nevasta lui, cu Claudia Mori. Cine știa pînă acum de Claudia Mori? Celentano era Celentano, dar...

REPORTERA : Adică e mai ușor !
 CATELUȚA : Da, poate. Poate e mai ușor...
 REPORTERA : Hai să analizăm. Dumneavoastră... dumneata... pot să-ți spun tu ?
 CATELUȚA : Puteți să ne spuneți cum vreți, numai să nu ne dați la „Reflector“...
 REPORTERA : Păi cum o să te dau la „Reflector“, când ai câștigat concursul „Miinile măiestre“ ?
 NUȚICA : Lăsați ! Lăsați ! C-a mai fost o fată la noi care s-a dus la „Steaua fără nume“ și s-a trezit la „Tineri în derivă“.
 CATELUȚA : A fost foarte frumos la „Miinile măiestre“. A fost la Timișoara. Eram 200 de fete din toată țara. Unele erau de la bumbac, altele de la mătase...
 NUȚICA : Erau și de la ștufe de mobilă.
 CATELUȚA : La proba orală am rămas douăsprezece. Ședeam toate douăsprezece pe scenă, așa, una după alta... Un tovarăș, unul foarte serios și foarte deștept, unul cu o figură de simfonia 7-a, ne-ntraba, iar noi... „Parole... parole... parole...“ Mie mi-a căzut biletul cu mecanismele de formarea rosturilor.
 NUȚICA : Nu știu dacă știți, mecanismele de formarea rosturilor sînt mecanisme Jaquart, mixt, arbitrar...
 CATELUȚA : La noi e mixt...
 NUȚICA : Adică, pe un arbore sînt montate două curele de care sînt legate itele cu patru rame legate pe planul inferior, care...
 REPORTERA : De acord. De acord. Dar în poza asta cu cine sînteți ?
 NUȚICA : Cum, n-o știți pe tovarășa Mureșan ?
 CATELUȚA : O ! Tovarășa Mureșan e foarte populară. Cînd intră în atelier și vede o canulă pe jos, s-apleacă singură și-o ia. După ce am câștigat concursul mi-a dat încă o treaptă.
 NUȚICA : Adică are acum 3 B. Adică 5,75 în loc de 5,15. Așa, zici că n-are importanță. Dar cînd poți toate zilele săptămîinii și mai adaugi și duminica...
 REPORTERA : Ieri a fost duminică. Ia spuneți-mi și mie, ce-ați făcut ieri ?
 CATELUȚA : Eu am fost în schimb.
 NUȚICA : Și eu am fost la mare cu aia mică. Adică cu soră-mea. Mica zicea să am grijă de ea că vin valuri mari. Eu credeam c-o să vină valuri mari cît casa și-o să ne acopere și-o să trebuiesc să ne zbatem, să strigăm „ajutoor“... și pe urmă o să murim și ei o să-și aducă aminte... nu știu dacă știți cîntecul ăla cu „una casa bianca qui io ricordo tornero...“ Asta-i tot a lui Massimo Ranieri. Ranieri e foarte trist.
 CATELUȚA : Al Bano e și mai trist.
 NUȚICA : Toți ăștia mari care-au ieșit acum nu știu de ce sînt triști. Chiar și Celentano. Nu știu dacă știți ultima lui apariție. Stați, că o am pe limbă ! Stați... ! E un cîntec foarte lung. Vorbește și cîntă... cîntă și vorbește... Stați, că-mi amin-

tesc... De fapt, nu e chiar așa trist. Ba chiar e foarte săltăreț. Dar, în general, toți ăștia mari sînt triști.
 CATELUȚA : Sînt triști pentru că veselie nu există decît cînd ești în vacanță...
 REPORTERA : Tocmai de vacanță vorbeam. Vorbeam de mare...
 NUȚICA : Mie, să vă spun drept, mie nici nu mi s-a părut așa mare. Ce valuri ! Pfff ! Erau acolo niște valuri pînă la genunchi. Cine să se-nece în valurile alea ?
 CATELUȚA : Eh ! Așa e mica, sperioasă !
 NUȚICA : Mica a fost la mare cînd a fost președinta femeilor din comună. A fost cu o excursie, cu niște femei, dar poate o fi uitat, că asta a fost demult.
 REPORTERA : Cît de demult ?
 NUȚICA : Demult de tot ! Acum vreo cinci ani !
 CATELUȚA : Că acum mica s-a schimbat de la comună. Lucrează la „Electronica“. La potențiometre ! E navetistă. Adică vine la București în fiecare zi.
 REPORTERA : Nu-i greu ?
 NUȚICA : Nu-i greu, pentru că, să fim drepti, sînt numai 33 de kilometri !
 CATELUȚA : Plus de asta, avem și tren. Noi stăm lingă gară, așa că avem tren la scară.
 NUȚICA : Pleacă la cinci fără douăsprezece minute. Ajunge la fabrică la șase.
 REPORTERA : Și la ce oră se scoală ?
 CATELUȚA : De sculat se scoală la patru, că dimineața, știți și dumneavoastră, mai sînt unele treburi. Noi stăm la gazdă în București...
 NUȚICA : Noi venim acasă doar sîmbăta, așa că, uneori, stăm cam prost cu mincarea.
 REPORTERA : Cum adică, prost ?
 CATELUȚA : Adică, povestea cu gătitul...
 REPORTERA : Cine gătește ?
 NUȚICA : Știți, uneori...
 REPORTERA : Dar de obicei ?
 CATELUȚA : De obicei gătește mica. Gătește la Moara și ne aduce cu sufertașul.
 NUȚICA : Dar nu-i greu, că noi mai avem și grădină, mai...
 REPORTERA : Cînd gătește ?
 CATELUȚA : Păi cînd se-ntoarce de la București. Că se-ntoarce pe la cinci după-masa. Vara-i foarte frumos. (*Ton idilic.*) Mămînă... mai merge după buruian... Știți, fără buruian, la noi nu se poate.
 NUȚICA : Dar buruianul nu-i departe ! Trebuie doar să treacă calea ferată.
 CATELUȚA : Pe urmă, sigur, mai trebuie să sape... Mai avem și noi ceva vie.
 NUȚICA : Avem și sfeclă furajeră. Dar la sfeclă furajeră nu e mult de lucru.
 CATELUȚA : Sînt și giștele...
 NUȚICA : Dar giștele nu-s prea greu de crescut. Giștele pleacă dimineața și vin seara. Și pe urmă de giște, să fim drepti, se mai ocupă și mamaia.
 CATELUȚA : Se-ocupă, se-ocupă, dar anul trecut din ocupația asta ne-a călcat acce-

leratul șase giște și-un giscan. Ca-n cîntec. Pe cuvînt de onoare, ca-n cîntec...
NUȚICA : Ștîți, mamaia nu mai vede așa bine.

CATELUȚA : Are reumatism. Nu poate nici să se pieptene singură.

REPORTERA : Dar tata ?

CATELUȚA : A ! Ticu ! Pe ticu il mai menajăm și noi. Ticu e mai debil, ticu, mai mult prin casă.

REPORTERA : Va să zică, tata face treaba din casă.

NUȚICA : Cum o să faci ticu treaba din casă ! ?

REPORTERA : De ce să nu faci ?

CATELUȚA : Păi, să faci ticu treabă de femeie ?

REPORTERA : Dacă mama, dacă mica sapă via, poate și ticu să spele vasele.

NUȚICA : Ticu, vasele ? (*Ride.*) Nuu ! Femeia poate, dar bărbatul nu poate !

REPORTERA : De ce să nu poată ?

NUȚICA : Nu știe !

REPORTERA : Să-nvețe !

NUȚICA : Să-nvețe ticu să spele rufe ?

REPORTERA : De ce nu ?

NUȚICA : Să stea ticu la albie, ca domnu' Negoită ? Ehe, he, he, he ! Nuu ! Nu se poate !

REPORTERA : De ce ?

NUȚICA : Fiindcă se supără mica !

CATELUȚA : Fiindcă face mica, cînd...

REPORTERA : Cînd, ce ?

CATELUȚA : Cînd se-ntoarcе de la buruian... după ce mulge vaca... după ce închide păsările...

NUȚICA : ...cînd n-are ședință. Fiindcă mica-i în B.O.B. Adică în birou. Adică la partid.

REPORTERA : Și Ticu ce face ?

NUȚICA : Ticu pe- aici, pe colo, prin curte, se mai odihnește. Mai mănîncă. Se mai uită la vie... se mai uită la televizor.

★

DIN OFF

TUȚI DE LA PUPITRU (*la telefon*) : Sandule ! Îngerășule, de ce vorbești, mamă, așa de pitigăiat ? Vrei să glumești cu mămica ? Da ?... Vrei tu s-o sperii ?

★

REPORTERA (*schimbă vorba*) : Frumoasă bluză !

CATELUȚA : La început mie nu mi-a plăcut. Ziceam că acum sînt moderne numai... nu știu dacă ați văzut... sînt unele care au desenate pe piept niște buze mari...

NUȚICA : Scrie pe ele tot felul de orașe, nume... ziare... Nu știu dacă ați văzut olandeza aia de la San Remo. Are un nume cu v... cu f..., stați, că-l am pe limbă !

REPORTERA : Și cine v-a-nvățat să croșetați ?

CATELUȚA : Păi ce, le croșetăm noi ?

NUȚICA : Nu. Noi n-avem timp ! Mica...

REPORTERA : Dar cînd ? Cînd ? Cînd ?

NUȚICA (*firesc*) : Cînd merge cu trenul !

Se mai uită pe geam... mai croșetează...

CATELUȚA : La toate ne-a făcut bluze croșetate !

REPORTERA : Dar ei ?

NUȚICA : Ei, ce ?

REPORTERA : Ei și-a făcut ?

CATELUȚA : Ei ? ! A ! Ei, nu.

NUȚICA : Ei nu-i place !

REPORTERA : De ce nu-i place ?

CATELUȚA : Poate i-a plăcut, dar acum nu-i mai place.

REPORTERA : De ce ?

NUȚICA : La vîrsta ei nu mai are gust.

REPORTERA : Dar ce vîrstă are mama ?

CATELUȚA : Are destul de mult.

NUȚICA (*cu subtext de „foarte mult”*) : Are 42 de ani ! La vîrsta asta, nu mai cadrează... Nu mai cadrează nici Gianni Morandi, care are 30 de ani. E adevărat că și Demis Russos are 120 de kilograme și Drupi și Massimo Ranieri în „Rose, rose per te”, cînd...

REPORTERA (*schimbînd vorba*) : Dar cu măritatul cum stăm, fetelor ?

CATELUȚA : Deocamdată stăm foarte bine.

El a fost lăcătuș matrișer. Pe urmă l-a luat la armată. Acum a terminat. Deocamdată stă tot la gazdă, pînă termină și el liceul, că el n-a apucat să termine decît 11 clase, dar — oh ! — el e foarte ambițios. „Ce, zice el, tu ai două capete și eu n-am nici unul ? Ce — zice el — capul tău e mai mare ca al meu ?...”

REPORTERA : Și pe urmă ?

CATELUȚA : Pe urmă, ce ? A, da ! Pe urmă o să ne mutăm la Balotești. Vreau și eu să fiu mai aproape de casă. De Moara. O să fac naveta cu bicicleta...

REPORTERA : Și copiii ?

CATELUȚA : Care copii ? A, da ! Copiii îmi plac. Dar să fie mari.

REPORTERA : Și cînd o să fie mici cine o să-i crească ?

CATELUȚA : Păi, natural c-o să stau cu mica !

NUȚICA : C-acum îi e și miehii mai ușor. Acum a terminat și ea casa. Acum e și mica mai liberă.

CATELUȚA : Fiindcă dacă era cu casa, toată ziua trebuia să fie acolo. Trebuia să dea cărămida la zidari. Trebuia să facă de mîncare. Ea a fost și cu vopsitoria. Ea a vopsit toată țimplăria.

NUȚICA : Așa i-a plăcut ei !

CATELUȚA : I-a plăcut să dea ușa cu alb și canatul cu verde.

NUȚICA : Dar acum e și mica liberă.

REPORTERA : Dar... ticu ?

NUȚICA : Ticu nu putea s-o ajute, că atunci ticu avea servici.

REPORTERA : Măi fetelor, ce părere aveți voi, cine are mai multe cusururi : bărbatul sau femeia ?

CATELUȚA : Păi știu și eu ?

NUȚICA : Eu cred că femeia are mai multe cusururi !
 REPORTERA : De ce crezi așa ?
 NUȚICA : De ce ? Fiindcă femeia-i mai pretențioasă !
 REPORTERA : Adică, cum e ea mai pretențioasă ?
 NUȚICA : Adică așa : dacă ar călca cămășile tîcu, mica s-ar uita la ele și-ar zice că nu sînt bine călcate și le-ar mai lua să le mai calce ea încă o dată.
 CATELUȚA : Ehehe ! dar ce, tîcu-i domnu' Negoiță ? Cum o să calce tîcu cămășile ?
 NUȚICA : Păi chiar dacă ar vrea tîcu, nu-l lasă mica.
 REPORTERA : Și-atunci ce face ?
 NUȚICA : Atunci le calcă ea !
 REPORTERA : Cînd le calcă ?
 CATELUȚA : Le calcă noaptea.
 REPORTERA : Și voi ce faceți cînd ea le calcă ?
 NUȚICA : Eu eu tîcu ne mai uităm la televizor. Lui tîcu îi place foarte mult televizorul. Mai ales sportul. Mai ales boxul.
 REPORTERA : Și michii nu-i place ?
 NUȚICA : Boxul ?
 REPORTERA : Nu ! Televizorul !
 CATELUȚA : Ba da. Îi place și michii.
 REPORTERA : Și-atunci, ea de ce nu se uită ?
 CATELUȚA : Păi mica, la vîrsta ei, nu mai are gust... Ei îi place să țeasă. V-am mai spus eu. Ei îi plac carpetele.
 NUȚICA : Știți, carpetele sînt niște covoare mici. Se cos pe pînză de sac cu flori, cu fel de fel de animale, căprioare, cio-bănași, iepuri, maci...
 REPORTERA : Cum, mica nu stă niciodată la televizor ?
 NUȚICA : Ba da, să fim drepți, stă și ea.
 REPORTERA : Cînd stă ? Cînd ? Cînd ?
 CATELUȚA : Stă cînd apare nea Mărin...
 REPORTERA : Și de culcat la ce oră se culcă ?
 CATELUȚA : Cine ?
 REPORTERA : Mama ! Mămica ! Mica !
 NUȚICA : Mica ? A ! Să fim drepți. Asta nu știm !
 CATELUȚA : Fiindcă se culcă întotdeauna după ce se termină televizorul.
 NUȚICA : Dar de sculat se scoală pe la patru.
 CATELUȚA : Să nu piardă trenul...
 NUȚICA : Cum o să-l piardă ? Că noi stăm lîngă gară...
 CATELUȚA : Pleacă la cinci fără douăsprezece minute.
 REPORTERA : În fiecare dimineață ? În fiecare zi ?
 NUȚICA : Păi nu v-am spus că mica-i nave-tistă ?
 CATELUȚA : Dar sînt numai 33 de kilo-metri.
 NUȚICA : La șase e la fabrică.
 CATELUȚA : E o navetă ușoară.
 NUȚICA : Să fim drepți, e o navetă foarte ușoară. Pentru că stăm în spatele gării. Pentru că mica are tren la scară...

TUȚI DE LA PUPITRU : Hep ! Hep ! Hep ! Alo ! M.G.S.-ule ! Hep la „mica are tren la scară“.
 SECUNDUL : Vă avertizez că asta e ultima prelungire de spațiu !
 TUȚI DE LA PUPITRU (în microfon, silabisînd stil telefonistă) : Mica-arc-tren-las-cară... (În receptor, glas duios, dulce.) Vin, mamă ! Vin repede. La unsprezece fix sînt acasă... Dar pînă atunci Sănducu face nani... Hai, mamă, fă nani !...
 SECUNDUL : Gavrioliule, aprinde, domnule, rivaltele ! Stinge, domnule, bețele !
 TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?
 REPORTERUL (căt-re Ea) : Vrei lumină de contur ?
 REPORTERA (căt-re tehnic) : Bagă tunu' pe femeie !
 SECUNDUL : Gavrioliule, scoate, Gavrioliule, girafa !
 TANTI : Domnu' Gică, ce facem cu lebăda ?
 SECUNDUL : Tanti, șterge semnele la Iris !
 TUȚI DE LA PUPITRU (în receptor) : Te doare rău ? Se-nvrîte ?...
 SECUNDUL : Tanti, șterge semnele la vază !
 TUȚI DE LA PUPITRU (microfon, enervată) : M.G.S.-ule ! Te avertizez, M.G.S.-ule, să vă exprimați civilizată. (În receptor, bună, caldă.) Sănducule, de ce nu vrei tu, mamă, să-i deschizi lu' tanti Olteanu ?
 SECUNDUL (conspirativ, căt-re Tanti) : Ți-a zis ceva de italian ?
 TANTI (ștergînd linoleumul) : Iar a venit broscaru' ?
 SECUNDUL : I-am văzut azi dimineață în mașină ! Ea era ! Avea căciulița aia mov ! Precis era ea ! Jur !
 TANTI : Nu jura, turturelu' lu' tanti, că și eu tot așa am jurat... Am zis să-i aranjez și lui ceva frumos... să-i pun și lui pansele... să aibă și el gard de fier. (Alt ton.) Gardul de fier este ceva foarte necesar, ca să nu mai treacă roabele peste Ionel ! Ca să nu se mai lăbărțeze...
 TUȚI DE LA PUPITRU (în microfon, telefonistă) : Alo, Megheseule ! (În receptor, miere.) Alo, Sănducule !
 SECUNDUL : Nu ! Nu ! Nu !... Panoramezi ; panoramezi și treci pe vorbăreț.
 REPORTERUL (căt-re Ea) : Vrei lumină de contur ?
 REPORTERA (căt-re El) : Cred că știi că n-am vrut să-mi dai niciodată nimic...
 REPORTERUL : De ce ? De ce n-ai vrut ?
 REPORTERA : Cred că-ți amintești că-n toți anii aceia nu ți-am cerut nici măcar să-mi schimbi butelia...
 REPORTERUL : De ce ? De ce nu mi-ai cerut ?
 REPORTERA : De ce ? Pentru că... Pentru că eu nu sînt Penelopă ! Eu nu știu să

spun : „Tăcucile, eu nu vreau nimic de la tine ! Eu vreau doar atât : să mă faci felișită !“

REPORTERUL : De ce nu mi-ai spus tu să te faci fericită ?

REPORTERA (*răsturnare de ton*) : Dar cine ești tu să faci oamenii fericiți ? Tu poți să faci șefi de secție. Tu poți să faci memorii ! Tu poți să faci abstracție ! Tu poți să faci ochi dulci la monteuze, la șanteuze. A propoz ! Ce-ți mai face „stenua fără nume“ ? Lebăda surdo-mută, fecioara bălaie, știi tu bine cine.

REPORTERUL (*privind în jur, oarecum alarmat*) : Fără calomnii ! Te poftesc, fără calomnii !

REPORTERA : Ha, ha, ha, ți-e frică ! Acum la toți vă e frică...

REPORTERUL : Tu n-ai avut nevoie de frică. Eu m-am predat singur. Eu singur mi-am zidit celula. Am ridicat-o cu mâna mea. Cărămidă cu cărămidă. Eu mi-am pus singur gratiile. Le-am pus și ți-am spus : „așază-mă după ele. Acolo îmi place mie să stau !“

REPORTERA : Dar pe urmă ? Pe urmă ? În trei luni am slăbit 12 kilograme. Prima zi am vrut să-mi dau foc. A doua zi am vrut să mă azvîrl de pe Blocul Turn. A treia zi m-am dus pe Podul Grant... ca Anna Karenina... Dar au pus plase... Închipuiește-ți, peste tot au pus plase !...

REPORTERUL : De ce nu m-ai chemat ?

REPORTERA : Eu ? Eu să te chem pe tine ?

Ei îmi spuneau să suport adevărul și eu nu puteam suporta iaurtul. Borvizul ! Apa de cișmea ! Ei îmi spuneau : „gata ! Ia un concediu. Du-te la munte !“ Eu nu puteam să iau un autobuz să mă duc la policlinică.

★

DIN OFF

SECUNDUL (*conspirativ, către Tanti*) : Toți, iarna asta eu n-am mai văzut-o cu căciulița mov ! I-o fi dat-o lui Pupi ?

TANTI : I-o fi dat-o, turturelule, c-avea de unde și nu se uita și nici eu nu m-am uitat. A zis 600 și nu m-am tocmit. I-am dat 600 de lei plus vopsea, dar acum zice că se poate din orice, numai din fier nu se mai poate. Of, of, of, turturelule ! Dacă n-ai pe nimeni la capelă...

★

REPORTERA : Ba nu ! Ba nu ! Eu înțelesesem foarte bine totul. Acceptasem totul ! Ce nevoie mai aveai tu, ce nevoie mai avea ea, de povestea aia ?

REPORTERUL : Ea n-are nici o vină...

REPORTERA : Bineînțeles, ea n-are nici o vină ! O biblică face găinării. Asta nu era găinărie. Asta era o ticăloșie...

REPORTERUL : Nu-i adevărat ! Nu eu... Nu eu...

REPORTERA : Ba tu ! Tu, tu ai fost ! Și, ca într-o melodramă, eu apar peste ani și insist, insist — pentru că nu-î adevărat că am refuzat să vin la emisiune, pentru că nu-î adevărat că am fost în audiență, pentru că nimeni, absolut nimeni nu m-a obligat... eu am vrut... eu am cerut... eu am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să vin azi, aici, ca să stăm de vorbă, ca să te întreb : de ce ? (*Alt ton.*) De ce a fost nevoie de povestea aia ?

REPORTERUL : Ești ne bună ! Ești într-adevăr ne bună !

REPORTERA : De ce mi-ai înfipt tu cuțitul pe la spate ?

REPORTERUL : Eu ți l-am înfipt ? Tu mi l-ai înfipt ! Tu mi l-ai înfipt aici... și aici... și aici... În fiecare dimineață (*gest*) harșt ! În fiecare seară (*gest*) harșt ! În cinci ani — recunoaște ! recunoaște ! — n-ai fost în stare să cumperi nici măcar un fotoliu. Când venea un prieten...

REPORTERA : Dar e o prejudecată... N-ai văzut la japonezi ?... Se stă pe jos... Pe perne... pe rogojinii...

REPORTERUL : Când venea cineva la masă... La masă... care masă ? Masă pe lada de sifoane ! În ce farfurii ? Farfuriile erau în spălător — de săptămîni, de secole, de milenii ! Și cratițele în chiuvetă și cămășile în lighean și ligheanul în baie și baia plină de ziare, ziare, ziare, stive de ziare, tone de ziare, vagoane de ziare. De ce însilozai, dragă, presa centrală ?

REPORTERA : ...Trebuiau decupate... Erau colecții...

REPORTERUL (*rememorînd ațut*) : Și borcanele tot colecții erau ? Într-o dimineață — sper că ții minte ! — am găsit borcanul de gem în pantofii mei maro. Aia cu tocurele scâlciate. Toți pantofii aveau tocure scâlciate ! Niciodată nu mi-ai pus flecuri la pantofi ! Niciodată nu mi-ai călcat pantalonii !

REPORTERA : Ba da !

REPORTERUL : Ba nu !

REPORTERA : Ba da !

REPORTERUL : Aaa ! Da ! Ha, ha, ha. Cum am putut să uit ? Ha, ha, ha ! Când ai uitat fierul în priză !... Când a spart portarul ușa !... Ha, ha, ha... Când a leșinat vecina aia grasă... batoza aia cu negi... Ha, ha, ha... Că tot blocul... ha, ha, ha... era ca la bombardamente... toți orbecăiau ha, ha, ha, în funingine... au chemat, ha, ha, ha... 08... au chemat pompierii, dar tu... ha, ha, ha, tu... ha, ha, ha, tu... (*Criză de ris.*) Formidabil !... Da, da, chestia aia a fost într-adevăr formidabilă !... Ei sunau pompierii, iar tu, ha, ha, ha, tu, formidabil ! — erai tocmai la zero-opt, pentru că tu... formidabil ! formidabil ! compuneai tocmai reportajul... ha, ha, ha... „Nu vă jucați cu focul !“ (*Criza a trecut. Iși examinează ținuta. Iși verifică cutele tari ale pantalonilor. Alt ton.*) Cinci ani în burlane ! Cinci ani,

inclusiv luna de concediu, inclusiv concediul cu plată, inclusiv concediul fără plată, inclusiv concediul de studii...

REPORTERA : Miști ! Miști ! In cinci ani eu nu am luat nici o zi de concediu !

REPORTERUL : Și tu ce voiai să fac ? Să-mi cer transferul la Fintânele ? Să mă reciclez la Clubul „Femina“ ? S-adorn conspectînd cartea tinerei gospodine ? Să ne dăm rendez-vous la Teiuș, fiindcă-i nod de cale ferată ? Voiai să-ți sărut conspectele... să fac amor cu bălețele lăsate de tine pe frigider. Frigiderul gol !... Patul gol !... Garsoniera goală !... Dum-nica goală !

REPORTERA : Dar eu...

REPORTERUL (sec) : Tu ? (Alt ton.) A ! Nu ! Ce-i drept, tu nu ! Tu erai plină de conținut !

REPORTERA (cu nodul în gît) : Cum de nu-nțelegi ?

★

SECUNDUL (căt-re ei) : Vă avertizez că e ultima prelungire !

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că eu nu admit să-mi sacrifice viața personală ! Vă avertizez că la douăsprezece, fix la ora 24, la ora zero, eu am plecat !

SECUNDUL : Pierdem spațiu !

TANTI (zdroncănind gălețile) : Pierdeți spațiul !

REPORTERUL (căt-re Ea) : Pierdem spațiu !

REPORTERA : Să-l pierdem !

REPORTERUL : Tu să nu te joci cu emisiunea mea !

REPORTERA : Tu să nu te joci cu viața mea !

REPORTERUL : Femeia lui Dumnezeu...

SECUNDUL : Pentru ultima oară vă avertizez : pierdem spațiu !

REPORTERA : Ascultă ! Te rog, ascultă ! Este imposibil să nu poți să mă înțelegi...

REPORTERUL : Și eu te rog să ascuți. Trebuie să înțelegi. Acum trebuie să înțelegem... Înțelege !

REPORTERA (schimbînd brusc) : Nu-nțeleg nimic ! Nu vreau să înțeleg nimic ! Ești mic ! Ești laș ! Ești...

REPORTERUL : Da, dragă ! Sint laș, sint mic. Uite, sint atît de mic ! O broască ! Un gîndac ! O bîzdiganie ! De acord ! Atunci, ce vrei tu, dragă, ce vrei tu, stea scînteietoare, ce vrei tu, Izvorul Tămăduirii, ce mai vrei tu de la bîzdigania asta ?

(Fără nici o trecere, reflectorul se mută pe alt colț al platoului.)

secvența 19

DOAMNA DIN PACHET (melodia lui Armstrong. Ea, citînd „Le Nouvel Observateur“, Mica publicitate) : „Mai mult decît ieri. Mai puțin decît mine, aceasta este deviza doamnei Reyen care oferă partide frumoase. Trocadero 274“ etc. (Gest.) „Doamnă fermecătoare dorește asociat în căutarea vieții interioare. 35 a.“ (Gest.) „Bărbat 55 a. caută muză sub 20 a. pentru inspirație corporală“. (Gest.) „Tînără 24 a. cu necazuri financiare caută bărbat cu necazuri sentimentale“. (Gest.) „Bărbat nasol, lefter, mofluz, răscopt, caută fată bogată, simpatică, frumoasă, inteligentă și cultă. Sub 20 a. Obligatoriu, blondă !“ (Gest de dispreț și indignare.) Sub 20 a. ! Obligatoriu, blondă ! Imbecili ! Cabotini ! Goști impuțiți ! Perverse ! Oligofrene ! Antropofage ! Cum de nu-nțeleg ? Cum de nu-nțelegeți ? Femeia, draga mea, e cel mai frumos obiect. Eu am avut pînă acum trei soți și pe fiecare l-am iubit, pe fiecare l-am adorat, dar pe fiecare l-am adorat altfel. Primul era savant. În noaptea nunții mă trezesc pe la ora două. El era pe marginea patului și seria ceva pe întuneric. Ce faci ?... Numele lui să nu-l treci ! Mă speriasem. Am crezut că e somnambul. Dar el era savant. Mi-a spus că ideile-i vin mai ales noaptea. Se scoală și le notează ca să nu le uite. Am fost, deci, nevăstă de savant. A vrut el să-mi pun cenușă pe cap, mi-am pus cenușă pe cap. Nu-mi da voie să ies pe plajă ca să nu mă vadă lumea dezbrăcată (deși am un corp foarte frumos, nu știu dacă ți-ai dat seama, poate nu ți-ai dat seama, că am stat tot timpul cu mantoul pe umeri), am un corp... o carneție albă... am (arată dimensiunile contururilor) 95—62—95 — adică am avut, acum... pe cuvînt de onoare... o zi ouă tari, o zi orez fiert, o zi pe săptămînă numai mere... dar medicina asta nu poate să facă nimic nici în celulită și nici în cancer... dar eu, dacă n-a vrut el, eu, deși 95—62—95, nu m-am dus niciodată la plajă cît am fost cu soțul meu nr. 1. Am fost la Paris. Am fost de mai multe ori la Paris. Dar îți poți imagina că n-a vrut niciodată să meargă la un cabaret ? Cumpăra șampanie, șampanie scumpă. „de première classe“, învelită în staniol, cu fundă, dar o aducea la hotel. O beam în tête-à-tête, singuri. Așa voia el. Avea 25 de ani mai mult ca mine. A fost el savant, am fost și eu savantă, deși eram tînără. Tocmai venisem din Spania. Nici nu-ți poți imagina, dragă, ce întîmplări extraordinare ! Voiam să fac cinema. Am cunoscut-o și pe Rita Hay-

worth. Era foarte nostimioară, cind am cunoscut-o eu. Vai ce viață, ce viață! Luam micul dejun la ora zece seara. Aveam un logodnic! Mm! mm! Un an, doar un an mai mare decit mine! Brunet! — Dealtfel, îl și chema Bruno. — Cu dinți mari, albi, mulți, lungi, puternici, care... haț!... Semăna cu Nelu... Vai, doamne, ce viață! Eram în ajunul nunții. Mama a venit la Paris pentru ultimele preparative, dar eu tocmai atunci l-am întâlnit pe soțul meu nr. 1. Mi-a făcut cunoștință cu el sora mea. Ea cunoștea numai lume bună. Ea era o lady, iar soțul meu nr. 1 era, cum ți-am spus, un savant. Mai precis, era inginer. Cind m-am dus să văd fabrica... eu credeam că e funcționar acolo, dar el mi-a spus: „vezi fabrica asta? Asta-i fabrica ta!“ Avea 25 de ani mai mult ca mine, dar n-a contat. M-am îndrăgostit de el nebunește. Am rupt logodna. Mama a plecat supărată. I-am scris logodnicului meu o scrisoare. Scriam și plîngeam. Toată scrisoarea se mizgălise...

★

DIN OFF

TANTI: Doamne, cum nu m-am gândit cind era acolo, pe masă? Acum, să fim drepi! Peste cîțiva ani nimeni n-o să mai încapă. Pe toți o să trebuyască să ne ardă, că acum au rămas doar 30 de locuri. Ionel e pe dreapta. Pe stînga e numai pentru veci. Dar, turturelu' lu' tanti, eu „pe veci“ nu pot. „Pe veci“ e obligatoriu să zidești. O boltă costă 5000. N-ar fi de 5000, dar trebuie și ciment și nisip, și nisipul, vorba moldoveanului, trebuie să-l aduci de la mama naibii. Un vecin al meu a zis că e convenabil. El dispune. El a dat 14 000. Lui îi convine. El are băiat inginer. Motălu, motălu, dar inginer...

★

DOAMNA DIN PACHET: Soțul meu nr. 2 a fost un om simplu. Era meseriaș. Îl iubeam foarte mult, dar el avea complexe că eu sînt cultă și el nu e cult. Eu primeam, de exemplu, o invitație la o recepție, la Berna, la foști prieteni, niște persoane foarte bine. „Walter“, îi spuneam eu... Numele lui nu contează, poți să-l notezi. „Walter, îi spuneam, hai și tu la Berna!“ El nu voia să meargă. Spunea: „Nu! Du-te tu! Acolo e lumea ta! Eu n-o să știu să mă port.“ Dacă am văzut că are complexe, am refuzat și eu să merg. O femeie deșteaptă își ridică bărbatul, nul coboară. Eu am vrut foarte mult să-l ridic pe Walter, dar el n-a înțeles. Ca să nu-l jignesc, m-am purtat și eu ca o femeie simplă. Mă adora. Și el mă adora. Cind puneam pe mine blănurile și bijuteriile de la soțul

nr. 1, suferea. Suferea că nu mi le făcuse el. Era nebun de gelozie. Eu îl calmam. Îi spuneam: „Walter, tu nu ai posibilități!“ Dar el nu putea să suporte. Să nu credeți că am divorțat fiindcă n-avea posibilități. Am divorțat pentru că eu am vrut să-l ridic, dar el n-a înțeles. (Alt ton.) O, da! Am fost în Japonia, am fost în India, am fost la Honolulu. Cel mai mult mi-a plăcut la Delhi. Ședeam, bineînțeles, la cel mai mare hotel. Valeții aveau, bineînțeles, livrele, dar nu vă pot spune cum miroseau. Pe urmă, mizeria. Pînă intram în mașină era un chin. Copiii trăgeau de tine. Eu sînt foarte miloasă, nu puteam să-i ajut pe toți. I-am spus bărbatului meu nr. 3 că nu mai stau. Plec. Plec imediat. Am trimis pe secretar de mi-a luat O.K.-ul. Eu mi-am cumpărat un sari negru cu dungi aurii. O dulceață! E cusut tot de mînă. Artă! Mare artă! În Europa, imposibil să găsești așa ceva. Se muzează extraordinar. Pe carnația mea albă... Mi-a adus O.K.-ul și a doua zi am plecat. Eu sînt extrem de sensibilă. De mine mizeria și vulgaritatea mă fac să sufăr... Eu nu pot să văd oameni săraci... (Alt ton.) Dacă sînt oameni săraci la Geneva? Da... Mi s-a spus că sînt. Mi-a spus o prietenă, dar prietena asta a mea e o neună. Crede în metempsihoză și crede, de-adevăr, că ea e reincarnarea Reginei din Saba...

★

DIN OFF

TANTI: Explică-le, turturelu' lu' tanti! că mie gardu' mi l-a făcut un vecin. Unu' care acum e mecanic, dar a fost sofer și i-a luat carnetul cind a venit de la o nuntă, că nevastă-sa zicea că era obosit, dar lumea zicea că a fost pilit de-a călcat un pui de țigan și l-au bătut țigani de l-au zmintit, că nici azi nu mai e normal la cap, și la tribunal țipau: „moarte pentru moarte!“... că de-abia l-a scăpat miliția, da' mie mi-a cerut 600 de lei fără vopsit și eu i-am dat cît a cerut și acum gardu' e gata. Da' portaru' zice că acum din fier nu se mai poate. Se poate din orice, dar nu se poate din fier. Of, of, of, turturelu' lu' tanti, dacă n-ai pe nimeni la capelă...

★

DOAMNA DIN PACHET: Soțul meu nr. 3... Nu, numele lui îți interzic să-l scrii! Fiindcă el e mare industriaș, fiindcă el e om de lume, mă port și eu ca o femeie de lume. Sînt elegantă. Port bijuterii... Dac-aș ieși vreodată fără bijuterii, soțul meu s-ar supăra îngrozitor. Cunoștințele cu care face el afaceri ar putea să creadă că sîntem în jenă financiară. Jenă? Brrr! Nici nu vreau să mă gîndesc...

★

TANTI : Of, of, of, și n-ai mai avea parte, madam Constantinescu, că săpunul de la Alimentara nu era bun. Că ți-a trebuit din ăla de șase...

★

DOAMNA DIN PACHET : ...nici nu vreau să mă gîndesc... nici nu mă gîndesc... deși uneori... cînd începi să te gîndești... Cînd stai singură... Eu stau singură marța. Marți nu primesc pe nimeni. Marți închid telefoanele. Pepita, fata din casă, îmi vorbește doar strictul necesar. Nici soțul meu nr. 3, nici el care mă adoră... anul ăsta a fost ziua mea, a căzut într-o marți și el mi-a trimis cadoul luni... Desigur, dumneata nu crezi, dar să știi că-i ceva adevărat. Am vorbit și cu un filozof din Zürich, un bărbat foarte inteligent. E un filozof foarte mare. Acum nu-mi vine-n minte numele lui, dar o să ți-l spun. Ți-l spun imediat. Tip mare ! Mare de tot. Musafirii nu-ndrăzneau să se apropie de el. Se purtau cu el parcă era Dalai-Lama, dar eu m-am dus la el... aveam o rochie neagră cu decolteu în coeur... știi, pe carnația mea albă... o ! n-aveam nici o problemă... Ce dacă era foarte mare ? L-am întrebat de horoscop și el a fost drăguț, dar extraordinar de drăguț, și s-a creat așa o atmosferă, pentru că pe urmă l-am întrebat ce să fac, să cred sau să nu cred în metempsihoză. Pentru că prietena asta a mea, asta care se crede Regina din Saba... Nu, nu. Să nu crezi că e chiar așa nebulă... Știi... dacă rămii uneori singură... dacă închizi ochii... dacă-i stringi tare, tare, foarte tare, încep așa să-ți apară... să-i vezi cum vin spre tine... Eu îi văd pe toți, dar cel mai des îl văd pe Bruno. Vine spre mine într-un smoking alb. Smokingul e alb și fața lui e măslinie și părul lui e negru și dinții lui albi, lungi, puternici, care... haț ! Doamne, ce frumos era !... Ce brunet ! Numai un an mai mult decât mine... dar sora mea... sora mea... (cu năduf, cu ranchiună) drăguța de soră a mea... scumpa de sora mea... adorata mea soră... (Izbucnește într-un plîns rău prevestitor.)

REPORTERA (iese din umbră, îi aduce un pahar cu apă, încearcă s-o liniștească) : ...Dar sora dumneavoastră... ați spus și dumneavoastră... sora dumneavoastră este o lady...

DOAMNA DIN PACHET : O lady ? (Riset tragicomic.) Escroaca aia, o lady ? Aia care, ca să-l ia ea pe Bruno, mi-a băgat pe gît pe soțul meu nr. 1... Savant ! Aiurea, c-abia știa să scrie !... Mi-a jurat că fabrica e a lui... Aiurea ! Dar eu i-am crezut. Și pe el. Și pe ea. Pe sora mea, pe iubita mea soră. Dar am aflat totul abia după ce i-am scris lui Bruno...

după ce am rupt logodna... (Hohotind.) După ce m-am măritat cu soțul meu nr. 1... Era... (cu oroare) comis-voiajor ! (printre sughituri) și noaptea... noaptea se scula ca să-și facă socotelile... (Printre sughituri.) Și avea și 25 de ani mai mult ca mine ! 25 de ani ! (Se înecă.)

REPORTERA : Doamnă, dar ce contează anii ! Totul e să n-ai complexe...

DOAMNA DIN PACHET (izbucind) : La 50 de ani ? La 50 de ani, cînd toată lumea... Nu-i vezi ? Nu-i auzi ? 40 a. ! 30 a. ! 20 a. ! 20 a. ! Sub 20 a. ! Obligativu, blondă ! (Se înecă, printre șiroaie.) Ce-au porcii ăștia cu „sub 20 a.“ ? Ce-au cu „obligativu, blondă“ ?

REPORTERA : Doamnă, dar și dumneavoastră sinteți blondă...

DOAMNA DIN PACHET (răsucindu-se brusc) : Atunci de ce-a fugit la Madrid ?

REPORTERA : Cine ?

DOAMNA DIN PACHET : Soțul meu nr. 3 ! Că mie mi-a spus că pleacă la Hong-Kong. Mi-a spus că fița aia e logodnica secretarului... Și eu l-am crezut... Eu i-am crezut întotdeauna pe toți... numai pe Bruno... (Exaltată, din ce în ce mai exaltată.) Bruno, iubitul meu, dragostea mea, cu fața ta măslinie... cu părul tău negru... cu dinții tăi albi, lungi, puternici, care... haț...

REPORTERA : Doamnă... doamnă... luați vă rog pastila asta... vă rog... vă rog...

DOAMNA DIN PACHET (înghite pastila. Își suflă nasul. Își șterge lacrimile. Începe să se pudreze) : Cînd treci pe la Geneva, trebuie neapărat să vii la mine la o recepție. Mie nu-mi place eticheta. Nu vreau să aduc chelneri. Nu-mi place să comand la Richmond. Eu cumpăr somon afumat. Caviar. Atît ! Să se servească singuri ! Eu le cînt. Am o instalație stereo ascunsă după palmieri. Am niște palmieri superbi, din plastic. I-a adus soțul meu din Hong-Kong. Toți se distrează ca nebunii, iar eu pun discul... discul cu orchestra, iar eu iau microfonul... (Cîntă à la Marlene. Excitare și surescitare.) Știi, fți trebuie o lumină voalată... o umbră enigmatică... fremătătoare... senzuală... Crede ce vrei despre horoscop, dar în fiecare femeie... da, în fiecare din noi există... da, există o Regină din Saba... o regină care... care... care. (Cîntecul Doamnei din pachet, „la vie en rose“, trece în prim-plan.)

REPORTERUL : De ce tocmai cîntecul ăsta ? De ce tocmai cîntecul nostru ?

REPORTERA : Dar înțelege...

REPORTERUL : Eu am înțeles întotdeauna... Eu întotdeauna... întotdeauna... (Se apropie de ea, stingaci. Încep să danseze, la fel de stingaci.)

REPORTERA : ...și eu... întotdeauna...

REPORTERUL : Dar eu... eu... (Începe să fredoneze și el, cu emoție.)

REPORTERA (*fiorul crește*): Și eu... și eu...
(*Incepe și ea să fredoneze din ce în ce mai muiată.*) Da! da! Și eu, când eram la Fintinele...

REPORTERUL (*ambalindu-se*): Ba nu! Eu nu numai la Fintinele. Eu oricând! Uite, dacă vrei, săptămîna care vine. Dar de ce săptămîna care vine? De ce nu azi? De ce nu acum? Uite! Acum! În clipa asta. În clipa asta mă duc. (*Sc duce la microfon.*)

REPORTERA (*incercînd să-l rețină*): Nu! Nu te duce!

REPORTERUL: Mă duce să-l iau! (*Ia microfonul.*)

REPORTERA (*luptîndu-se cu El*): Nu! Nu-l lua!

REPORTERUL: Îl deschid! (*Deschide.*) Îl deschid și strig. (*Strigă.*) Stimați telespectatori și stimată telespectatoare. O iubesc pe invitata emisiunii „Caleidoscop“! O iubesc pe tovarășa... din primăvara anului... din primăvara secolului... din campania agricolă de primăvară... O iubesc ca-n George Coșbuc. O iubesc ca-n Feodor Mihailovici Dostoievski. O iubesc ca vai de capul meu. Cu disperare, cu exaltare, cu indignare, cu înfocare. O iubesc cu ură, cu ranchiună, cu duioșie, cu ironie, cu viclenie. O iubesc deznădăduit, strivit, umilit, azvîrlit. Azvîrlit de azi pe mine. Azvîrlit de mine pe săptămîna viitoare. „Lasă, săptămîna viitoare, cînd mă întorc de la autobază! Lasă, la vară, cînd se coc furajele. Cu aceeași ocazie poate o să te coci și tu“ — pentru că pentru tovarășa eu n-am fost niciodată destul de copt, destul de doct, destul de doctor-docent. Tovarășa niciodată nu m-a iubit.

REPORTERA: Nu-i adevărat! Nu-i adevărat!

REPORTERUL: Ba da! Fiindcă niciodată tu nu mi-ai cusut nici măcar un nasture. Unul singur! Unul simbolic! Întotdeauna trebuia să spun: „vai, ce ghinion! Tocmai acum mi l-au smuls în autobuz...“

REPORTERA: Asta voiai tu de la mine?

REPORTERUL: Tu nu mi-ai făcut niciodată un fular... o tortă. Una singură! Cu luminărele! Cu o inimă din drajeuri! În cinci ani sînt cinci aniversări!

REPORTERA: De asta aveai tu nevoie?

REPORTERUL: Trebuia totuși să te gîndești că am și eu amor propriu.

REPORTERA: Dar noi nu vorbeam de amor. Vorbeam de iubire.

REPORTERUL: Iubire! Ha-ha! Iubire! Iubire cu un ce-am avut și ce-am pierdut, azi, aici, mîine-n Calcutta.

REPORTERA (*alt ton*): Dar ce? Te-ai dus în croazieră? Te-ai dus fiindcă te-au trimis... fiindcă ai ținut un referat... Te-ai dus și ce-ai adus? O pălărie gri-antracit pentru el... pentru că pe el, da!, pe el l-ai iubit cu adevărat, și un disc pentru mine. Pick-up-ul — îți aduci aminte? —

I-am cumpărat a doua zi, de la aia „Melodia“. Pentru că tu... tu, pe vremea aia...

REPORTERUL: Pe vremea aia nu eram un băiat de zahăr și de comitet?

REPORTERA: Nu! Nu! Tu nu ți-ai mîncat niciodată de sub unghii. Tu îi dădeai lui bonurile tale de la cantină, pentru că pe el, da! pe el l-ai iubit cu adevărat. iar tu mînceai... Ți-aduci aminte? Știi de ce te-au poreclit „omul-sanviș“? Sper că n-ai uitat că tu ai inventat sanvișul cu... (*Ton de rețetă.*) „Iei o piine mare, cenușie, cleioasă. Îi jupoi atent coaja, apoi îi tai miezul, îl tai precaut, ca să nu se fărîmițeze, și aranjezi cu grijă: sus o felie de miez clisos, jos o felie de miez clisos, iar la mijloc... (*cu scîrbă*) nu unt, nu telemea, nu șuncă de Praga. (*Glorios.*) La mijloc: coaja!“

★

DIN OFF

DOAMNA DIN PACHET (*cîntînd, bineînțeles*): „Quand elle tombe dans mes bras... Et me parle tout bas, je vois...“

★

REPORTERUL (*se duce spre Ea, o lipsește la piept. Duioș*): Ascultă! Tu n-ai avut niciodată ureche muzicală, dar asta nu se poate să nu auzi. N-auzi cum scîrțîie? (*Furios.*) N-auzi cum scîrțîie? Este cu neputință să n-auzi cum scîrțîie. (*Brusc. Dur. Dușmănos.*) Te iubesc!

REPORTERA: Și eu... și eu te-am...

REPORTERUL (*dur*): Eu nu te-am iubit! Eu te iubesc!

REPORTERA: Și eu... și eu...

REPORTERUL (*dur*): Dar eu numai pe tine...

REPORTERA: Și eu... și eu...

REPORTERUL: Pentru mine — să-ți între bine în cap! — pentru mine, nimic nu contează!

REPORTERA: Dar ea...?

REPORTERUL: Care, ea?... Aa! Ea o să trebuiască să înțeleagă. Eu ți-am făcut ție în ciudă, iar ea... ea... (*O imită, fără sarcasm.*) „Eu îți dau ție un pusi, și tu îmi dai mie o chenzină. Dacă nu-mi dai, plîng. Plîng, fiindcă nu mă iubești, plîng fiindcă mi s-a tăiat maioneza, plîng fiindcă ești un monstru... un monstru, da, un monstru, dar să știi că eu n-am bărbat de lăsat!“ (*Alt ton.*) Eu n-am fost pentru ea decît o partidă.

REPORTERA: Dar... ei?

REPORTERUL: Ei? Pentru ei, bineînțeles, am să fac totul. N-o să le lipsească nimic... Cînd or să crească, or să înțeleagă. O să-i îngrijim...

REPORTERA (*ambalindu-se*): ...O să-i iubim! Doamne, dumnezeule, cît o să-i iu-

O să-mi iau concediu ! O să-mi iau concediu ! O să-mi iau concediu ! Da, da. Îți jur că anul ăsta îmi iau concediu ! Copiii trebuie duși la mare ! Pe copii trebuie să-i duci în pădure. Trebuie să le arăți : „uite, ăsta-i stejar ! Uite, asta-i ghindă !“ Copiii, dacă nu văd cu ochii lor...

REPORTERUL : Nimic nu contează !

REPORTERA : Nimic nu contează !

REPORTERUL (*răsucindu-se brusc*) : Ba da !

Povestea aia mai contează.

REPORTERA : Care poveste ?

REPORTERUL : Povestea aia !

REPORTERA : Nu ! Nu mai contează !

REPORTERUL : Dar a fost o mîrșăvie !

REPORTERA : Să uităm ! Trebuie să uităm !

REPORTERUL : Am fost un ticălos...

REPORTERA : Termină ! Termină !

REPORTERUL : Trebuie să te duci să le spui...

REPORTERA : Ce prostie !

REPORTERUL : Dar m-ai amenințat că te duci...

REPORTERA : Am vrut să te sperii.

REPORTERUL : De ce să mă sperii ? Pentru că mă crezi fricos ?

REPORTERA : Ba nu ! Nici măcar n-am vrut să te sperii. Pur și simplu am vrut să-ți aduci aminte de mine. Nu mai puteam de dor !

REPORTERUL : Dacă nu mai puteai de dor, du-te ! Du-te și spune-le ! Dacă rezist, dacă mă port bărbătește, dacă știi să trec prin asta înseamnă că totul se poate lua de la capăt, că...

REPORTERA : Vorbești prostii !

REPORTERUL : Dacă nu te duci tu, mă duc eu ! Trebuie să mă duc ! Trebuie să le explic ! Și ție trebuie să-ți explic. Și tu trebuie să înțelegi. Trebuie să înțelegi că nu mai exista nici o soluție. Intrasem amîndoi într-o înfundătură. Căzusem amîndoi într-o capcană. Trăiam într-o cușcă. Oricare din noi ar fi putut să iasă, să plece, să fugă...

REPORTERA : Eu, să fug ?

REPORTERUL : Dar noi ne țineam unul de altul cu ghiarele și cu dinții. Ne mușcam, ne sîngeram, ne devoram...

REPORTERA : Vivat canibalismul romantic !

REPORTERUL : Nu ! Nu, nu ! Canibalismul ăsta, canibalismul și hepatita (pentru că dimineața-omletă, la prinz-omletă, seara-ouă la capac), romantismul ăsta cu cioparii rupti, pe mine mă terminase. Eu eram bărbat, nu prinț consort. Eu aveam nevoie de o femeie, nu de o Freulein ideologică. Un bărbat nu se poate ține cu conferințe și cu hrană în bani. Cineva, unul din noi — indiferent cine — trebuia să spună : basta !

REPORTERA : Mi-ai promis că pleci ! Aveai bursă ! Aveai bursa pe patru ani. De ce nu te-ai dus ?

REPORTERUL : Pentru că m-aș fi dus pe patru ani și m-aș fi întors după patru săptămîni.

REPORTERA : Atunci, de ce ? De ce ?

REPORTERUL : Pentru că tu nu erai ca toate celelalte ! Pentru că ție îți trebuia ceva „fără întoarcere“... ceva peste care nu se mai putea trece... ceva care să te înspăimînte...

REPORTERA : Da, m-a înspăimîntat...

REPORTERUL : ...ceva care să te dezguste...

REPORTERA : Da, m-a dezgustat...

REPORTERUL : ...ceva care să te lecuiască...

REPORTERA : Nu ! Nu există nimic care să mă lecuiască.

REPORTERUL : Nici eu n-am găsit nici un leac. Am fost la neurologi, la psihiatri, la homeopați. Au inventat pastile pentru ulcer... picături pentru tensiune. Pentru suflet, n-au inventat nimic.

(*Melodia Doamnei din pachet vibrează învăluitor, cald, foarte cald, fierbinte.*)

REPORTERA (*înmuiată și, pentru prima oară, în deplin acord*) : Ai dreptate ! Ai dreptate ! Dar (cu un ton cu desăvîrșire nou) în fiecare femeie, da, în orice femeie, să nu rizi... există... o Regină din Saba... o regină care... care...

★

(*Din fundal, apar ușor, diafan, ca într-o pogorîre de îngeri, ca sub o pulbere celestă.*)

SUDORIȚA (*pe un ton nou, cu totul diferit de cel neorealist cu care pronunțase replica prima oară. Suavitate și fior*) : O să-mi pun casa la punct și poate o să-mi găsească un soț care voi merita de el. N-am pretenția să mă țină-n palmă, că azi nici soțiile de miniștri nu se mai țin în palmă. Nici nu vreau să mă laude c-am făcut și c-am dres. Vreau numai să se gîndească în sinea lui. Numai cu o șalopetă pe el l-aș lua. Ce dacă n-are ? Mă duc eu ! Fac eu rate... Îi iau eu costum.

PRIMĂRIȚA (*și ea în aceeași tonalitate „celestă“ și romanțioasă. Deci, cu un sentiment invers decît acela cu care a rostit replica la început*) : Fă-mă, doamne, mai puțin feminină ! Fă-mă, doamne, nesomatică, că dacă ești somatică și feminină, te apucă așa... și te-apucă des... se revarsă din tine sentimentele...

CATELUȚA (*romantică și plină de admirație*) : Oh ! El e foarte ambițios. „Ce, zice el, tu ai două capete și eu n-am nici unul ? Ce, zice el, capul tău e mai mare ca al meu ?“

NUȚICA (*visătoare, extatică*) : Celentano cîntă cu nevasta lui... Celentano cîntă cu Claudia Mori. Cine știa pînă acum de Claudia Mori ?... Dar Celentano... dar Celentano... Celentano...

O FEMEIE LA FIN (*sparge atmosfera. Dă buzna în stilul realist, antidualceag*): L-am iubit. L-am iubit foarte mult. Eram în doliu, că murise un frate a' lu' tata, și înainte de a vorbi cu Vasile vorbisem cu un alt băiat, care plecase la Făgăraș. Și pe ăla l-am iubit, însă dac-a plecat... (*Realizează diferența de tonalitate. Reia, în stilul romantic-ocelst.*) ...Însă dac-a plecat. (*Continuă în stilul dulceag.*) Eram cu trei verișoare. Avea unchiu' de cînd murise o lună și trebuia să stau șase săptămîni în doliu, dar numai ce-a venit Vasile c-o nuielușă în mîna. A intrat pe ușa salonului cu părul așa... nu știu cum să vă spun... făcut cu inel pe frunte. Cu haina pe umăr, cu cămașă ecosez, și cînd m-am uitat la ușa și cînd l-am văzut cu cămașă ecosez, cu inelul pe frunte, m-am întors așa, deodată, și le-am zis la verișoare (*uită și intră treptat în stilul realist*): „Vasilico — că tot Vasilica o chema — i-am spus — eu, gata! am terminat cu doliu”. Și m-am dus pe lingă el, c-o fi, c-o păți... Și pe urmă am jucat și pe urmă m-a acompaniat acasă și pe urmă l-am captivat, deși, pe urmă, e adevărat, ne-am mai și certat că s-a dus cu altă fată... (*Din nou realizează ruptura. Reia, în stil ocelst.*) „Vasilico — i-am spus — eu gata! Am terminat cu doliu”. Și pe urmă m-am dus pe lingă el, c-o fi, c-o păți... Și pe urmă am jucat... și pe urmă m-a acompaniat acasă... Și pe urmă l-am captivat... Și pe urmă...

★

REPORTERA (*reluînd tonul de exaltare, feminin-romantioasă*): Tu ești bărbat! Tu n-ai habar... Voi n-aveți habar... Nici un bărbat nu știe...

REPORTERUL: Ba știu! Știu bine cit o să coste! Pentru că o poveste ca asta, sper că-ți dai seama, costă!

REPORTERA (*din ce în ce mai sus*): Plătesc oricît!

★

DIN OFF

CATELUȚA: S-a cerut 15.000.

NUȚICA: Dar se poate și de 13.000. Dar numai în cazuri extreme.

SUDORIȚA: Cumpăr eu... fac eu rate!

TANTI: Eu am plătit 600 de lei fără vopsea...!

PRIMĂRIȚA: Ia să nu mai vorbim de bani. Ia să cădem și noi în idealism.

(*Pentru cîteva clipe, toate cad, într-adevăr, „în idealism”. Și cîntecul „La vie en rose” umple scena și văzduhul scenei. Și toate trebaluiesc și fiecare cîntă, în legea ei, „Jö voa la vi an roz.”*)

REPORTERA (*în paroxizism, romanțios*): Pentru că în noi toate... există, da! ...există! Să nu mă contraziceți, pentru că voi bărbații habar n-aveți... dar în fiecare femeie există o Regină din Saba. Și regina din Saba visează... visează și geme... visează și speră... visează și strigă...

TUȚI DE LA PUPITRU (*strigînd și spărgînd „atmosfera”*): Sănducule! Ingerașu' lu' mama! Deschide, mamă, lu' tanti Olteanu! (*Tipă, îngrozită.*) Nu, mamă! Nu! Nu! Alea nu se înghit! Alea sînt supozitoare! Alo! Alo! Sănducule! Sufletu' lu' mama... Puișoru' lu'...

(*Vocea lui Tuți scade. Melodia crește.*)

SECUNDUL (*congestionat, excedat*): A căzut un microfon! Da capo! Da capo! N-am auzit nimic! Nu s-a înregistrat nimic! Nu vă dați seama că nu v-aude nimeni? Nu vă dați seama c-a căzut un microfon?

secvența 20

REPORTERA: Ia spune-mi, Melanio, dacă aș putea să-ți realizez o dorință, hai să zicem că aș putea, ce-ai vrea?

O FEMEIE LA FIN: Uite, eu aș vrea să nu plouă! Dacă plouă, s-a dus iarba asta. Dacă plouă, se face bălegar! Uite asta aș vrea eu, să nu plouă.

REPORTERA: Și altceva?

O FEMEIE LA FIN: Eh! Aș vrea eu multe. Aș vrea foarte, foarte multe!

REPORTERA: Adică?

O FEMEIE LA FIN: În primul rînd, sănătate. Sănătate pentru bărbat, pentru copii.

REPORTERA: Și pe urmă?

O FEMEIE LA FIN: Pe urmă, pentru neamuri.

REPORTERA: Și pe urmă?

O FEMEIE LA FIN: Pe urmă, zău că nu știu ce să vă mai spun. Îmi puneți așa, îmi puneți și dumneavoastră niște întrebări ca la televizor, de era una care a răspuns că cel mai mult în viață ea ar vrea să se căsătorească, dacă găsește un băiat bun, și reporterul a întrebato ce-nțelege ea cînd zice „băiat bun”, și ea zicea să nu bea și să nu fumeze, dar ea pufăia, așa, dintr-o țigară și ședea picior peste picior...

REPORTERA: Eu, să-ți spun drept, aș vrea să discutăm puțină politică.

O FEMEIE LA FIN: Hait! Păi ce politică știu eu, cu patru clase? Că eu am trecut ca gîsca prin apă. Că eu de-abia acum am început să învăț. (*Recită.*) „Hai, cum trec pionierii voioși! cum le flutură cravetele roșii”.

REPORTERA : Cravate ! Cravate !

O FEMEIE LA FIN : Cravetele ! Așa zice în carte. „Cît de frumos urcă spre cer / Cîntecul nostru de pionieri !”

REPORTERA : Ascultă, Melanio, ascultă-mă bine și spune-mi : ce crezi, femeia e egală cu bărbatul ?

O FEMEIE LA FIN : Ha, ha, ha !

REPORTERA : Nu văd ce-i de ris...

O FEMEIE LA FIN : Ha, ha, ha. Păi eu puteam să fac cu dumneavoastră pariu... Păi, eu, pe cuvînt de onoare, cînd v-am văzut, știam că asta vreți...

REPORTERA : Adică, ce ?

O FEMEIE LA FIN : Că tocmai îl bătușem pe Neluță... Auziți și dumneavoastră ce-au făcut. Au băut toată cafeaua din casă, cu zahăr cu tot, și eu zău, uneori, îi mai afurisesc... am zis „să te-ngrop”. Dar din gură. Pe urmă zic „cădea-mi-ar limba”, dar dacă...

REPORTERA : E egală ?

O FEMEIE LA FIN : Știți, eu am avut boală mare să iau televizor, că el, adică Vasile, nu prea vrea, dar eu am zis că e mare bucurie să văd copiii înfloriți. Mie îmi plac foarte mult anchetele. Am văzut ancheta aia cu mama bătrînă, oarbă, care a venit la fecior la București... Dacă aș fi avut eu o putere, aproape că l-aș fi sancționat... Aș fi zis : feciorul s-o poarte pe bătrînă în brațe. Aș fi brodit o zi de sărbătoare. O zi de tîrg, și-aș fi zis s-o poarte pe mamă în brațe prin bîlci. Mama să-i ceară suc și bomboane și ea să se mozolească cu bomboane pe față și să-l mozolească și pe el pe față și să plîngă că mai vrea și...

REPORTERA : E egală ?

O FEMEIE LA FIN (*exasperată*) : Egală... egală, adică, cum ? La muncă ? La greutate ? (*De-a dreptul.*) În muncă nu e egală ! În greutate nu e egală. În legi e egală ! (*Și-a luat seama.*) Aoleu, ce mă puteți întreba pe mine ? Nu zău, oi fi răspunzînd eu bine ? Pe cuvînt de onoare, parcă ați fi la televizor ! C-așa era și ăla cînd zicea : ce-nțelegeți dumneavoastră prin bărbat bun ?

REPORTERA : E egală, sau nu ?

O FEMEIE LA FIN : Să știți că eu am înțeles ce vreți dumneavoastră, dar să știți că nu-i așa. Bărbatul e mai important !

REPORTERA : De ce, dragă, de ce ?

O FEMEIE LA FIN : Păi dacă nu e important el, atunci să-și puie bărbatul basmau pe cap și femeia să-și puie căciula. Așa-i bine ?

REPORTERA : De ce-i el mai important ?

O FEMEIE LA FIN : Ha, ha, ha. Pe cuvînt de onoare că știam eu c-aici vreți s-ajungeți. Dar să știți că bărbatul e stîlpul casei. Chiar dacă-i bețiv sau puturos. Femeia fără bărbat n-are preț. Nimeni

nu se uită la ea. Irina lui Sorbu, după porcă, i-a murit bărbatul. A umblat după pensie, a avut de-a face cu tot felul de oameni scârboși. „Vino mîine”, ziceau — dar mîine găsea tot jagardele. D-aia se zice „om” și „femeie”... Știți cînd e femeia om ? Cînd zic că am la sapă cinci oameni, dar ele sînt femei. Sau vezi de departe pe șosea pe cineva și nu-l poți descifra. Uite un om, zici. Dar cînd se apropie vezi că e femeie. Dar asta, pe cuvînt de onoare, n-ar fi bine s-o spuneți la televizor... Astea, vorba aia, se spun la biserică, dar acum de cînd am televizor nici la biserică nu mai îmi place să mă duc. Dar uneori, totuși, mai merg, ca să văd și eu lume. Dar nu prea-mi vine să mă duc, că se uită la mine că am pantoful strîmb sau cîrpit și rochia urîță, că, uite, a lui cutare are rochie de buret și batic cu fir. Nu pot să sufăr lumea asta care vorbește !

REPORTERA : Dar tu nu vorbești ?

O FEMEIE LA FIN : Ba, poate, vorbesc și eu, și tocmai d-aia nu mă mai duc. Ca să nu mai vorbesc...

★

(Telefonul sună. Secundul se repede. Tuți decroșează.)

TUȚI DE LA PUPITRU (*vorbind în receptor*) : Bravo, mamă ! Bravo ! Zi-i săru' mîna, mamă, lu' tanti Olteanu... (*Ingrajorată.*) Te mai doare ?... Mai arde ?... Se mai învrîtește ? (*Alt ton.*) Lasă, mamă, Africa ! Lasă, mamă, Capul Bunei Speranțe !... De Capul Bunei Speranțe ne arde nouă acum ?...

★

REPORTERA : Ascultă, Melanio, lasă-mă și pe mine să-ți pun o întrebare din alea mari, prostești : ești fericită ?

O FEMEIE LA FIN : Daaa ! Sînt fericită. Doar în privința copiilor sînt uneori supărată, că nu prea învață, dar încolo sînt fericită. Bărbatul nu mă-njură, nu mă-nfruntă. M-a bătut doar acum 7—8 ani, cînd am fost la o nuntă. Mă dusem și eu cu ăsta mic, cu Vasiliță, că ăsta mic e cel mai hoț și mai miglîșitor. Cum se scoală dimineața ride și cere de mîncare. Zice : „ai muls vaca, tălică ?” Dacă zic că nu, sclințește, fiindcă el preferă laptele îndulcit, dar și neîndulcit. Nu face obiecțiuni. Dar Vasile era cam pilit. Vasile cel mare ! Și eu am zis : „Hai, Vasile, a-casă”. El a tăcut, dar pe mine mă-nvătăseră femeile și-am zis... Eh ! Prostii ! Chiar că sînt prostii. Cum să nu fiu fericită ? Sînt fericită ! Numai notele mă omoară. Cînd a venit Neluță cu 4 am plîns parcă murise mama. Și nici de bătut n-am putut să-l bat, fiindcă și ăsta-i hoț. Nu acceptă să intre-n casă. Și eu nu-i bat

- decît în casă, ca să n-auză lumea, că lumea e invidioasă, rîzăcioasă. De ce să zică că bat eu pe copilul meu pentru pizmașul ei? Că e cîte o vecină mai smiercată, care rîde de el că e sașiu. Ce zice ea? Ța a' lu' Medrega? Spanchiul ăla? Acum vedeți că i-am pus ochelari!
- REPORTERA : Dar dinți cînd îți pui?
- O FEMEIE LA FÎN : Îmi pun dinții, dar întîi să termin cu casa... cu școala. Oh! Notele astea! Parcă stă un camion mare pe capul meu. Dar eu tot timpul stau lingă ei. Tot timpul îl cicălesc : mă... fii atent c-ai trecut de rînd în sus. Mă, vezi cum se scrie „sau“. Cînd eram eu la școală puneam o virgulă sus. Dar acum s-a schimbat. Nu știu de ce, dar s-a schimbat. Ce vreți? Toate se schimbă...
- REPORTERA : Dar tu?
- O FEMEIE LA FÎN : Eu? Eu, of, Doamne, Dumnezeuule, ajută și nu ploua. Barem dac-aș mai desface două căpîțe să se mai zbicească. Că altfel fermentează. Se-ncinge! Miroase a acru și nu-l mai mîncă vitele... Că aici asta ești... Ești slugă la vite, slugă la porc, slugă la păsări. Iar eu am și mania asta : să am curățenie! Din cauza copiilor! Din cauză că n-am și eu o săliță. Poate cu cincinalul...
- REPORTERA : Ia zi-mi și mie de cincinal!
- O FEMEIE LA FÎN : Hait! Păi nu știți cîntecul ăla cu cincinalul de-l cîntă Gică Petrescu? Gică Petrescu, gagicu' lu' țata Veta lu' Roșu — așa-i zicem noi, fiindcă-i place de el cum cîntă. Nu zău, asta să n-o scrieți, că eu v-am spus că nu sînt lămurită în chestiile alea pe care le scrieți dumneavoastră, că eu, dacă mă credeți, pînă la vîrsta asta nici cu Nivea nu mi-am dat pe față. Dar permanent mi-am făcut. De Crăciun. La Pucioasa. Cînd eram tînără...
- REPORTERA : Și acum cîți ani ai?
- O FEMEIE LA FÎN : Am destul. Merg pe 34.
- REPORTERA : Poate zici că ești bătrînă?
- O FEMEIE LA FÎN : Nu zic că sînt bătrînă. Totuși, tînără ești pînă la 25—28 de ani. După 28 de ani...
- REPORTERA : Aha! Ți-e frică de bătrînețe?
- O FEMEIE LA FÎN : Hait! De ce să-mi fie frică? Că mă-mbolnăvesc? Că mă fac urîtă? De moarte? Păi toată lumea moare! Eu nu zic că nu vreau să trăiesc. Vreau. Vreau să-mi fac copiii mari. Să aibă și ei cîțiva copii. Să-i văd și pe ei și pe urmă nu-mi pare rău. Sau poate că mi-o părea. C-acum zic eu că nu-mi pare rău, dar atunci cine știe ce-o să fac. Eh! Dacă aș fi eu tînără cum am văzut la televizor... Eh, dar și dacă ești tînără, te vede unul, te vede altul, te vede frumoasă, îți face curte de fier și de ciment...
- REPORTERA : Și tu nu vrei?
- O FEMEIE LA FÎN : Vai de mine! Păi ce, eu am fost una bună de prieteni?
- REPORTERA : Cum bună?
- O FEMEIE LA FÎN : Ei, cum?
- REPORTERA : Cum?
- O FEMEIE LA FÎN : Adică una care umblă prost.
- REPORTERA : Cum prost?
- O FEMEIE LA FÎN : Umblă cu toți. Era zisă fată, dar...
- REPORTERA : Dar tu?
- O FEMEIE LA FÎN : Eu, cum? Aaa! Nu, dragă! La noi, fetele iubesc o dată și gata. Nuuu! Vorba lui Șmil : „Asta nu, Măria Ta“.
- REPORTERA : Care Șmil?
- O FEMEIE LA FÎN : Ța din Mușatinii! Doctorul lui Ștefan cel Mare! Aoleu, de n-ar ploua! De m-ar ajuta Dumnezeu să nu plouă.
- REPORTERA : Spune sincer, crezi în Dumnezeu?
- O FEMEIE LA FÎN : Păi ce-am să nu spun sincer? Daaa! Fiindcă am văzut că la ficcare pas m-ajută. De cîte ori am avut o supărare m-am rugat și m-a ajutat.
- REPORTERA : Ia dă-mi un exemplu!
- O FEMEIE LA FÎN : Păi uite, acum. Pe dumneavoastră cine v-a adus să mă ajutați? Nu! Nu rideți! Uite, cînd am cosit astă-toamnă, „Doamne, Dumnezeuule, ajută și nu ploua — m-am rugat, să fac și eu finul“. Și cum e azi am băgat finul în pătul și noaptea a început să plouă.
- REPORTERA : Dar alaltăieri a plouat. A plouat și ți-a udat finul.
- O FEMEIE LA FÎN : Nu! Alaltăieri zic că n-am avut noroc. Și pe urmă nici n-a apucat să plouă toată iarbă. Cît s-au mai învîrtit norii, eu am făcut-o căpîțe. Barem azi să nu plouă!
- REPORTERA : Dacă te ajută, de ce ți-e frică?
- O FEMEIE LA FÎN : Mi-e frică fiindcă Dumnezeu pe cel ce-l iubește îl pizmuiește. Îl încearcă. Uitați: la Vulcana de Sus a dat mană și aici la noi n-a dat.
- REPORTERA : Păi pe ăia de la Vulcana de Sus de ce nu-i iubește?
- O FEMEIE LA FÎN : Păi nu vă spuneam că îi încearcă? Că eu cînd l-am născut pe Neluță, mi s-a părut că mi-a dat Dumnezeu o bucată de cer. Uite-așa umblam cu el. Dacă plecam la mama, îl luam și pe el. Și al doilea, nu pot să spun, a fost o bucurie. Dar era și gras! La al treilea însă mi-a părut rău că a fost tot băiat, că eu voiam fată. Las' că la vară îmi aduce mie barza o fetiță. O să vedeți ce fată fac! Acum am o ambițiee!
- REPORTERA : Ia spune-mi tu, Melanio... Vezi, eu îți spun tu, iar tu îmi spui dumneavoastră. De ce?
- O FEMEIE LA FÎN : Așa-i frumos! Eu n-am avut cine mă-ndruma. Eu nu m-am deprins cu vocabularul de a vorbi. Dacă mă duc la școală pentru copii și dacă vorbesc — așa e lumea la țară, zice : „ia taci, fă, că vorbește a lui Medrega“.

adică și-a găsit cine să vorbească. Te jighește! Te simți prost!

REPORTERA: Dar tu te crezi deșteaptă?

O FEMEIE LA FIN: Eu nu sînt prea deșteaptă.

REPORTERA: Ba ești!

O FEMEIE LA FIN: Față de unele zic că sînt deșteaptă, dar față de altele zic că sînt proastă. Dar să știți că prea proastă nu sînt. Cînd am venit la București ziceam: „Doamne, oi ști eu să mă dau jos din tramvai?” Uite e-am știut! Cînd am fost cu Vasilică — cum îi zice, ia spuneți-mi cum îi zice? — în Pajura, la poliinică, la doamna doctor Lascu. O femeie excepțională! M-a invitat înăuntru. Mi-a dat loc pe scaun și la plecare a dat la copii o cutie cu bomboane. Aoleu! Eu știu doctori care nici un sfat nu-ți dă, ce cutie cu bomboane! Dar ea vorbea cu mine ca soră-mea. Că eu dacă am văzut că mi-e ușor la București i-am spus lui Vasile că mă mai duc. Acum — zice el — îți s-au dezlegat drumurile. Da, zău c-așa este. Acum m-aș duce la București, parcă m-aș duce la cireșe...

REPORTERA: Și-ți place la București?

O FEMEIE LA FIN: E frumos! E frumos, dar e plictisitor. Plictisitor și obositor. Cînd mergeam, eram așa de obosită că-mi venea să stau pe stradă...

REPORTERA: Dar de ce vrei tu fată?

O FEMEIE LA FIN: Cum, de ce? Să am și eu o fată! Aoleu, cînd oi avea o fată o să zic că am o scară la cer.

REPORTERA: Păi femeile zic că o fată e mai greu de crescut.

O FEMEIE LA FIN: Și ce dacă? Sigur că o fată nu poate să plece nesupravegheată... Trebuie să vezi să nu-ți păteze obrazul. Că sînt multe persoane, nu vreau eu să spun cum, cînd se duc după haine, că așa e la noi, se duc băieții cu căruțele după hainele fetei și dacă au văzut în casă și o butelie, ce zic? „Dacă nu-mi dai butelia, întorc căruțele!” Și părinții fetei ce să facă? Că sînt la poartă căruțele, cu băieții, cu caii cu clopoței. I-a auzit toată lumea chiuind. Că se mai întimplă uneori ca după ce-o ia, o lasă că zice că n-a fost fată mare și se duc la părinți și le mai cer ceva și familia ce să facă? Ca să nu mai știe tot satul, dă, ca să nu se mai înjosească. Că la-nceput cînd am zis s-am fată aveam și un nume străin. Văzusem un film la televizor și îmi plăcea cum o striga... Gianina! La început ziceam Gianina. Dar pe urmă m-am mai gîndit. Mă gîndeam că se face fetița mare. Cum o s-o strige copiii: „față Gianino!” Nu, nu se poate!

★

(Telefonul sună. Secundul se repede. Tuți decroșează.)

TUȚI DE LA PUPITRU (pe nerăsuflate): Alo, Sănducule! (Dezumflată.) Mda! (Îi întinde receptorul Secundului.)
SECUNDUL (în receptor. Tonus înalt): Da! Da! (Pauză, consternare.) De ce? De ce? (Resemnare.) Bine! Bine! Bine! (Impăciuitor și rugător.) Bine, dar te rog să-mi spui un singur lucru. Nu! E ceva foarte important. Nici nu-ți poți imagina cît de important este: cum ești îmbrăcată? Mișto, adică cum? Haios, adică ce culoare?... Mortal, adică ce-ai pe cap?... Mda... Mda... Mda... Dar pe cap? Pe cap?... (Strigăt.) Căciulița mov! Căciulița mov?! (Agresiv, strivit, copleșit!) Derbedoico! Derbedoico! Derbedoico!

★

O FEMEIE LA FIN: Of, Doamne! Dă-mi și mie o fată! Să mă duc și eu la ședință. Să-mi spună și mie învățătoarea: „tovarășa Medrega, ai o fată excepțională!” Zău că pentru asta aș sacrifica orice. Poate și viața. Ori, să nu zic viața... oricum, aș simți, așă, că zbor... Las' că la vară îmi aduce mie barza o fetiță, că dacă nu fac nici de data asta fată, pînă la urmă îl schimb... îl schimb la maternitate! Hait! Ce vă speriați așa? Păi nu vedeți că glumesc?! Păi cum să iau eu pripasul altuia? Of! Numai de n-ar ploaie! De n-ar ajunge să se-ncingă. Adică să fermenteze. Cînd se-ncinge, miroase a acru și nu-l mai mănîncă vitele. Of! de-aș ajunge să-l string și eu și să-l bag în pătul... Că la televizor a zis „ploi locale”. Locale, locale, dar în ce loc? Of! că dacă ajung să-l bag în pătul, îmi iau angajamentul că vă fac o fatăăă!

★

DIN OFF

SECUNDUL (în receptor. Răvășit. Zdrobit): Derbedoico! Derbedoicelor! Toate sințeti niște derbedoicoe!

secvența 21

Lumină. Studio. Becul roșu, adică „înregistrăm”.

REPORTERUL (radios. Emisiunea decurge bine. E mulțumit): „Îmi iau angajamentul să vă fac o fatăăăăă!” Stimată telespectatoare și stimați telespectatori. (Se uită la Ea, ca Ea să noteze că El a înțeles lecția cu protocolul.) Nu vreau să fac nici o judecată de valoare... dar este fără îndoială că trebuie să înțelegem că sînt deprinderi care... (Uitîndu-se la notițe.) „Să stea tîcu la albie ca domnu’

Negoași! "Povestea asta cu ticu și mica... Femeia asta care strânge finul... Acel tip de... de... (de indignare nu-și găsește cuvintele)... penelope... căci să nu credeți că ele vin numai din Itaca, din Honolulu, din Hong-Kong... Ele pot să vină și de la Gura Ocnitei, de la Slănicul Moldovei. Nu, eu nu sint deloc de acord cu mania demitizărilor... dar acest mit... această invenție...

REPORTERA : Dar cine, cine a inventat-o pe Penelopa ?

REPORTERUL (dezolat) : Iar ? Iar o luăm de la început ?

REPORTERA : Iar ! Pentru că Homer, bietul orb, n-are nici o vină. El a fost numai vocea speciei. A voastră, căci voi, voi bărbații ați planificat ca Ulise să plece în deplasare. Ce lungă, ce nereglementată de lungă deplasare ! Asta, de fapt, nici n-a mai fost o deplasare. A fost o misiune. O specializare. Voi l-ați trimis pe Ulise la specializare la Troia. Voi i-ați precizat mandatul. Voi l-ați însărcinat să contacteze ciclopul... Lotofagii... Lestrigonii... De sirene, nu știu. Calipso a rămas încă o problemă confuză. Dar voi ați fost cei care i-ați spus : „du-te !” Și Ulise a plecat la mîncătorii de lotus și în Insula caprelor, și Ulise s-a bătut cu ciclopul, și Ulise a coborât în infern, și Ulise a tratat cu Circe, și Ulise a construit corăbia, și a atacat, și s-a fofilat, și a cedat, și a rezistat, și a prospectat, și a perfectat, și a retractat, și iar a contraatacat. Lui i-ați spus : „pleacă și învinge tiranii lumii !” Ei i-ați spus : „rămii și ferește-te de gura lumii !” El a plecat cu aheii să-și cunoască ceteata, județul, insulele, peninsulele, marea, iar ea a rămas acasă să păzească șistarul. El a plecat să cucerească. Ea a rămas să toarcă. Ulise trăia. Penelopa aștepta. O așteptare de decenii... de secole...

REPORTERUL : De milenii...

REPORTERA : Da, de milenii, pentru că voi ați băgat în ordinator programul ăsta ! Ați lăsat-o să bată putineii și nu vă dumiriți de ce-a ieșit smîntînă. De ce n-a inventat ea sincrofazotronul...

REPORTERUL : Dar cine, cine v-a oprit să-l inventați ? De ce n-ați văzut voi ce-a văzut Arhimede ? De ce n-ați inventat voi penicilina, pentru că o bucată de piine mucegăită se găsește la orice domiciliu ! Pentru un coltuc nu trebuie să te duci în deplasare la Troia. Mere se găsesc în orice livadă ! În mere voi sînteți specialiste ! De ce n-ați descoperit voi legea gravitației ? Cer ați avut ! Stele ați avut ! De ce nu v-ați suit voi pe rug ? De ce n-ați strigat voi : „E pur si muove” ?

REPORTERA (strigă) : „E pur si muove !” Tocmai asta este ! Ulise se mișca, Ulise colinda, Ulise își vărsa singele... Da, da ! Și-l vărsa. Dar pentru ca voi să muriți a trebuit ca noi să vă naștem. Pentru

ca voi să realizați milenii de lucruri mari a trebuit ca noi să realizăm milenii de lucruri mici. Inventatorul asudă. Zidarul asudă. Cineva trebuia să spele cămașa.

REPORTERUL : Cineva trebuie s-o spele și azi !

REPORTERA : Cine ?

REPORTERUL : Cine ?

REPORTERA : Răspundeți-vă singuri ! Gîndiți-vă singuri. Eu nu mai am decît un cuvînt de spus : pleacă !

REPORTERUL : Penelopa pleacă de la Ulise ?

REPORTERA : Nu ! Penelopa pleacă cu Ulise ! Pleacă neapărat ! Nu mai amîna pentru la anul. Nu mai amîna pentru la primăvară. Pleacă imediat ! Pleacă acum ! Dacă n-o să pleci acum, dacă nu pleci miine dimineață, dacă o să-l mai lași încă o odisee, s-ar putea ca Ulise, cînd o să se întoarcă acasă vioiajat, documentat, reciclat, nu e absolut sigur, dar e foarte probabil, să-l apuce lehamitea lîngă o femeie care nu știe decît povestea cu lina. „Unu' pe față, unu' pe dos...”

REPORTERUL : Întrerupem ! Vă rog ! Cinci minute trebuie să întrerupem !

TUȚI DE LA PUPITRU : S-a întîmplat ceva ?

SECUNDUL : S-a întîmplat ceva ?

TANTI (venind lipa-lipa. Conspirativ, către Secund) : S-a nîtmplat ceva, turturelu' lu' tanti ?

REPORTERUL (după ce le face semn să aștepte. Intens, către Ea) : Eu sper că n-ai înnebunit !

REPORTERA : Adică, de ce ?

REPORTERUL : Eu sper că povestea cu „Penelopa pleacă cu Ulise !” e doar pentru emisiune !

REPORTERA : Cum, adică, doar pentru emisiune ?

REPORTERUL : Ca să echilibreze ! Ca să indicăm o speranță. O emisiune trebuie să aibă întotdeauna un final pozitiv.

REPORTERA : Și dacă nu-i doar pentru emisiune ?

REPORTERUL (izbucnind) : Nu-ți permit ! Nu-ți permit !

SECUNDUL : Vă avertizez că e ultima, e ultimissima prelungire de spațiu !

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că eu nu admit să-mi sacrific viața personală... E ora două noaptea ! Vă avertizez că eu, la ora trei, la trei fix...

SECUNDUL : Pierdem spațiu !

TUȚI DE LA PUPITRU : Pierdeți spațiu !

TANTI (către Secund) : Of, of, of, turturelu' lu' tanti, cum îți pierd ei spațiu...

REPORTERUL : Să-l pierdem ! Să-l facem praf !

REPORTERA : Tu să nu te joci cu cartea mea !

REPORTERUL : Tu să nu te joci cu viața mea !

REPORTERA : Eu cred că...

REPORTERUL : Tu nu crezi nimic ! Tu ești lașă ! Tremuri pentru prostioara asta pe 200 de pagini. Din idiotenia asta ni se trage tot. Pentru idiotenia asta... Sper că n-ai uitat... Sper că-ți-aduci aminte...

REPORTERA : Eu am fost prima care mi-am adus aminte ! D-asta am venit aici ! Eu am vrut...

REPORTERUL : Și eu n-am vrut ?

REPORTERA : Tu n-ai vrut ! Din prima clipă când m-ai văzut aici și s-a făcut frică. Ție și-e frică de aducerile aminte ! Ție !

REPORTERUL : Mie ? Mie ? (*Hotărit.*) Alo ! Tehnicul ! Comutați urgent aducerile aminte !

TUȚI DE LA PUPITRU (*ton de telefonistă*) : Alo ! Aducerile aminte ! Aducerile aminte ! Alo, M.G.S.-ule ! Sint la tine aducerile aminte ?

SECUNDUL : Gavrioliule, aduceți, domnule, aducerile aminte.

TUȚI DE LA PUPITRU : Vă avertizez că n-au sosit nici aducerile aminte și nici cutia cu maimuțe.

SECUNDUL : Gavrioliule, lasă dracu' tablele-alea că dac-ai pierdut aducerile aminte zbori și tu... zbor și eu. (*Către Tanti, conspirativ, dărmăt.*) I-o fi dat-o lui Pupi !

TANTI : Lasă, turturelule...

SECUNDUL (*conspirativ*) : Era cu italianul ! Iar s-a dus cu italianul ! Iar !

TANTI (*cu năduf*) : Derbedoaica ! Derbedoaica !

SECUNDUL (*rănit, criză de orgoliu*) : Derbedoaică ? Te poftesc să-ți măsoari cuvintele ! Te poftesc să-ți dai seama cu cine vorbești ! Te poftesc să mă slăbești cu gardul dumitale de fier, 600 lei fără vopsea !

TANTI (*interzisă*) : Dar, turturelu' lu'...

SECUNDUL : Turturel ? Care turturel ? Aici oamenii muncesc ! Aici oamenii n-au timp de turturele !

secvența 22

SECUNDUL (*strigătură profesională*) : „Bună seara, tovarășă avocată !“ Blanc și heterodină. Banda 2507.

(*Lumina se aprinde într-un colț. Sugestie de odaie „la bloc central“.*)

REPORTERA : Bună seara, tovarășă doctor în științe juridice. Vedeți că nu se poate spune doctoriță în științe juridice ?

AVOCATA : Spuneți-mi cum vreți dumneavoastră. Nu titlurile contează, ci omul.

REPORTERA : Vedeți, nu vă las nici acasă. În loc să vă odihniți trebuie să dați interviuri. Sînteți obosită, nu-i așa ?

DIN OFF

REPORTERUL : Bineînțeles că era obosită.

AVOCATA : Nu ! Nu sînt obosită...

DIN OFF

REPORTERUL : Ba era obosită ! Nu putea să nu fie obosită. Țin minte asta foarte bine. Asta nu se poate uita ! În seara aia aveam febră. Aveam febră mare. Îmi ardeau buzele. Mă frigea limba...

AVOCATA : Nu sînt obosită, dar mi-era frică să nu întîrzii. Acum vin de la o adunare. Le-am cerut scuze. I-am rugat să mă lase. Le-am spus că mai am acasă o adunare.

DIN OFF

REPORTERUL : Era ceva foarte serios !
REPORTERA (*peste umăr*) : Un stress ! Un șoc ! O traumă ! Toți sîntem traumatizați. Totdeauna...

REPORTERUL : Ba nu ! Așa ceva și se întîmplă numai o dată, numai o dată în viață... dar tu...

REPORTERA (*către Avocată*) : E frumos aici la dumneavoastră. Cu terasa stați în verdeață, cu balconul, în curtea bisericii...

DIN OFF

REPORTERUL : Auzi ce te interesa pe tine atunci ! Că balconul da în curtea bisericii !

AVOCATA : Biserica, să știți, nu ne incomodează. (*Undeva se aude un pian.*)

REPORTERA : Aveți și...

AVOCATA : Da ! E fetița mea. E vis-à-vis. E la o tovarășă care-o învață pianul. (*La pian, o melodie copilărească.*)

DIN OFF

REPORTERUL : Aveai bilet pentru acceleratul de douăzeci și unu, dar te-am rugat să nu pleci.

REPORTERA (*peste umăr*) : Trebuia să plec. Trebuia neapărat !

★

AVOCATA : Băiatul cel mare tocmăi acum a venit din tabără. Mi-a adus o valiză de rufe murdare. După ce termin discuția m-apuc să le spăl. M-apuc și eu să cînt la pian.

★

DIN OFF

REPORTERUL : Nu trebuia să pleci ! Nu trebuia ! Cînd totul s-a terminat, cînd lumea s-a risipit... cînd știam sigur că n-o să-l mai văd niciodată... Armașu a vrut să mă conducă, dar eu am urlat, l-am împins, am țipat. Am țipat că vreau să rămîn singur... Singur, adică cu tine.

★

AVOCATA : Orientarea mea a fost ca ei, copiii, să n-aibă timpuri morți. Și fetița și băiatul se iau la întrecere. Dragostea pentru meserie trebuie să fie permanent în acțiune. De aceea mă antrenez și eu...

★

DIN OFF

REPORTERUL : M-am întors acasă ca un somnambul. Voiam să-ți cad în brațe. Să mă cuibăresc în poala ta, să-ți cer să mă mîngii... să mă aperi, pentru că dintr-o dată... dintr-o dată... Niciodată n-am să-mi aduc aminte cum am ajuns acasă... Fugeam pe străzi ca să ajung la tine — pentru că tu n-ai putut să vii... Înțeleg ! Înțeleg ! În ziua aia aveai o filmare foarte importantă. Era un centenar... Eu lucrurile aștea le înțeleg. Dar acum se făcuse seară și nu mai puteam să înțeleg, și alergam... Mă-nfundam pe străzi necunoscute... mă izbeam de trecători fără chip... Ba nu ! Uite, vezi, ceva îmi amintesc... Îmi amintesc un glas de femeie — ascuțit, foarte ascuțit — care țipa ceva... ceva cu „porcul“, „bețivul“, „milițianul“, și-mi mai amintesc un bot de tramvai... un bot gros, pătrat, mare, care venea cu farurile aprinse... Venea clămpănind, se apropia clămpănind, se repezea spre mine, lîngă mine, mă atinge de umărul stîng, iar eu — da ! senzația asta mi-o amintesc foarte bine — eu îl vedeam, eu îl așteptam, eu îi strigam : „vino, hai, vino ! fii bun, fii mărinimos ! vino !“ Dar în ultima clipă, în ultimul sfert de clipă, m-am gîndit... nu știu cum să-ți spun... Era ca și cum, de partea cealaltă a șinei, ai fi apărut tu, care veneai spre mine, te apropiai, te repezeai spre mine... și atunci eu mi-am tras ușor umărul stîng... și-am început din nou să alerg, acasă... voiam să-ți cad în brațe...

★

AVOCATA : Păreră mea este că, dat fiind cerințele actuale, dat fiind forma de dansatori pe care îi dă societatea noastră, pentru pregătirea multilaterală a artistului de mîine nu e suficient doar liceul. Ar trebui — eu, firește, nu fac o critică, fac numai o sugestie — ar trebui și o secție de coregrafie pe lîngă Conservator.

★

DIN OFF

REPORTERUL : Te-am rugat, te-am implorat. Eu nu te-am implorat niciodată, dar în seara aia... În seara aia m-am repezit la tine cu spaimă... cu deznădejde... Ți-am luat valiza. Ți-am căzut în genunchi. Uitasem să mă rog. De cînd eram copil nu mă mai rugasem. Dar în seara aia m-am rugat la tine, ca un leproș la o icoană făcătoare de minuni. M-am prosternat la picioarele tale și te-am implorat să rămii...

REPORTERA (peste umăr) : Dar promisem telegramă. Îmi telegrafiasse magazionera. Tu știi bine de ce-mi telegrafia...

★

AVOCATA : Un artist de valoare trebuie să-și facă datoria de om nou. Efortul lui trebuie să corespundă cerințelor actualității. Talentul înseamnă ceva, dar nu totul...

★

DIN OFF

REPORTERUL : Nu ! Spaima aia, mila aia, sftșierea aia, nu se poate trăi decît o dată în viață !

REPORTERA (peste umăr) : Dar mie îmi telegrafiasse magazionera... !

REPORTERUL : Dar mie îmi telegrafiasse Dumnezeu ! Dumnezeu cu care nu știam să lupt. Cu orice știam să lupt. Dar cu ceea ce nu există... Cu el, nu... Nimeni nu m-a învățat, dar el... mi-a telegrafiat... mi-a dat întîlnire la căpătîiul lui, pe ploaie, și eu strîngeam pleoapele și mă țineam de brațul lui Armașu și aluneecam pe pietriș. Și mă clătinaam. Și pe alei se făcuseră băltoace. Și pietrișul scriștia... și pămîntul se clătina... clefăia... și lumea toată...

★

AVOCATA : Un artist de valoare, pe lîngă dans, trebuie să mai învețe și economie politică. Orientarea noastră este ca după Școala de coregrafie să urmeze Facultatea de drept fără frecvență. Noi punem foarte mare accent pe acest lucru...



REPORTERUL : Țineam ochii închiși. Îi strîngeam tare, tare! La început i-am strîns pentru că mi-era frică să mă uit la el... Pentru că mă temeam să nu-mi rămînă în minte obrazul ăla — ăla nu era obrazul lui! Era o mască scofilită, verzuie... El, care avea o față atît de tînără, atît de luminoasă... Mi-era frică că n-o să mai pot să mi-l amintesc niciodată, așa cum l-am iubit...

REPORTERA (peste umăr) : Da! Da, i-adevărat. Tu numai pe el l-ai iubit cu adevărat. Dar mie îmi telegrafiasse magazionera. Tu știi bine că după ce s-a dat pe post interviul, gestionarul, bruta aia fălcoasă, care îl șperțuise pe inspector, i-a înscenat femeii o poveste...



AVOCATA : În general, lucrurile stau bine. E bine, fără să stăm pe roze. Numai că femeia e mereu în criză de timp. Ca să-și îndeplinească toate îndatoririle, ca femeie, ea nu mai poate respecta cele trei opturi. Uneori ea trebuie să depășească chiar și orele 24...



REPORTERUL : Eu nu uit! Nici eu nu uit nimic. Nici eu nu șterg nimic. Și eu am venit peste ani, ca într-o melodramă, ca să-ți amintesc. Ca să-ți cer scoteală. Da, da. Îmi aduc aminte foarte bine. Era 20 februarie și ploua. Toți erau sub umbrele, dar pe el îl lăsau să-l plouă... „Puneți capacul! Puneți capacul” — am strigat, pentru că nu puteam să-l văd cum stă neputincios, caraghios! — înțelegi? — caraghios, în ploaie, el, care avea oroare de caraghioslicuri, el, care fusese atît de mîndru, el, care sărea în ajutorul tuturor — ăsta era de fapt singurul lui orgoliu: să-i ajute pe toți. Dar acum... acum ploua și lui nimeni nu-i sărea în ajutor... Și-l ploua!... Doar pe el îl ploua. El... eu fața udă... cu mustața udă... și ploaia șiroind lingă tîmplă... pe lingă șuvița lui argintie. „Puneți capacul! Puneți capacul!” — am strigat pentru că ploua, ploua. Închipuiște-ți! Toți, absolut toți erau sub umbrele. Chiar și babele alea negre care urlau... care își dădeau cu pumnii în broboade. Și ploua! Ploua! Și nimeni nu a vrut să pună capacul. Dumnezeu, pe care el îl scria cu D-mare, dumnezeu, pe care eu îl scriam cu d-mic, nu ne dădea voie să punem capacul. Și eu trebuia să fac așa cum ar fi vrut el. Dar eu... dar eu... (izbucnește în lacrimi) eu nu puteam să-l văd... (hohotind) „expus”. Doamne, dumnezeule... El își scria numele cu D-mare, eu nu credeam,

dar el credea în tize! Pentru ce-ți trebuia să-l umălești? Pentru ce doreai să-l vezi expus! expus! expus! Expus printre garoafe... printre gladiole, îmbrăcat în costum de ginere, cu un buchet de zambile înfipt între degetele lui lungi... cu pălăria gri-antracit cumpărată de mine la Calcutta pe perna de crepe satin, lingă capul lui frumos cu profil acvilin... și cu buzunarele pline de... de... oroare! oroare! (Hohotește.) Cu buzunarele pline de covrigi. (Se înecă.) Covrigi! Covrigi!



AVOCATA : Nu! Eu niciodată nu mă simt obosită. Îndatoririle de gospodină îmi dau vitalitate. Soțul știe. Dimineața alerg la lapte. Fug să fac pachetele pentru copii. Soțul meu e receptiv la tot ce e obligativitate familială. El își dă seama. El e conștient. O, nu vreau să spun că nu mai avem și unele lipsuri. Uneori copiii sînt înclinați către lucruri negative. Uneori mai e câte-o notă proastă. Atunci cînd a fost, n-am dormit toată noaptea. M-am dus și l-am criticat în colectivul de clasă... Bineînțeles că nu putem spune că am ajuns la o cultură absolut perfectă...



REPORTERA (peste umăr) : Bineînțeles că-mi amintesc. Da! Ai dreptate. Era 20 februarie. Aveam bilet pentru acceleratul de douăzeci și unu, dar l-am pierdut pentru că discuția... Discuția aia violentă... Și tu, care — da! — mi-aduc aminte — mi-ai căzut în genunchi... Dar femeia aia îmi telegrafiasse. Am pierdut acceleratul. Am mers toată noaptea cu un personal. Toate vagoanele erau ticsite. Am stat pe culoar pe un sac cu cartofi, iar dimineața, cînd am ajuns... cînd m-am dus la fața locului, gestionarul mi-a spus, a avut tepeul să-mi spună, rîzînd... Rîdea și era roșu la față și gușa-i tremura ca o piție, mi-a spus: „am dat-o afară!”... Mi-a spus că el, că ei și-au dat seama de mult că ea este, că ea a fost întotdeauna „un element decăzut”... Înțelege! Și tu trebuie să înțelegi! Femeia aia își pierduse pîinea din cauza mea! Pentru că eu o rugasem să vorbească... să spună ce potlogării fac ăia acolo... Bani ăia de la „ajutorul reciproc” erau bani de pensionari necăjiți. Îi furau! Își băteau joc de oamenii ăia bătrîni! Trăgeau în ei ca într-o minge de cîrpă. Îi trimiteau de la Ana la Caiafa. Și ei erau neputincioși și singuri... singuri... singuri... pentru că ei nu aveau pe nimeni la sfat. Și pe femeie, pe magazonieră, pentru că a vorbit, au aruncat-o pe drumuri. Da! Era în februarie. Era iarnă și femeia aia își pierduse pîinea din cauza mea și avea cinci copii. Cinci copii la masă și un bărbat în cărucior, pentru că bărbatu-său căzuse în octombrie, toamna, la cules, cînd și-a făcut

frate-său nunta. Bărbatu-său s-a urcat într-un brad ca să taie crengi, ca să le pună la poartă — c-așa-i obiceiul — și i-a alunecat piciorul. A căzut de la opt metri. A căzut și și-a rupt coloana. Fusese un bărbat cât un munte, cu ochii albaștri, foarte albaștri. Albastru deschis de tot. Bleu, ca la copiii. Fusese cât un munte, și acum nu voia să-l vedem nici noi, nici copiii, că nu se poate ridica din cărucior... Îi era rușine...

★

AVOCATA : Nu spun că nu mai sînt unele lipsuri. Ar fi bine ca la „Gospodina“ să existe o mai mare responsabilitate. Vînzătorii trebuie să facă dovada de mai multă politețe... să nu se considere deranjați. Am observat că unii vînzători au concepția că trebuie să aștepti...

★

DIN OFF

REPORTERUL (*plînge „ca un copil“*) : Co-vrîgi cu susan !

★

REPORTERA : Pe avocată am întilnit-o la tribunal. Pentru că a trebuit să merg și la tribunal, pentru că pe femeia aia eu o filmasem. Eu îi spuseseam să nu-i fie frică. Eu o asigurasem că n-o să i se întîmple nimic. Dimpotrivă ! Auzi ! Dimpotrivă ! S-au făcut reconstituiri. Au venit de la județeană. Cinci copii ! Inchipuiește-ți, cinci copii la masă și un bărbat în cărucior. Și bărbatul ăla cât un munte care se ascundea și de noi și de copii... Și ochii lui albaștri... Albastru deschis...

★

AVOCATA : Greutăți mai există, dar pe mine nu mă apucă deznădejdea. Pentru că eu nu stau numai în tribunal. Eu desfășor o serie de activități profesionale.

★

DIN OFF

REPORTERUL : Nu mai pot !

★

AVOCATA : Fac parte din comitetul de femei din sectorul meu...

★

DIN OFF

REPORTERUL : Nu mai pot !

★

AVOCATA : ...fac parte din comitetul de femei din sectorul tribunalului...

DIN OFF

REPORTERUL : Nu mai pot !

★

AVOCATA : ...sînt în comitetul de bloc... în comisia...

★

REPORTERA : Te înțeleg ! Te înțeleg ! El nu era numai tatăl tău. El era singurul om pe care l-ai iubit cu adevărat.

REPORTERUL : Ba nu ! Și pe tine... dar tu...

REPORTERA : Da ! Ai dreptate ! Crezi că eu nu știu că (*izbucnește în lacrimi*)... le calc la toți pe nervi... bărbații nu pot să m-audă... femeile nu pot să mă vadă... pentru că ele nu vor... ele nu vor (*se încacă*) nici ele, nici ei nu vor. Crezi că eu nu știu că nimeni... nimeni... nimeni. (*Hohotește.*) Nici tu... nici chiar tu, care ești un bărbat evoluat...

REPORTERUL : Eu te-am iubit... dar înțelege ! Îți cad în genunchi. Te implor să înțelegi. Sînt un bărbat, nu un prinț consort ! Nu mai pot să fiu prinț consort.

REPORTERA (*printre hohote*) : Dar nici eu nu mai pot. Și eu sînt o femeie... o biată femeie... o femeie ca toate celelalte... vreau și eu un om... un bărbat care să mă protejeze... pentru că seara, cînd mă-ntorc acasă singură... Singură și egală... Egală și singură ! (*Deznădăjduit.*) Nici eu nu mai pot ! Nici eu nu mai pot !

TANTI (*se apropie pentru prima oară nu de Secund, ci de Ea. Conspirativ. Duios*) : Turturica lu' tanti ! Nici eu nu mai pot... Și pe mine m-au decimat... Și eu am ajuns la apogeu.

★

DIN OFF

SECUNDUL (*dur, autoritar, gelos*) : Ascultă, tanti ! Ascultă, doamnă tanti, ascultă, tovarășă tanti. Te avertizez pentru ultima oară că aici oamenii muncesc. Aici oamenii n-au timp de turturele...

★

REPORTERA (*criză „de epuizare“*. Pe fondul replicilor de mai sus, repetă în neștire) : Nu mai pot ! (*Reporterul tace. Tace. Apoi, tot în tăcere, o tăcere dublată de o reculegere gravă, se apropie, se apropie și — scurt, sec. concentrat îi dă două palme. Năucită.*) Oo ! Oo ! Oo !

REPORTERUL (*îi ia mîna și, în aceeași reculegere gravă, privind-o intens, ca și cum pentru prima oară s-ar uita unul în ochii celuilalt*) : Draga mea, draga mea, trebuie să poți. Pierdem spațiu ! Te rog să mă crezi. Acum, într-adevăr,

nu se mai poate obține nici o aminare. Trebuie să putem. Trebuie!
(Inregistrarea se reia. Undeva în off, se aude glasul Secundului.)

SECUNDUL (strigătură profesională): „Ulise și Penelopa”. Blanc și heterodină. Banda 2508.

REPORTERA (își trage nasul, își șterge ochii și, la început cu glas tremurat, cu ochii în lacrimi, dar pe parcurs din ce în ce mai bărbat): Penelopa pleacă cu Ulise! Pleacă neapărat! Nu mai amână pentru la anul. Nu mai amână pentru la primăvară. Pleacă imediat! Pleacă acum! ...Dacă o să mai lași încă o odisee, s-ar putea ca Ulise, când o să se întoarcă acasă voiajat, documentat, reciclat, nu e absolut sigur, dar e foarte probabil... (Alt ton.) Doamnelor, tovarășilor, nene, oameni buni, ce noapte, ce noapte! Sint frântă! Nici voi n-ați prea dormit. Și voi sînteți oboșiți. E greu. Dar altă soluție...

REPORTERUL: Altă soluție nu există!

(Lumina sub care au stat El și Ea se topește ușor, ca să lase loc unei lumini mari, atotcuprinzătoare. Sub această lumină nouă apar toate femeile din interviuri; vin spre noi, șoptind fiecare în

leaga ei: „Avansați înainte!” „Avansați înainte!”)

★

TANTI (ștergînd semnele): Of, of, of, turturica lu' tanti. Dacă n-ai pe nimeni la capelă...

TUȚI DE LA PUPITRU (în stînga, în receptor): Bună dimineața, Sănducule! Ai dormit bine, pușorul mamei? Te mai doare? Bravo, mamă!... Bravo! Bravo! Bravo! (Alt ton.) Atunci, de ce să nu se poată? Se poate foarte bine! Lacurile cu albastru... munții cu maro... Sahara cu galben... Ce are, mamă, Africa asta, să nu se poată?

(Emisiunea s-a terminat. Fiecare își strînge lucrurile. Camerele se retrag. Se adună recuzita. Se mătură platoul.)

REPORTERUL—REPORTERA (o scurtă îmbrățișare. Se răsucesc spate în spate și se depărtează, întorcînd capul, dar mergînd în direcții opuse. Cu un nod în gît): „Avansăm înainte!” „Avansăm înainte!”

TOȚI (ca un murmur venit din adîncul pămîntului sau, mai exact, ca într-un generic pus la sfîrșitul unei emisiuni): „Avansați înainte!” „Avansați înainte!”

S F Î R Ș I T